

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

J. KENNER

Her love is his salvation.

MY CRUEL
SALVATION

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

J. KENNER

Her love is his salvation.

MY CRUEL
SALVATION

ZALİM SA£VATìON

J NEW YORK 7/ME5 BESTS E LINDR
I / F A I N T

MY CRUEL
SALVATION
NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
J. KENNER

Daha fazla bilgi için:

www.jkenner.com

[Instagram](#)

[Facebook Bookbub](#)

Özel içerikler ve güncellemeler için [JK'nin haber bültenine kaydolun](#) ve
[Facebook hayran grubuna](#) katılın!

Yeni yayın duyuruları için **21000'e JKenner** yazın!

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Epilog](#)

[J. Kenner'in diğer](#)

[eserleri Yazar](#)

[hakkında](#)

MY CRUEL SALVATION HAKKINDA

Ne pahasına olursa olsun onu koruyacaktır.

Araştırmacı gazeteci Ellie Holmes, milyarder Devlin Saint'in karanlık ve tehlikeli sırlarını ortaya çıkardı ve Devlin, Ellie'nin koruyucu zırhını ortadan kaldırıp içindeki vahşiliği evcilleştirdi. Ortak bir geçmiş ve mutlu bir gelecek umuduyla birbirlerine bağlanan ikili, aşkları derinleştikçe birbirlerine daha da yakınlaşır ve kendilerini daha fazla açığa vururlar.

Ancak Devlin'in gerçek kimliği kamuoyuna açıklandığında, Devlin'i yok etmeye niyetli eski düşmanları ortaya çıkar. Devlin, onu korumak için tüm kaynaklarını seferber etmeye yemin ederken, Ellie kısa sürede ikisini de kurtarmanın tek yolunun, Devlin'e tamamen katılarak karanlığa adım atmak olduğunu anlar.

The Fallen Saint Serisi J.

Kenner

Düşmüs Azizim

Güzel Günahım

Zalim Kurtuluşum

Günahkarın Oyunu

Hiçbir şeyi kaçırmayın.

[JK'nin haber bültenine abone olun](#)

BİRİNCİ BÖLÜM

Öncesinde...

Alejandro Lopez, çöl güneşinin altında babasının yanında dururken elinde siyah Glock tabancasını tutuyordu. On yaşındaydı ve yaşına göre uzun boylu, sırik gibi ve zayıftı.

Neredeyse babasının omzuna kadar geliyordu. Yakında, muhtemelen babasından daha uzun olacaktı. Daha güçlü de.

Bu iyi olurdu. Belki o zaman korkmayı bırakabilirdi.

Belki o zaman babasına, annesinin yalnızken ona seslendiği gibi, tekrar Alex olarak çağrılmak istediğini söyleyebilirdi. Güvende oldukları zamanlarda. Annesi ölmeden önce.

Artık onu zar zor hatırlıyordu, ama her gece kucaklamalarını ve yatmadan önce anlattığı hikayeleri düşünürdü. Alex olduğu, cesur olduğu ve kötü adamlarla savaştığı hikayeleri.

Annesi ona kötü adamların kim olduğunu hiç söylememişti, ama o artık cevabı biliyordu. Onlar, birlikte yaşadığı adamlardı. Bütün adamlar, ama en çok da babası. *Kurt*.

Boğazındaki yumruyu yuttu, omuzlarının titrememesini ve yüzünün ifadesiz kalmasını sağladı. Kurt'un yanında

Kurt'un yanında duygularını göstermesine izin verilmezdi. İstisna ve mazeret kabul edilmezdi.

Alex'in vücudundaki morluklar bu kuralı kanıtlıyordu.

Sıkı çalışması gerekiyordu. Daha iyi olmak için. İçinde hissettiği her şeyi derinlere gömmesi gerekiyordu, böylece babası asla, asla nefretini görmeyecekti. Ya da daha kötüsü, korkuyu.

Burada bir hayat kurmak zorundaydı. Ait olmanın bir yolunu bulmak zorundaydı derin ve gizli nefretini beslerken bile. İntikamını planlarken bile.

Bunu yapmak zorundaydı, çünkü Alex'in güvende olabileceğini bildiği tek yol buydu. Babasının da annesini ortadan kaldırdığı gibi

aynı şekilde ondan da kurtulmaya karar vermeyeceğinden emin olabilmemesinin tek yolu buydu.

Kurt ona bunu hiç itiraf etmemişti, ama Alex uzun zaman önce konuşmaktansa dinlemenin daha iyi olduğunu öğrenmişti. Yıllar boyunca birçok şey duymuştu. Babası onu bu çöle sürüklediğinde henüz küçük bir çocuk olmasına rağmen, bazı şeyleri hatırlıyordu. Kurt'un asla bilmeyeceğinden emin olduğu

Kurt.

Babası kendisine böyle seslenmeyi severdi. Komplekste herkesin onun hakkında konuşurken kendisine böyle seslenmesini sağladı.

Kurt bir toplantı çağırdı; ofise rapor vermelisin. Kurt bugün kızgın.

Phoenix operasyonu mahvoldu.

Uzak durun.

Kurt, Frank'i gözüne kestirdi. Zavallı herif.

Ve sonra Frank bir daha hiç görülmedi. Bu çok kötüydü, çünkü Alex Frank'i her zaman sevmişti. Gri saçlı adam ona gizlice sarı selofanla sarılmış karamelli şekerler getirirdi. Ama Frank, konuşmaması gereken biriyle konuştu ve Kurt bunu öğrendi. Ve bu, Frank'in sonu oldu.

Yanında, Kurt kıpırdadı, kendi silahını rahatça yanında tutuyordu. "Antrenman yapıyorsun, Alejandro?"

Alex başını salladı.

"Evet, baba." Babası herkesin kendisine Kurt demesini istiyordu; Alex hariç herkes. Kurt, Alex'in kime ait olduğunu bilmesini istiyordu kime ait olduğunu bilmesini istiyordu. Alex, konuşurken adama Baba diye hitap etmeye özen gösteriyordu. Ama kafasında, babasını çoğunlukla Kurt olarak görüyordu. Çünkü o adam bir baba değildi. Gerçek anlamda değil. Los Angeles'tan hatırladığı adamlar gibi değildi. Arkadaşlarının Pop veya Baba diye hitap ettiği, kollarını açarak koşup kucaklamak ve övgü almak için koşarak gittikleri.

Alex de bunu istemişti. Ama elindeki silahın ağırlığını hissettiğinde, bunu asla elde edemeyeceğini anladı.

"Öyleyse görelim bakalım." Kurt, uzanan kuru Nevada çölüne doğru başını salladı. Uzakta, birkaç bushel saman

düz siyah giysili adamların silüetleri olan beyaz kağıt hedefler
. Her yüzün üzerine, biri iki kırmızı göz çizmişti. "Bu adam senin düşmanın.

Sana haksızlık etti. Senin
senin kim olduğun ve ne yaptığın yüzünden senden daha aşağı
olduğunu düşünüyor. O adam haklı mı?"

"Hayır, baba." Alex sesinin titrememesi için çaba gösterdi. Babası
bu ruh halindeyken onu korkutuyordu. Alex bir keresinde, Kurt'un istediği
şekilde soruya cevap vermeyen bir adamın kafatasını kıldığını görmüştü.
Adamın adı Michael'dı ve Alex'e Paris'i ziyaret ettiği zamanlarla ilgili
komik hikayeler anlatırdı. Artık Michael o zamanları hatırlayamıyordu.

Çoğu gün, adını bile hatırlayamıyordu.

"Bize kötülük yapan adamlara ne yapacağız?" Kurt sordu.

"Onlara bir ders veririz, baba." Alex'in sesi kendi kulaklarına donuk
geldi. Babasının, gömmeye çalıştığı korkuyu duymamasını umuyordu.
gömmeye çalıştığı korkuyu duymamasını umuyordu. Korku ve nefret.
Bu adamdan nefret ediyordu. Ama bunu belli edemeyeceğini biliyordu.

"Evet. *Evet.*" Alex gururu duyabiliyordu. Bu onu hasta ediyordu. "İşte
benim oğlum. Şimdi bana o dersi nasıl vereceğini göster.
Sana haksızlık eden adam tam orada, bu tarlanın karşısından sana
bakıyor. Onun seni küçük düşürmesine izin verecek misin?"

"Hayır, efendim."

"O zaman silahını kaldır ve bana ne yapabileceğini göster."

Alex söyleneni yaptı. Silahı kaldırdı, kolunun titrememesi için çok
uğraştı. Öğretildiği gibi nişan aldı. Babası, hedefin kırmızı gözünü
vurmasını istiyordu.

*Hassasiyet ve doğruluk, Alejandro. Sağ kolumda duran adamlardan
beklediğim şey budur. Sen benim oğlumsun, ama yerini hak etmelisin.
Hassasiyet, doğruluk ve en üst düzeyde sadakat.*

Alex, bu mesafeden hedefi vurabilmek için haftalarca çalışmıştı. Yirmi
metre gibi küçük bir hedef için çok uzaktı ve babası, en az kırk metreye
kadar çıkmasını, ardından da tüfekle pratik yapmaya geçmesini bekliyordu.
Nefes aldı, rüzgarı incelemek için kendine bir dakika verdi, sonra nazikçe
tetiği çekti.

Kollarında bir patlama hissetti ve babasının antrenman sırasında takmasına izin verdiği kulak tıkaçlarına rağmen kulakları çınladı.

Sonra tamamen soğudu. Iskalamıştı.

O iki kırmızı göz hala sağlamdı. Ama aralarında bir delik vardı, beyaz kağıt üzerinde siyah bir leke.

Hedef kesinlikle ölecekti. Ama bu, babası için yeterli olmayacaktı.

"Ağırlık kaldırma çalışması yaptığını söylemiştin." Kurt'un sesinde hayal kırıklığı vardı. Hayal kırıklığına öfke de karışmıştı.

"Eğitim aldım, baba." Sesinde titremeyi duydu ve ağlamak istedi. Ağlamak istedi. Gözleri yaşlarla doldu ve dünyanın en büyük bebeği olduğunu biliyordu.

"Yeterince pratik yapmadın. Bana bak, evlat."

Alex yavaşça döndü, sonra başını yukarı kaldırdı. Babası ona kaşlarını çatmış, sert bakışlarıyla yüzünü süzdükten sonra zayıf vücuduna kaydı. Artık hayal kırıklığı sadece sesinde değildi. Alex, adamın her yerinde bunu gördü.

"Daha iyi olmalısın," dedi Kurt. "Söyle bana, evlat. Baban kim?"

Alex yutkundu. "Sen."

"Peki beni gururlandırdın mı?"

Kendini yüzünü buruşturmamaya zorladı; ne olacağını biliyordu.

"Hayır, baba."

Kurt yavaşça başını salladı. "Bunu bilmen iyi. Şimdi," diye ekledi ve tabancasının soğuk çeliği Alex'in çenesine çarparak başını geriye doğru savurdu, "şimdi hatırlayacaksın."

Alex sendeledi, dizleri spagetti gibi titriyordu. Ama düşmedi. Düşmek durumu daha da kötüleştirecekti. "Evet, baba."

"Güzel."

Gözlerini kocaman açtı, çenesini sabit tuttu ve kafasında sözleri tekrarlardı. *Acıtmadı. Acıtmadı. Parçalanmış ve yanmış gibi hissedeni yüzü değildi. Başkasının yüzüydü. O iyiydi. İyiydi. İyiydi.*

Üvey annesi Aurelia'nın ona öğrettiği mantra hiç yardımcı olmuyordu, bu yüzden iniltiyi geri tuttu.

yüzüne bastırmak istiyordu.

Ağlamak istiyordu.

Bunun yerine, heykel gibi hareketsiz durdu. Öyle yapmak zorundaydı. Aksi takdirde durum daha da kötüleşirdi. Çok daha kötü.

Birkaç saniye içinde yıllar geçti ama o hala donmuş gibi duruyordu.

Sonunda, *sonunda* babası ellerini Alex'in omuzlarına koydu.

"Bana bak, evlat."

Alex başını geriye eğdi ve bir kez daha babasının gözlerine baktı, babasının gözlerindeki karanlık acımasızlık, Kurt'un 'un gerçekten aşk olduğuna inanabileceği bir şeyle yumuşamıştı. "Bunu seni bir erkek yapmak için yapıyorum," dedi babası. "Bunu, büyüdüğünde sana ait olanı aldığında saygı duyulman için yapıyorum. Korkulman için. Yardımcıların senin için savaşacaklar çünkü senin güçlü olduğunu bilecekler. Onlara liderlik edeceğini onları yöneteceğini bilecekler. Ve sana ihanet ederlerse, onları köpekler gibi avlayacağını bilecekler. Anlıyor musun, evlat? Benim olan her şeyin bir gün senin olacağını anlıyor musun?"

"Evet, baba."

"Adamların sana saygı duymazsa imparatorluğumuzu yönetebilir misin?" "Hayır, baba."

"Onların saygısını nasıl kazanacaksın?"

"Mükemmel olacağım, baba. Yaptığım her şeyde en iyi olacağım."

"Düşmanlarını alt etmek de dahil mi?"

"Evet, baba."

"Eğer yeteneğini keskin bir hassasiyetle hedefe yöneltemezsen, başarısız olursun evlat. Sadece hedefin gözünde değil, belirlediğin her hedefinde de başarısız olursun. Bunu öğrenirsen, benim kurduğum imparatorluğu miras almayı hak edersin ve onu benim yaptığımdan daha da büyük hale getirirsin. Anladın mı?"

Seni ne kadar sevdiğimi anlıyor musun? Senin için ne kadar çok şey yaptığımı? Alex başını sallarken boğazına bir yumru geldi. "Evet, baba."

"Annene git. Ona başarısız olduğunu söyle. Ama yarın daha iyi olacağın için, öğle yemeğinde kurabiye yiyebilirsin."

"Evet, baba." Bir kez daha dizleri titriyordu. Bu sefer rahatlamış olduğu için.

"Git. Eric'le konuşmam lazım, sonra evde görüşürüz."

"Ben..." Ağzını kapattı. Sorgulamamanın veya tartışmamanın daha iyi olduğunu biliyordu. tartışmamak gerektiğini biliyordu. Sadece Eric'in, onu her gün eğiten adamın...

yarın da hayatta olacaktı. "Evet, baba," dedi. Ve sonra, babası başka bir şey söylemeden, Alex Lopez koşmaya başladı koşmaya başladı.

İKİNCİ BÖLÜM

"Ondan nefret ediyorum," dedi Alex, üvey annesi Aurelia yanında sertleşirken.

"Sus." Sesi yumuşak ama sertti, sevgiyle doluydu ve aynı zamanda korkuyla da karışmıştı. "Eğer seni duyarsa..."

Sesi Alex'i titretmişti. Haklıydı. Aptalca bir şey söylemişti.

Yine de, "O bir kurt değil" dediğinde kendini tutamadı.

Kurtlar iyidir. Birbirlerini korurlar. Ansiklopedimde araştırdım. Kendisine "Sırtlan" demeli.

Yanında duran Aurelia kıkırdadı, sonra yine ona sus işareti yaptı. "İkimizi de başımız belaya sokacaksın."

O, babasının karısıydı, ama ondan çok da büyük değildi. Sadece on sekiz yaşındaydı ve çok daha genç görünüyordu. Son üvey annesi yirmi dört yaşındaydı. Artık yoktu. Bir gün birdenbire ortadan kaybolmuştu. Kurt ona kötü bir isim takmıştı — Aurelia'nın çok, çok kötü olduğunu söylediği C harfiyle başlayan kelime — ve Alex'e onun gittiğini ve geri dönmeyeceğini söylemişti.

Bu iki yıl önceydi ve o zamanlar Alex onun seyahate çıktığını düşünmüştü. Ona bir gün arabayla ve Disneyland'a gideceklerini söylediler ve Alex, onu almadan gittiği için ona kızardı. Ama o zamanlar aptal bir çocuktuk. Artık gerçeği biliyordu gerçeği biliyordu. Artık onun öldüğünü biliyordu.

Aurelia ona susmasını söylediğinde bile konuşmaya devam ettiği için utanıyordu.

Onu da öldürmek istemiyordu.

"Üzgünüm," dedi, o kolunu ona dolarken daha da yakınlaşarak. Televizyonda oynayan Friends'in sesinden onun duyabileceğinden bile emin olamadan fısıldadı.

"Onun sana anneme yaptığı gibi zarar vermesini istemiyorum."

Kadının vücudunun tekrar gerildiğini hissetti.

"Sen bu konuda ne bilirsin ki? Onu hatırlaman imkansız. Yani, *ben* bile onu zar zor hatırlıyorum. O öldüğünde, yani sen buraya taşındığında on üç yaşındaydım."

"Çok ağladığını hatırlıyorum. Ve o gece polisin eve geldiğini hatırlıyorum. Arabasıyla yoldan çıktığını söylediler, ama çıkmadı, değil mi?" Dönüp ona meydan okurcasına baktı. "O yaptı. Annemi öldürdü. Sonra beni buraya getirdi."

Cevabı kadının yüzünde gördü, ama kadın sadece "Böyle şeyler söyleyemezsin. Bunları düşünemezsin bile" dedi.

Cevap vermek istedi, ama kapıda duran çocuğu gördü ve Aurelia'nın hafif iç çekişini duydu. "Manny, hemen yatağına git. Beni duydun mu?"

"O uyanık kalabilir." Çocuğun siyah saçları, eğri bir burnu ve Alex'e odaklanmış koyu renk gözleri vardı.

"O on yaşında. Sen yedi yaşındasın."

"Sana yaptığım oyunu göstermek istiyorum."

Kız başını eğdi. "Bir saat önce yatmanı söylemiştim.

Uyumak zorundasın, bilgisayarda oynamak değil. Şimdi beni dinle ve yat. Oyunu sabah gösterirsin."

"Sen benim annem değilsin. Bana ne yapmam gerektiğini söyleyemezsin."

"Ben senin ablanım, annemiz öldü ve sana ne yapman gerektiğini söyleyebilirim. O öyle söyledi."

Odadaki hiç kimseye *onun* kim olduğunu hatırlatmaya gerek yoktu.

Alex'e son bir kez kaşlarını çatarak, Manuel Espinoza salona geri döndü.

"Onu özlüyor," dedi. "Şimdi tek yaptığı şey o bilgisayarda oynamak. Onun bizimle birlikte uyanık kalmasına izin verirdim, ama baban gelirse üçümüzü de döver."

Alex başını salladı. "Biliyorum. Sorun değil. Ben de annemi özlüyorum." "Özlediğini biliyorum."

Alex kaşlarını çattı. "Onu tanıyor muydun?"

Kadın dudaklarını sıkıca kapatarak başını salladı.

"Bana ondan bahset."

Gözleri yaşlarla doldu ve gözlerini kırptı. "O çok iyi biriydi. Sen bebekken, bana yardım etmem için para verirdi. Onu severdim. Bana ona Cat dememi söylerdi. Ve çok güzel biriydi." Saçlarını okşadı. "Ona benziyorsun, biliyor musun?"

Bunu duymaktan hoşlanmasına rağmen, somurtarak cevap verdi. "Ben güzel değilim."

Kadın güldü. "Sen iyi bir adam olacaksın. İçinde ve dışında. Bana söz ver, tamam mı? Onun için. Onun için iyi olmalısın.

Onu gururlandırmak için. Seni çok seviyordu." "Babam sevmiyor."

Kaşları çatıldı, gözleri odanın diğer ucundaki mutfağın girişine doğru kaydı. O sırada evde kimse yoktu ve ön kapıdan biri girerse görürlerdi. Ama arkadan biri girerse, görmezlerdi.

Aniden üşüdü. Babası şu anda orada olabilirdi — bahçeden mutfağa sessizce girebilirdi — ve Alex bunu yüksek sesle söylemişti. Ya babası duymuşsa ve...

"Öyle," dedi Aurelia. "O... o kendi tarzında seni seviyor." Kendini buna inandırmaya çalışır gibi başını salladı. "Ama... ama onu kızdırmak istemezsin, tamam mı? Onu kızdırmayacağına söz ver. O durur..."

Alt dudağını ısırды, sonra onu bırakıp kendine sarıldı.

"Onu kızdırdığında seni sevmeyi bırakır," dedi Alex meydan okurcasına. Neden söylemesin ki? Bu doğrudu.

Gözlerini kırptı, sonra başını salladı. "Evet." Bu kelime bir fısıltıydı. "Ama bunu benden başka kimseye söyleme."

O anda kendini küçük ve yalnız hissetti. Kızın kolunun tekrar onu sarmalamasını istedi. "Biliyorum. Söylemeyeceğim."

"İyi."

Sesinde rahatlama duydu. Tereddüt etti, ama soruyu sormaktan kendini alamadı. "Bu gerçek aşk değil, değil mi?"

Kadın yutkundu. "Hayır. Aşk değil. Ve sen kendi iyiliğin için fazla akıllısın."

Gülümsedi, çünkü onun bunu istediğini biliyordu. Ama kendini akıllı hissetmiyordu. Akıllı olsaydı, onu nasıl mutlu edeceğini bilirdi.

korkma. Kendisi nasıl korkulmayacağını bilirdi. Aklına bir fikir gelince daha dik oturdu. "Annem hakkında başka bir şey söyleme," dedi.

"Neden?"

"Çünkü bu onu kızdırabilir. Ve o kızdığında insanlar ölür."

"Alex... onu tanımalısın."

Yavaşça başını salladı. "Tamam. Ama o öğrenirse, seni koruyacağım. Onu korumak için çok küçüktüm, ama seni koruyabilirim. Koruyacağım. Söz veriyorum."

Gülümserken gözlerinde yeni gözyaşları gördü. "Sen iyi bir çocuksun ve iyi bir adam olacaksın." Sesi kısıldı ve devam etti. "Tıpkı baban gibi olacaksın. Güçlü ve güçlü ve..."

"*Seni lanet olası kaltak.*"

Alex donakaldı. Babasının mutfak kapısından içeri girdiğini görmemişti. Aurelia görmüş olmalıydı. Bu yüzden öyle demişti. Ama bunun bir faydası olmadı. Babasıyla hiçbir şeyin faydası olmazdı.

"O çocuğa nasıl bir adam olacağını mı anlatıyorsun? Bana bacaklarını açtığın için, oğluma kim olduğunu biliyormuş gibi konuşma hakkın olduğunu mu sanıyorsun?"

"Ben... hayır, Daniel. Biz sadece..."

"Siktiğimin küçük fahişesi. Tek iyi olduğun şey bu. kadın sadece buna yarar, Alejandro. Bunu unutma. Bu değersiz sürtüğün amını senin yanına oturtup sana nasıl bir adam olacağını anlatmaya çalıştığı günü unutma. *Benim* sana söylediğim gibi bir adam olacaksın olman gerektiğini söylediğim adam olacaksın. Olman gereken türden bir adam. Kadın gibi davranan bir korkak değil. Beni duyuyor musun, evlat?"

Çenesini kaldırdı ve Aurelia'ya bakmamaya zorladı kendini, çünkü bakarsa ağlayabilirdi. "Evet, efendim."

"Bu şirin küçük sürtük burada oturmuş sana özel olduğunu söylüyor, değil mi?"

"Ben..." Ne diyeceğini bilemeden yutkundu.

"Sen," dedi Kurt Aurelia'ya. "Çık buradan."

Aurelia başını salladı, Alex'e hızlıca bir bakış attı, sonra mutfağa doğru koştu.

"Özel." Babasının dudakları hırlayan bir gülümsemeye kıvrıldı. "Sen özel değilsin, evlat. Özel olabilirsin, ama bunun için çalışmalısın. Büyümelisin. Bunu yapana kadar sen bir hiçsin. Kendini kanıtlamalısın. Benim yaptığım gibi mirasını büyütmelisin. Benimkinden daha büyük hale getirmelisin.

Benim, büyükbabanın bana bıraktığı mirasla ve ondan önce de onun babasının mirasıyla yaptığım gibi kendini kanıtla. Büyük büyükbaban, yasak döneminde sınırdan alkol kaçakçılığı yaparak işe başladı.

. Ona Tequila People'dan biri derlerdi. Ama o bundan daha fazlasıydı, oğlu, yani babam da öyle."

Alex yutkundu ve başını salladı.

"Şimdi ikisini de aştım. O küçük iş tohumlarını bir imparatorluğa dönüştürdüm."

"Evet, baba."

"Sen daha da iyisini yapmalısın, Alejandro. Beni gururlandırmalısın. Bunu yapana kadar, kendi yolunu çizene kadar, sen bir hiçsin. Şekillendirilmemiş kil gibisin. Ve bilmiyorsan söyleyeyim, ıslak kil bok gibi görünür.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Şimdiki zaman...

"Seni daha önce hiç gergin görmemiştim," dedi Ellie, Devlin o gece dördüncü kez papyonunu düzeltirken yanına yaklaştı. Penthouse süitinin yatak odasının bir köşesini kaplayan ayaklı aynada onun gözlerine baktı, gülümsemesi alaycı bir ima

"Büyük Devlin Saint'in karnında kelebekler uçuyor. Bu çok sevimli."

"Sinirden değil," dedi. "Bu..."

"Ne?"

O nefes verdi. "Tamam. Belki de sinirlerimdir." İkisi gülümsedi. O ve El, sevdiği kadın. Kendisi olabildiği tek kişi.

tek kişi. Bu gecenin kendisi için ne kadar önemli olduğunu itiraf etmeye hazır olduğu tek kişi.

İçten ve dıştan güzel olan El, onu on altıncı doğum gününde ilk gördüğü anda büyülemişti. Ona utangaç bir şekilde gülümsemişti — gözleri onunkilerden kaçmadan önce sadece bir bakış — ama o bakışın tüm vücudunda yankılandığını hissetmişti. O zaman on sekiz yaşındaydı ve o anda onun kendisine ait olduğunu anlamıştı. Aralarında hiçbir şey olmasa bile - ki bu nasıl olabilirdi ki? -

onu tamamen sahiplenmişti.

Sonra, bir mucize eseri, kalbinde hissettiği şey gerçek oldu. Uzun ve zorlu bir yoldu, ama her şeye rağmen, sonunda gerçekten birlikteydiler. O bir hazineydi. Onun mucizesi. Ve şimdi, kim olduğu ve yaptıklarına rağmen, sevgiyle parlayan gözleriyle gözleri aşk ile parlıyordu.

"Bunu hak ediyorsun," dedi, onun aklını okumuş gibi. Ellerini omuzlarına koyarak smokin ceketinin çizgisini düzeltti, başını yukarı kaldırarak gözlerine bakabildi. "Sen

inanılmaz bir adamsın. Alejandro Lopez, Kurt'un oğlu olmaktan çok uzaklara geldin. Hatta Alex Leto, ilk erkek arkadaşım olmaktan da çok uzaklara.

Artık Devlin Saint'sin. Etkili. Güçlü. İnanılmaz derecede seksi," diye ekledi, onu gülümsetmek için yeterince şehvetli bir bakışla. "Sen benim sevdiğim adamsın. Tanıdığım en inanılmaz adam. Ve sen inanılmaz bir şey inşa ettin."

Bir adım geri çekildi ve onu baştan aşağı süzdü. Sonra gözleri tekrar onunla buluştu ve onda yansıyan gurur, kalbini neredeyse durduracaktı. "Dünya Konseyi İnsani Hizmetler Ödülü. Bu harika. Çalıştığın her şeyin takdir edilmesi.

Devlin Saint Vakfı'nın başardığı her şeyin takdir edilmesi. Gurur duymuyor musun?"

Derin bir nefes aldı. "Önemli," diye itiraf etti. "Bu, babamın doğru yaptığı tek şeydi."

Gözlerinde bir anlık şaşkınlık belirdi ve o gülümsedi. "Bana, kendi başıma bir şey inşa etmezsem bir hiç olduğumu söylerdi. Yaptığım kendimden bir parça. Evet, yaptım. Ve yaptığım şey, o orospu çocuğunun başardığı her şeyden çok daha değerli.

"Evet," dedi basitçe, bu kelime o kadar çok sevgi ve gururla doluydu ki, kalbi patlayacak sandı. Ama aynı zamanda, bu konuşmanın sadece Devlin Saint

Vakfı, yani yaklaşık beş yıl önce kurduğu hayırsever kuruluşla ilgili olduğunu biliyordu. Bu kuruluş, insan ticareti mağdurlarının kurtarılması ve rehabilitasyonu, eğitim ve daha pek çok alanda faaliyet gösteriyordu. , eğitim ve daha pek çok alanda faaliyet gösteriyordu.

Ama ona diğerleri hakkında soru sorsa nasıl cevap verirdi? kurduğu organizasyon mu? Onun için aynı derecede değerli olan bir organizasyon. Saint's Angels inanılmaz işler başardı, ancak radarın altında faaliyet gösteriyordu. Rehine ve kaçırılan kurbanların kurtarılmasını organize etmişti, doğru, ancak hiçbir insani yardım kuruluşu bir plaket vermezdi. Kısmen çünkü Saint's Angels'ın varlığından kimse haberdar değildi. Daha da önemlisi , kaçırılanların kafalarına kurşun sıkan ve çocuklara bir daha işkence yapmamalarını sağlayan vigilante gruplarına kimse ödül vermiyordu. En azından polis ailesi ve güçlü ahlak kuralları olan Ellie.

Yine de, artık gerçeği biliyordu ve onun yanında duruyordu. Onun tam desteğini istiyordu, ama en azından şimdilik

kınama olmamasıyla yetinmek zorunda kalacaktı.

"Devlin?" Ona bakıyordu, kaşları çatılmış, ağzı da aşağı doğru kıvrılmıştı. "Seni kaybettim mi?"

"Üzgünüm. Aklım başka yerdeydi." Aralarındaki süren kopukluğu düşünmekten vazgeçti ve bunun yerine en çok minnettar olduğu şeye, ona odaklandı.

"Başka neyle gurur duyduğumu biliyor musun?" diye sordu. Kız onu inceledi, sonra yavaşça başını salladı.

"Seninle birlikte görülmekten. İnan bana El. Senin sevdiğin adam olmaktan daha gurur verici bir şey olamaz."

Yanaklarının zevkten kızardığını izledi.

Gülümsedi, sonra kadının daha önce gözlerinin üzerinde dolaştığı şekilde taklit etti. "Tabii ki, bu kadar güzel olman da fena değil güzel görünmen de fena değil."

Kadın sevinçle güldü. "Kıyafeti beğendin galiba?"

"Beğendiğimi biliyorsun."

Ödül töreni için Manhattan'daydılar ve dün ona, bu yılın ödül sahibi olarak çeşitli PR randevularına katılırken, mükemmel bir elbise almak için alışverişe çıkacağını söylemişti.

. "Yıllardır burada yaşıyorum," demişti, "ama hiç ciddi bir alışveriş yapma fırsatım olmadı. Beşinci Cadde, geliyorum."

Şimdi, o onun için dönerek, ışıpta parıldayan, sanki her küçük hareketiyle ateşi yansıtıyordu. Elbisenin rengiyle mükemmel uyumlu bantlı sandaletler giymişti ve 10 cm'lik topuklu ayakkabılar, ona neredeyse onun gözlerine bakacak kadar boy kazandırmakla kalmamış, aynı zamanda baldırlarına da hoş bir kıvrım katıyordu.

Her şeyi içine çekti. Kumaşın, avucunun kıskanacağı şekilde kıkına yapışması. Belinin kıvrımı. Düşük kesimli, drape etekli korsajın içindeki göğüslerinin şişkinliği ve

bronz rengi, dekoltesini vurguluyor ve yüzünün etrafında gevşek bukleler halinde sarkan kahverengi saçlarının kırmızı

yüzünün etrafında gevşek bukleler halinde sarkan kahverengi saçlarının kırmızı

O büyüleyiciydi ve ona baktıkça, onun kendisine ait olduğuna hayranlığı daha da artıyordu. Bu kadın, hayatının en büyük mucizesi.

"O kolye sana ne kadara mal oldu?" diye alay etti. "Hatta, kıyafetine ne kadar verdin?"

Elini salladı. "Gazeteci maaşım mı? Hayatımın geri kalanında bunu ödemek zorunda kalacağım diyelim." Kollarının arasına kaydı.

"Neyse ki, erkek arkadaşım buna değer."

"Hmm," dedi adam, ilk fırsatta kadının banka hesabını doldurmak için not aldı. "Mükemmelliğin bedeli olamaz."

Gülümsemesi genişledi ve karamel rengi gözleri parladı. "Seni seviyorum," dedi ve mucizevi bir şekilde, adamın kalbi daha da kabardı.

"Dikkatli ol, yoksa zamanında buradan çıkamayız." Resepsiyon birkaç dakika önce arayıp limuzinin on beş dakika sonra geleceğini söylemişti.

Onlar aşağı inmeye başlamalıydılar.

"Endişelenmiyorum," dedi kadın, yaklaşarak kollarını onun beline doladı. "Sen onur konuğusun. Sen olmadan hiçbir şey başlamaz."

Ayak parmaklarının ucuna yükselerek onu öpmek istedi, ama onun tüm vücudu onu yatağa atıp, çıplak bırakıp, ateşli, vahşi, tek yaptığı başını sallamak ve onu nazikçe ama kararlı bir şekilde uzaklaştırmaktı.

"Hayır."

Kaşları kalktı. "Hayır mı?"

"Senin baştan çıkarıcı biri olmadığını söylemiyorum," dedi ona. Bunu içtenlikle söylüyordu. Onu istemediği bir an oldu mu hiç? Normal şartlar altında, onu arzuluyordu. Şu anda ise, işler kesinlikle normal değildi ve bu da onun ihtiyacını daha da artırıyordu. Kendini tuhaf hissediyordu, sanki bu ödülün çekilmesi gerekiyormuş gibi. Sanki kendini layık görmemesi ya da sahip olduğu sırlar yüzünden ikiyüzlü olduğunu düşünmesi gerekiyormuş gibi.

Ama öyle değildi.

Yaptığı iyiliklerin farkındaydı. Yetişkin hayatı boyunca dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek için çalışmıştı. Acıları dindirmek, suçla mücadele etmek, eğitim sağlamak. Yapılabilecek her şey yapılmıştı ve tuğla tuğla, gün be gün inşa ettiği vakıf, şimdi yeniden rayına oturan pek çok hayat için sağlam bir temel oluşturmuştu. Kurtarılan pek çok kurban. Bulunan pek çok kayıp.

Kucakladığı tüm çocukları, teselli ettiği ebeveynleri, barındırdığı istismar kurbanlarını düşündü. Ve evet, kişisel olarak öldürdüğü birçok kötü adamı, suçlarının bedeli olarak hayatlarını aldığını ve bu pislikleri, onlara bir an daha acı çektirme fırsatı bulamadan bulup yok edemediği için

bir an daha acı çektirme fırsatı bulamamış olmaktan başka hiçbir pişmanlık duymadan.

Ellie nazikçe gülümsedi, elini uzattı ve yavaşça alnından gözüne, elmacık kemiğine doğru uzanan yara izini izledi. Bu savaş yara izini gururla taşıyordu, çünkü bir kötü adamın daha düşüşünü temsil ediyordu. Bitmeyen bir satranç oyunundaki bir başka piyon.

"Yaralandığın için çok üzüldüm," dedi. "Ama savaşçı yara izin, smokinin ve kaplumbağa kabuğu gözlüklerinle çok seksi görünüyorsun."

"Böyle düşündüğüne çok sevindim."

"Başka ne düşünüyorum biliyor musun?"

"Söyle," dedi, kışını avuçlayıp onu kendine çekerek.

O kadar ki, kadının karnına sertleşmiş penisini hissedebileceğini biliyordu.

"Aynen düşündüğün gibi," diye alay etti kadın, onu biraz çıldırtacak kadar kıvrılarak.

onu biraz çıldırttı. "Ama dediğin gibi, şu anda aşağıda bir limuzin bizi bekliyor ve gitmemiz gerekiyor ki sen de günün adamı olabilesin."

"Öyle," dedi, kışını bırakıp elini tuttu

Elini bıraktı. Kapıda durdu. "Vazgeçerdim, biliyorsun." Onun söylediklerinin özünü anladığından emin olmak için ona sertçe baktı.

"Seni yanımda tutmak için gerekirse her şeyden vazgeçerdim."

Yüzüne bakarak, ne demek istediğini tam olarak anladığından emin oldu. El'i hayatında tutmak için nelerden vazgeçmeye hazır olduğunu.

"Sana inanıyorum," dedi El, elini onun eline alarak. "Ama bunu yapsan, sen sen olmazsın. Hadi, geç kalmayalım."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Tabii ki limuzinde onu baştan çıkardı. O elbise, bacaklarını fazlasıyla ortaya çıkaran bir yırtmaçla. Bu bastırılmış enerjinin bir kısmını yakmak ne kadar lezzetli olurdu?

Bu bastırılmış enerjinin bir kısmını yakmak ne kadar lezzetli olurdu? Gizlilik perdesi açıkken, onu arka koltukta becermek? Manhattan manzarası ? Podyumda durup konuşmasını yaparken onun tadı ve kokusu üzerinde kalmak?

O, Ellie, onu güçlü kılıyordu. Ve Tanrı biliyordu ki, Ellie, onun hayatının uzun yolculuğu boyunca onun tilsimi olmuştu. Onun olduğu adam haline gelmesine giden yolda parlayan fenerdi. İyi. Kötü. Nasıl bakarsan bak, o adam olmasının sebebi Ellie'ydi. Kahretsin, o onundu.

Ve o da onun malıydı.

Sanki bunu kanıtlamak zorundaymış gibi, elini hafifçe kalçasına bastırdı, sonra çıplak, ipeksi teninde yukarı doğru kaydırmaya başladı. Onun yumuşak nefesini duydu nefesini duydu ve göğüslerini örten ince kumaşın altında meme uçlarının sertleştiğini fark etti. Bacakları açıldı ve yumuşak inlemesi penisini tahrik etti, sonra kız elini onun elinin üzerine hafifçe bastırarak yukarı doğru hareketini durdurdu.

"Bu ödülü kabul etmeden önce beni mahvetmene izin veremem."

Sesindeki heyecanı duydu ve nabızı hızlandı , penisi beklentiyle titredi. Gülümsedi. Ona beklentiden ne kadar tahrik olduğunu kaç kez söylemişti?

"Peki sonra?" diye sordu.

Eli onun elinin üzerinde kaldı, ama bacaklarını daha da açtı. Onu izliyordu, açılmış dudaklarının parlaklığını, gözlerindeki vaadi. "Sonrası çok basit. Kaç kız, limuzinin arkasında "

"Bunu kaçırmamı istemem." Başparmağını kadının uyluğunda ileri geri gezdirdi, o minik dokunuşa tepki olarak kadının vücudunun titremesini izlerken tüm vücudu gerildi.

"İyi. Çünkü niyetim de o değil. Yine de..."
gülümsemeyle sözünü bitirdi, sonra elini tekrar onun elinin üzerine koydu. Bir an için, elini orada tuttu. Sonra yavaşça, çok yavaşça, başparmağı çıplak amına değene kadar elini yukarı doğru kaydırmaya başladı. "Sadece bir ön izleme..."

Yüksek sesle inledi.

"Bebeğim, bu elbisenin altında ne olduğunu bilirken nasıl konuşma yapmamı bekliyorsun?"

Bacaklarını birbirine sıkıştırarak onu yerinde tuttu. Hemen hemen onun hevesli parmaklarını kaygan kıvrımlarının içine kaydırması için ısrar ediyordu. "Sana güveniyorum," dedi. "Bunu ilham olarak düşün," diye ekledi

diye ekledi. Adamın parmağının ucu, kadının sırtını geriye doğru eğip zevkten inlemesine neden olan hassas noktayı bulduğunda.

"Oh, hayır," dedi, nefes nefese kalan sesi sözlerini yalanlıyordu, elini çekerek. "O daha sonraya. Otele dönüş yolunu uzatacağız."

"Evet," dedi, zihni dönüş yolculuğunda ve yapmak üzere olduğu konuşmada değildi. "Yapacağız."

O koltuğa yerleşirken ona gülümsedi, başını omzuna yasladı ve o da kolunu onun omzuna doladı. Varışlarına hâlâ birkaç dakika vardı ve limuzin şehir bloklarını geçerken sessizlik devam etti.

Ancak bir süre sonra, kadın tekrar elini tuttu. "İyi misin?"

Kadının neden bu soruyu sorduğunu anladı. Sonuçta, son birkaç hafta oldukça sıra dışı geçmişti. Anna Lindstrom, en eski arkadaşlarından biri ve vakfın yönetici asistanı, ona ve vakfa ihanet ettiğini kanıtlamıştı.

Bu yetmezmiş gibi, eski bir düşman da ufukta belirmişti. Ellie'yi de neredeyse kaybediyordu, ancak kader, zamanlama ve eski bir ağacın derin kökleri, Ellie'nin ölümüne engel olmuş ve o zamanında gelip onu kurtarmıştı.

Anna'yı kaybetmek ona ne kadar acı verse de, onun ölümü ve ihaneti, Ellie'yi neredeyse kaybetmeye ne kadar yaklaştığını öğrenmekle karşılaştırıldığında neredeyse hiçbir şeydi.

Ve en büyük mucize neydi? Anna, onun en derin ve karanlık sırlarını nihayet öğrendikten sonra sarsılmış olsa da, arabası uçurumdan düştüğü gece, ona hala onu sevdiğini söylemeye gidiyordu. Hala ona ihtiyacı olduğunu.

O, onun lanet olası evreniydi. Ve Anna onu ondan neredeyse çalıyordu.

"Devlin?"

"Ben iyiyim," diye onu rahatlattı. Gözlerine baktı ve orada kalan endişeyi gördü. "Ben sadece..."

"Ne?"

Kaşlarını çattı, korkularını nasıl dile getireceğini bilemiyordu. Myers suikastının gerçeğini öğrendikten sonra bile ona geri dönmüştü daha da ötesi, Saint's Angels adlı süper gizli, kayıt dışı Devlin'e göre, en azından uluslararası alanda tanınan ve övgü alan Devlin Saint Vakfı kadar uluslararası alanda övgü alan Devlin Saint Vakfı kadar iyilik yapıyordu.

Ancak bu, herkesin bildiği bir şey değildi. Ellie'nin kolluk kuvvetlerinde çalışmış olması nedeniyle, Devlin onun bunu anlayacağını anlamasını beklemiyordu. Bu, onun en büyük sırrı... ve en büyük korkusuydu.

Yine de Ellie, onun yanında duruyordu. Aşkları, Ellie'nin kendi tereddütleri de dahil olmak üzere en güçlü engellerden bile daha güçlüydü.

"Devlin?" Ellie onu inceliyordu, alnı endişeyle kırışmıştı.

Yanağını okşadı. "Ben iyiyim. Sadece..." "Ne?"

Yutkundu, bir kenara ittiği şüpheler yeniden yüzeye çıkmıştı. "Bu ödül," dedi. "Ne düşünüyorsun?" Vakfın başardıklarından dolayı onunla gurur duyuyor muydu, yoksa Saint's Angels'ın varlığı ve yöntemlerinin insani bir onuru ikiyüzlü kıldığını mı düşünüyordu?

Cevap vermeden önce tereddüt etti. Nefes almak için yeterli bir süre, ama bu sonsuz gibi gelen gecikme sırasında endişeleri kabardı. Sonra gözlerinde gurur parıldadığını gördü ve o konuşmadan önce bile Cevabını verdiğinde, sadece ödülü değil, daha fazlasını hak ettiğini düşündüğünü söylediğinde kalbi gururla doldu. Ve ekledi, kendinden şüphe etmemesi gerektiğini.

Bunun üzerine güldü. "Nadiren yaparım." Ancak El'in yanında, her zaman güçlü olmak zorunda olmadığını biliyordu. Şüphelerini, korkularını gösterebilirdi. Ne olursa olsun, El onu sevecekti.

Bu basit bir gerçektir, ama yine de onu hayran bırakıyordu ve limuzin nihayet Dorset Tiyatrosu'nun önüne geldiğinde, konuşmalarının geri kalanında bu gerçeğin parıltısının kendisini doldurmasına izin verdi. Manhatta'nın tiyatro bölgesinde bulunan ve törenin yapıldığı, yakın zamanda restore edilmiş bir tiyatroya geldi. "Geldik," dedi ve vale kapıyı açıp kırmızı halıya çıkmadan önce onu son bir öpücük için kendine çekti.

Durup kalabalığı, gürültüyü, kameraları ve sonra Ellie'nin gururla parılayan yüzüne baktı. Kapıya doğru yürümeye başladıklarında, onun kendisi için duyduğu mutluluğu iliklerine kadar hissetti. Sonra Ellie ona döndü ve gözlerinde gözlerinde beliren karışıklığı gördü. Ne olduğunu sormaya başladı, ama buna gerek olmadığını fark etti.

Kakofoniyi duymazdan gelmişti, ama şimdi sesler kulağına ulaşıyordu. Muhabirlerin bağırışları, sert sorularla yükselen sesler sorular. İlk başta her şey bulanıktı. Sonra o iki korkunç *kelimeyi* duydu: *Kurt.*

Hayır.

Kaynağını ararken kanı dondu, ama bunu yaparken sorunun herhangi birinden gelmiş olabileceğini fark etti ve isimsiz bir muhabir soruyu bağırırken Ellie'nin elini daha sıkı tuttu: "*Adın gerçekten Alejandro Lopez mi?*"

Adımlarını hızlandırdı, omuzları gergin ve ifadesi duygusuzdu, Ellie onunla aynı hızda ilerlerken kapılara doğru yürüdü Yanında. Cevap vermesi gerektiğini biliyordu. Durup konuşmalıydı ve belki de diğerlerinden daha yüksek ve cesur bir soru patlamamış olsaydı, bunu yapardı.

Bay Saint, babanızı siz mi öldürdünüz?

Hayır.

Hayır, hayır, hayır.

O anda sahip olduğu tüm güç kaybolmuştu. Kendini yeniden on yaşında, babasının Alejandro'dan onu gururlandırmasını istediği, çünkü bir gün oğlunun babasının mirasını devralacağı söylenen o yerleşkede hissetti.

O bunu hiç istememişti. Hayatı boyunca bundan kaçınmak için çalışmıştı. Bundan kurtulmak için.

Ve işte şimdi, soruların ve kameraların ateşi altında, bu miras ona dayatılmıştı.

Lanet olsun.

Küfür içinden yankılandı, ama ifadesini sakın tuttu. Taş gibiydi. Buz gibiydi. Uzun zaman önce duygularını göstermeyi öğrenmişti. Bunun için babasına teşekkür etmeliydi. Ve şu anda, o piçin elinden öğrendiği dersler onu ve Ellie'yi o binanın içine güvenli bir şekilde sokacaktı.

"Üzgünüm, Bay Saint." Ateş kırmızısı saçlı uzun boylu bir kadın onları içeriye almak için koştu. Kapı görevlilerine acele edip kapıyı kapatmalarını işaret etti ve kapı tamamen kapandığında Devlin gardını biraz olsun indirdi. Ellie'ye bakacak kadar.

Ellie ona baktı, yüzünde onunki kadar kaybolmuş bir ifade vardı. "Devlin," diye fısıldadı. "Canımı acıtlıyorsun."

O anda, elini neredeyse ezdiğini fark etti. Hemen bıraktı ve özür dilemek için ağzını açtı. Acı için, kalabalık için. Olduğu adam olduğu için - varlığıyla ona böyle bir manzaraya katlanmak zorunda bırakan adam.

Ama sözler çıkmadı. Bunun yerine, smokin giymiş sırık gibi bir adam onlara katıldı. Tuz ve biber saçlı, dost canlısı bir yüzü ve üzgün gözleri vardı. "Ben Arthur Packard," dedi, elini uzatarak. "Komite başkanı. Bir dakika konuşabilir miyiz?"

Devlin'in kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Aptal değildi. Bunun ne anlama geldiğini biliyordu ve Packard onları arka odaya götürüp bir süre izin isteyene kadar Ellie'nin parmaklarını tutmaya devam etti.

"Ödülü geri çekecekler." Konuştuğunu biliyordu, ama kelimeleri zar zor duyabiliyordu. Uyuşmuştu. Tamamen uyuşmuştu.

Yanında Ellie başını salladı. "Evet."

"*Lanet olsun.*" Duygularını hissetmek için yumruğunu uyluğuna vurdu. Öfke istiyordu. Kızgınlık istiyordu. Bu uyuşukluktan başka bir şey istiyordu. bu uyuşukluk sisinden başka bir şey istiyordu. Ve ne kadar uzağa kaçarsa kaçsın, ne kadar başarı elde ederse etsin, sonsuza kadar babasının günahlarıyla lekeleneyeceği korkusu onu ezip geçiyordu.

BÖLÜM BEŞ

"Devlin."

Sesi yumuşaktı, neredeyse tereddütlüydü. Ve işte o anda, bunu atlatabileceğini anladı. Çünkü evren ona ne yaparsa yapsın ne olursa olsun, El hala yanında olduğunu biliyordu.

Yavaşça ona uzandı ve elini nazikçe onun elinin etrafına kapattı. El, sanki gücünü sunar gibi elini sıktı ve o da onu kendine çekti, sonra başını eğip tatlı kokulu saçlarına yumuşak bir öpücük kondurmadan önce onu sıkıca sarıldı.

"İyi misin?"

Geri çekildi ve kız başını eğerek onun gözlerine baktı. "İyiyim," dedi, sadece kızın gözlerindeki endişeyi silmek istiyordu.

"Hayır, değilsin."

"Hayır," diye kabul etti. "İyi değilim. Ama sen yanımda olduğun sürece, bunu atlatacağım."

"Ben hiçbir yere gitmiyorum."

Onu kendine çekmek istedi. Öfkesini tutkuyla gömmek istedi. Ama bu şu anda mümkün değildi. Kapı açılıp Packard içeri girdiğinde, bir öpücük bile mümkün değildi.

Bunun yerine, Packard ve ona katılan ikinci adama dönerek onun elini tuttu.

Devlin, yüzlerindeki çizgilerden gerçeği okudu ve ilk konuşan oldu. "Ödülü geri çekiyorsunuz."

"Çok üzgünüm," dedi Packard, hem sinirli hem de utanmış görünüyordu. "Bu benim kararım değildi."

"Benim kararımdı," dedi diğer adam, çenesini kaldırarak öne çıktı. "Ben Blair Livingston. Konseyin tüm operasyonlarından sorumluyum. Ve bu koşullar altında, itibarımızı riske atamayız."

"Sadece babam kim olduğu için vakfıma
"Bence bu, almaya hazır olduğumuz bir halkla ilişkiler riski. Sen, soyadını gizli tutmuştun."

"Bence bu, almaya hazır olmadığımız bir halkla ilişkiler riski. Sen, soyunu gizli tuttun." Livingston omuz silkti. "Kim bilir başka sırları sakladığını kim bilir?"

Devlin gerildi, içinde şiddetli bir öfke yükseldi. Bu, parayla, güçle ya da bir keskin nişancı tüfeğıyle düzeltebileceğı bir şey değildi. Bu, babasının gölgesinin yeniden ortaya çıkmasıydı ve o anda tek istediğı, yumruklarını bir boks torbasına vurarak içinde biriken öfkeyi serbest bırakmaktı. Ya da daha iyisi, birine vurmaktı.

Bu ödölün geri çekilmesi sadece başlangıçtı, bunu biliyordu. Yıllar boyunca bir isim ve itibar kazanmıştı. *Devlin Saint*.

Ve şimdi tüm bunlar çöküyordu. Packard ve Livingston onun öfkesinin sebebi değildi, sadece birer semptomdu.

Devlin'in artık daha büyük endişeleri vardı. Çok daha büyük.

Bu yüzden tartışmak veya kendini savunmak yerine, Devlin sadece nefes aldı ve yavaşça nefesini verdi. "Durumunuzu anlıyorum," dedi. "Sanırım Bayan Holmes ve benim ziyafete kalmayacağımızı anlayacaksınız. Aslında, arka çıkış varsa, şimdi çıkıp gideceğiz."

"Evet," dedi Bay Packard, biraz utanmış görünüyordu. "Lütfen beni izleyin."

Livingston geride kalırken, Packard onları koridorlardan geçerek sokağı doğru yönlendirdi. Yürürken Devlin, şoföre bir mesaj göndererek onlarla nerede buluşacağını bildirdi.

"Burası," dedi Packard, sağlam metal bir kapının önünde durarak. "Ben dışarı çıkabilirim..."

"Gerek yok." Devlin kapıyı itti ve kapı açıldı. El'e önce geçmesini işaret etti, son derece mutsuz görünen Packard'a başını salladı, sonra kendisi de sokağı adım attı.

Limuzin orada değildi.

Bu çok da şaşırtıcı değildi; şoför muhtemelen birkaç blok ötede park etmiş, saatlerini kitap okuyarak veya müzik dinleyerek geçirmeyi planlamıştı.

Şaşırtıcı olan, paslı bir yangın merdivenine yaslanmış duran adamdı. Koyu saçlı, zayıf bir adamdı ve yüzü...

bir aktörün kariyerini ve tanıdık bir palto gibi giydiği özgüvenini oluşturabilirdi. Devlin'in hiç tanışmadığı, ancak hemen tanıdığı bir adamdı: eski tenisçi, şimdi teknoloji milyarderi Damien Stark.

"Bay Stark," dedi Devlin, şaşkınlıkla kaşlarını kaldırarak. "Buraya temiz hava almak için gelmediğinizi varsayacağım."

"Keşke bu kadar masum bir şey olsaydı. Hayır, komitenin ödölünüzü geri çekme kararının

oybirliğiyle alınmadığını size bildirmek istedim." Merdivenden uzaklaşarak omuz silkti ve elini uzatarak Devlin'in elini sıktı. "Ayrıca kendimi tanıtmak istedim, bunu konuşmanızdan sonra yapmayı planlıyordum. Ama sanırım en iyisi bu."

"Korkarım öyle," dedi Devlin, diğer adamın elini sıkarak. "Ama buraya gelmen benim için çok önemli. Teşekkür ederim." El'e döndü. "Elsa Holmes, Damien Stark ile tanışmanı istiyorum."

"Sizi tabii ki tanıyorum," dedi. "Bana Ellie deyin."

"O zevk bana ait, Ellie," dedi Stark. Dikkatini tekrar Devlin'e çevirdi. "Sonunda tanıştığımıza sevindim. Bu koşullar için üzgünüm. Aslında, yaklaşık beş yıl önce tanışmış olmamız gerekirdi."

Devlin bir an için anlamadı. Sonra anladı. "Vakıf. Laguna Cortez'deki ofislerimiz." Ellie'ye döndü sorgulayan bakışına cevap verdi. "Ofisleri tasarlayan mimar, Jackson Steele, Damien'in kardeşi."

"Dünya ne kadar da küçük," dedi Ellie.

"Öyle." Stark, yaklaşan limuzini görmek için sokağın aşığısına baktı. "Görünüşe göre aracınız geldi. Sizi alıkoymayacağım. Sadece taziyelerimi sunmak istedim. Ve tebriklerimi."

Devlin kaşlarını kaldırdı. "Tebrikler mi?"

"Ödüle ihtiyacın yok, Saint. Vakfının yaptığı işler her şeyi anlatıyor."

Devlin başını salladı, bu sözlerin etkisini hissetti. "Teşekkür ederim," dedi. "Bu benim için çok anlamlı."

"Basın tarafından mercek altına alınmak konusunda bir iki şey bilirim. Sevmediğim ve saygı duymadığım bir babanın itibarının yükünü taşımak nasıl bir şey olduğu hakkında daha da fazla şey. Başaracaksın. Kolay olmayacak, ama tüm bu saçmalıkları aşacaksın.

"Başaracağım," dedi Devlin, çünkü Stark haklıydı. Devlin'in bunu aşmaktan başka seçeneği yoktu.

Ama söylemediği şey, Kurt'un oğlu olma tartışmasını ortadan kaldırmak ve hayır, Stark'ın, komitenin ve basının fark etmediği şey, Devlin'in soyadını ifşa ederek, o hevesli muhabirler Devlin'in sırtına bir hedef tahtası

Hayır, ne Stark'ın, ne komitenin, ne de basının farkına vardığı şey, Devlin'in soyunu ifşa ederek, hevesli muhabirlerin Devlin'in sırtına bir hedef tahtası yapıştırmış olabileceğiydi, hem babasının eski müttefiklerinin hem de düşmanlarının nişan alacağı bir hedef tahtası.

Daha da kötüsü, onların asıl amacının onu cezalandırmak, ona *zarar vermek* olmasıydı.

Bu da, Ellie'nin çalıştığı basın da onun sırtına aynı lanet olası hedefi çizdiği anlamına geliyordu.

ALTINCI BÖLÜM

Devlin için kalbim acıyor, ve bunun sebebi sadece o pisliğin Livingston komiteyi ödülü geri çekmeye ikna ettiği için değil. Hayır, Bay Stark'ın söylediği doğrudur: ödül olsun ya da olmasın, Devlin Saint Vakfı harika işler yapıyor ve tüm dünya bunu çok iyi biliyor. Bir ödül bunu değiştirmez.

Beni öfkeyle titretiren şey, o lanet olası gazetecilerin onu Kurt ile aynı kefeye koymuş olmaları. Devlin, onu dünyaya getiren, cinayet işleyen, uyuşturucu satıcı, insan taciri pislik gibi biri değil.

Limuzinin arkasında, otele doğru gidiyoruz ve Devlin son beş dakikadır tek kelime etmedi. Elimi uzatıp elini tutup hafifçe sıktım. "İyi misin?"

Cevap vermeden önce bir duraksama oldu ve bana döndüğünde gözlerinde acı gördüm. "Gerçeğin bir gün ortaya çıkacağını hep biliyordum, ne kadar gömmek istesem de. O adamla ilişki kurmayı asla seçmezdim ve ondan kurtulmayı başarmış olmam ondan kurtulmayı başarmış olmam hayatımın en büyük mutluluklarından biriydi. Şimdi ise..."

Sözünü keser, elini benim elimde acı verici bir şekilde sıkar, sanki soyunun acısını vücudundan dışarı atmaya çalışıyormuş gibi.

"Biliyorum," diyorum. "Ama sen ona hiç benzemiyorsun. Bütün dünya bunu biliyor. Bunlar sadece duman, ve bir kez dağıldığında, dünya sadece senin yaptığın iyilikleri görecektir. Babanın günahları senin günahların değil."

Bana dönüyor ve yüzündeki gölgeleri ve gözlerindeki şüpheyi görüyorum. "Öyle değil mi?"

Öfke içimi kaplar. "Sakın bunu söylemeye cüret etme. Sen buna inanmıyorsun, ben de inanmıyorum."

"Öyle değil mi?"

Omuzlarım hayal kırıklığıyla çöküyor. Ona değil, kendime.

"İnanmadığımı biliyorsun," diyorum. "İnansaydım seninle birlikte olmazdım. Devlin, ben..."

Nefes alırken kendimi durduruyorum. "Ne olursa olsun seni seviyorum. Ve Saint's Angels, babanın olduğu gibi değil, hiç de değil."

"O öldürdü. Biz de öldürüyoruz."

"Beni kızdırmaya mı çalışıyorsun?" diye bağırdım. "Yoksa sadece sinirli bir ruh halinde ve kendini cezalandırmaya mı çalışıyorsun? Bunun doğru olmadığını *biliyorsun*. Baban intikam için öldürdü. İnsanlar onu rahatsız ettiği için.

Saint's Angels insanları kurtarır. Dengeyi sağlar. Adaleti sağlar."

Sözler ağzımdan çıkmadan önce düşünmeye vaktim olmadı ve başını eğip gözlerini genişletirken gördüm.

yanında. Beni incelerken kaşları çatılır ve o anda sözlerimi geri almak isterim. Doğru olmadıkları için değil, bu gerçeğe ne yapacağımı bilmediğim için.

"Adalet," diye yumuşak bir sesle tekrarlar. "Böyle hissettiğinden emin değildim." Omuz silkiyorum, hissettiğimden daha rahat görünmeyi umarak. "Ne ise o."

Saint's Angels, Devlin'in Devlin Saint Vakfı'nı kurmadan önce kurduğu bir intikamcı gruptur. Tamamen farklı kuruluşlardır; yasal hayır kurumundan, pek de yasal sayılmayan gizli kanunsuzlar operasyonuna para akışı yoktur. Ancak, Devlin ve en iyi arkadaşı Ronan Thorne başlıca iki isim.

Seri katil ve çocuk istismarcısının suikastıyla ilgili gazetecilik araştırmamda Devlin'in tetikçi olduğunu ortaya çıkardığımda şok oldum. Bu tür bir adalet, benim yetiştirilme tarzıma tamamen aykırı. kanun uygulayıcı kurumların ve mahkemelerin var olmasının bir nedeni vardır. Vahşi Batı'nın kurallarının ortadan kalkmasının bir nedeni vardır.

Ama bu kurallar ve cezayı kimin uyguladığıyla ilgili.

Sonucun adalet gibi görünüp görünmediği ile ilgili değil. Belki bu sınır belirsizdir, ama yine de bir sınırdır. Bir süreliğine, bu sınır bir uçurum bile oldu. Ama Devlin'in yanında olmak için bu sınırı aştım ve pişman değilim. Ve

onun babasıyla aynı tarafta olduğu için kendine acıma partisi düzenlemesine izin vermeyeceğimden eminim.

"Babanız cinayet işledi, aldattı ve manipüle etti. insanları tehlikeye attı. Onları sömürdü. Ve bir hevesle öldürdü. Bir daha onun gibi olduğunu fısıldarsan, yemin ederim yüzüne bir tokat atarım."

Bir an sessiz kaldı. Sonra beni sertçe kendine çekti ve alnımı öptü. "Tanrım, seni seviyorum."

"İyi. Sevdığım adam hakkında kötü konuşmayı kes. Sen adalet işindesin, Devlin. Bunu unutma."

Bakışları sabit kalır, sonra başını sallar ve başka yere bakar, eli benim elimi sıkıca kavrar. Yaptığı şey ile babasının yaptığı şey arasında ama şimdilik

konuşma, otele vardığımız için ertelenir. Şoför normal girişi kullanmaz ve Devlin'in tiyatrodan ayrıldıktan sonra verdiği talimat doğrultusunda arka tarafa yönelir. Ayrıca

önceden arayıp müdürden bagajlarımızı toplayıp limuzine getirmesini istemişti.

Başlangıçta, Konsey'in parasıyla otelde bir gece daha kalıp, şampanya içip, onun ödülünü kutlamak için iyi donanımlı süitte sevişmeyi planlamıştık.

Artık oyalanmak istemiyoruz. Basın, Konsey'in onu nerede ağırladığını çok iyi bildiği için.

Onun yerine, Columbia Üniversitesi ve Morningside Park yakınlarındaki daireme gideceğiz. Küçük bir daire ama ben onu rahat buluyorum. Yarın oraya gitmeyi önceden planladığımız için, çalıştığım *The Spall Monthly* dergisinin editörü ve arkadaşım Roger'dan uğrayıp daireye yiyecek stoklamasını istemiştim.

Bir bakıma, Roger benim Devlin ile birlikte olmamın sebebidir. Kaliforniya'nın Laguna Cortez kasabasında bulunan Devlin Saint Vakfı hakkında bir profil yazmakla görevlendirilmiştim. Kaliforniya'nın Laguna Cortez kasabasında bulunan Devlin Saint Vakfı hakkında bir profil yazmakla görevlendirilmiştim. Bu görevi hevesle kabul etmiştim, özellikle de orada geçireceğim zamanı araştırmak için kullanmayı planladığım için bu görevi heyecanla kabul etmiştim.

O zamanlar, Devlin'in aynı zamanda Alex Leto, yani hayatımda sevdiğim tek erkek olduğunu bilmiyordum. Bu gerçeğin ortaya çıkmasıyla birlikte ortaya çıkan diğer sırlar ve dramlar ise cabası.

Şimdi ise, tabii ki Kaliforniya'da kalmayı planlıyorum. Bu seyahatin amaçlarından biri de eşyalarımı toplamak, evimi devralacak birini bulmak

ve tam zamanlı bir Batı Kıyısı sakini olmadan önce Devlin ile New York'ta biraz zaman geçirmek.

Beklerken, şoför vale için bagaj kapağını açar ve bagajlarımızı yerleştirir. Sonra tekrar yola çıkarız. "Bunu daha çok beğendim," der Devlin. "Otel güzeldi, ama senin dairesi bir yuva gibi." Elimi sıkıyor. "Ve şu anda, seninle evde olmak fikri çok, çok çekici geliyor."

"Öyle," diye onaylıyorum, o bana sarılırken ona yakınlaşıyorum. Gözlerimi kapatıyorum, sihirli güçlerim olsaydı da bir değnek sallayıp onun için her şeyi daha iyi hale getirebilseydim diye diliyorum. Bunun yerine, limuzinin ritmi ve Devlin'in kolunun bana sarılmasının hissiyle kendimi rahatlatıyorum.

Trafik hafif ve farkına varmadan, binamın önünde durmuşuz. Bu bölge Manhattan'ın en iyi mahallelerinden biri sayılmaz, ama Columbia'ya yakın olması benim için harikaydı. Babam öldüğünde miras kalan evden kira geliri elde ettiğim için ve stüdyonun Manhattan için ucuz olan kirası sayesinde, yüksek lisansımı yaparken bir işe girmeden tüm kişisel ve okul masraflarımı karşılayabiliyordum.

Mezun olduktan sonra da burada kaldım, çünkü şu anda bir işim olsa da, çok fazla para kazanmıyorum. Ayrıca, tehlikeli bir mahalle olmasına rağmen, burayı gerçekten seviyorum ve dairem çok güzel. Ya da şimdi öyle, çünkü New York'taki ilk birkaç haftamı duvarları boyayarak ve yerleri zımparalayarak geçirdim.

Küçük ama iyi donanımlı ve benim için fazlasıyla yeterli bir alan var. Hatta berbat tesisat bile benim için bir şey haline geldi. rahatsız edici bir şeyden ziyade karakteristik bir özellik olarak görüyorum. Burası yıllar içinde de oldukça iyileşti. Ben kira sözleşmesini imzaladıktan yaklaşık altı ay sonra yeni bir sahibi geldi ve şimdi genişletilmiş lobide tam zamanlı bir güvenlik görevlisi var, her yer yeni boyanmış ve bir asansörün yapımına başlanacağına dair söylentiler var. İlk aylarda beni çok rahatsız eden sıhhi tesisat bile daha iyi hale geldi, ancak borular hala garip bir uğultu sesi çıkarıyor, ben de bunu geçmişteki sakinlerin hayaletleri olarak düşünmeye başladım.

Normal şartlarda, burayı terk etmek beni üzecekti. Ama Laguna Cortez ve Devlin'e geri taşınacağım için, tek umursadığım

burayı benim kadar sevecek birini bulmak.

"İşte burası," diyerek Devlin'in elini tuttum. Hava karanlık olduğu için Mimari detayları görebiliyoruz, ama yeni sahibi dış cepheye güzel bir aydınlatma sistemi eklemiş ve giriş kısmını yenilemiş.

"Bayan Holmes, geri dönmenize çok sevindim." Gece bekçisi William, şoförün bagajlarımızı içeri taşımasının ardından içeri girerken bana gülümsüyor. "Bagajlarınızı yukarı göndermemi ister misiniz?"

Bu, yeni sahibinin yaptığı en iyi şeydi: sıhhi tesisat yenilenirken aynı zamanda bir servis asansörü de taktırmıştı. İnsanlar için yeterince büyük değil, ama bagaj ve market alışverişi için harika.

"Sen en iyisisin," diyorum ona.

"Çantalarınız yukarıda hazır olacak." Gülümsemesi genişliyor. "Burada sizi gerçekten özledik. Ve Bay Saint." Devlin'e hızlıca başını sallıyor. "Efendim, bugün sizi görmeyi beklemiyorduk. Ödülünüzü okudum. Tebrikler."

"Teşekkürler William," diyor, William'ın henüz tüm hikayeyi bilmediğini açıklamaya gerek görmeden.

William'ın henüz tüm hikayeyi bilmediğini açıklamaya gerek görmüyorum.

William'ın ertesi sabah Devlin'i gördüğünde kendini garip hissetmemesi için kaşlarımı çatıyorum

ve tebriklerin yersiz olduğunu fark ettiğinde kendini garip hissetmemesi için. Sonuçta...

Düşüncelerim birdenbire durur. *William'ın adını hiç yüksek sesle söylememiştim.*

Peki Devlin bunu nasıl biliyordu? Hatta, William neden Devlin Saint'i bu kadar iyi tanıyordu? William'ı yıllardır tanıyorum ve o hiçbir zaman ünlülerin dedikodularını takip eden bir tip gibi görünmemişti. Merdivenlere doğru gidiyordum ama şimdi durdum. "Ellie?"

Ona bakıp, hem ona hem de William'a gülümsedim.

"Hiçbir şey. Sadece yorgunum. Yukarı çıkmalıyız. Altıncı katta oturuyorum," diye ekliyorum, ancak bu noktada Devlin'in tam olarak nerede oturduğunu bildiğinden eminim

. Burada ne kadar süredir yaşadığımı, kredi puanımı ve kirayı ne kadar ödediğimi saymıyorum bile.

Merdiven sahanlığına vardığımızda, servis asansörü çantalarımızı yukarı getirmiş. Çantalarımızı alıyoruz ve ben kapıyı açar açmaz Devlin onları içeri taşıyor.

"İşte burası," derim, kolumu stüdyoyu kapsayacak şekilde sallayarak. Mezun olduktan sonra, hem kitaplarım için bir yer istemiştim hem de stüdyoda kendin yap yatak odası oluşturmak için duvar görevi görebilmesi için, bir marangoz tutup sürgülü kitaplık taktırmıştım. daire. Şu anda, kitaplığın iki parçası bir arada, böylece yatak odası alanı görünüyor. Ama misafirim olduğunda, kitaplıkların birini kaydırarak sağlam bir duvar oluşturabilirim.

"Güzel olmuş," diyor, sesinde biraz gurur var gibi.

Gülümsüyorum. "Umarım öyle düşünürsün. Sonuçta bu binanın sahibi sensin ."

Gülüyor. "Yakalandım." Sonra kitaplıkları işaret ediyor. "Bence bu, kira sözleşmenizi ihlal ediyor olabilir."

"Ha ha. Cidden, Devlin. Bu bina senin malın. Ne oluyor yahu?"

Omuz silkiyor. "İyi bir yatırımdı. Ayrıca, güvenli ve rahat olduğundan emin olmak istedim."

"Yaşadığım binayı tamir edebilmek için burayı mı satın aldın?" Bu aslında bir soru değil, çünkü cevabı zaten biliyorum.

Gülümsemesi genişliyor ve ben başımı sallıyorum, hayran mı, sinirli mi yoksa eğlenmiş mi olduğumu bilemiyorum. "Ama nasıl..." Duruyorum. Nasıl başardığını çok iyi biliyorum. Peter'ı öldürdükten sonraki yıllarda beni izlemiş

Peter'ı öldürdükten ve Laguna Cortez'den... ve benden kaçtıktan sonraki yıllarda beni izlemişti. Ve tüm bu süre boyunca, orada olduğunu bilmemem için dikkatlice önlem almıştı.

Beni izlediği için, lisansüstü okula başvurduğumu, kabul edildiğimi de öğrenmiş olmalıydı. Sonra tek yapması gereken, kira sözleşmesini imzaladıktan sonra binanın sahibine gerçek olamayacak kadar iyi bir teklifte bulunmaktı.

"En azından tesisat bozulduğunda kime gideceğimi biliyorum."

"Bebeğim," diyor, "senin tesisatını her zaman benim halledeceğimi biliyorsun."

"

O kadar saçma bir bakışla söylüyor ki, onu kanepeye doğru çekerek kendimi gülmekten alıkoyamıyorum. Onu itip, üstüne oturuyorum. "Çok zaman kaybettik," diyorum. "Özellikle de, birbirimizden çok uzak olduğumuzu düşündüğüm o yıllarda ne kadar yakın olduğumuzu düşünürsek."

"Nedenini biliyorsun."

Başımı sallıyorum. Neden gittiğini, neden Devlin Saint olduğunu ve hatta neden beni aramayı ve gerçeği söylemeyi hiç düşünmediğini anlıyorum. "Anlıyorum," diyorum. "Ama yine de sahip olabileceğimiz geçmişin yasını tutuyorum."

"Geçmiş her zaman sana geri döner," diyor, sesi sertleşiyor.

Gerginim, ödül ve babasına geri döndüğümüz için nefret ediyorum, gerçi gerçekte bunun her zaman şakalaşmalarımızın altında gizli olduğunu biliyorum. Şoför ve William'ın önünde bunu bir kenara bırakmıştık. Ama şimdi yalnız kaldığımız için işler farklı. Artık acısını özgürce hissedebilir ve ben de ona bu acıyı atlatması için yardım etmek için buradayım.

Elimi yanağına koyuyorum. "Kızgın olmaya hakkın var kızgın olmaya hakkın var," diyorum. "Babanıza, komiteye. Hatta Damien Stark'a bile. Livingston'ı fişi çekmemesi için ikna edemediği açık."

Buna yarı gülümser, sonra ifadesi ciddileşir. "kızgınlım," diyor. "Bunu itiraf edebilirim. Kızgın ve incinmiş ve... *Lanet olsun.*"

Beni kenara itip kanepeden kalkar ve sanki bu konuyu konuşmak bir düğmeye basmış gibi odada volta atmaya başlar. İçinde öfkenin kaynadığını

ama başka bir şey de var. Daha büyük bir şey. Daha karanlık. Henüz tam olarak anlayamadığım bir şey.

Hatta, anlamak istediğimden de emin değilim.

"Devlin?" Adı dudaklarımda tereddütlü geliyor. "Devlin, iyi misin?"

Bana doğru yürür, etrafındaki hava, beni ayağa kaldırırken, tanıdık olmayan bir vahşilikle adeta titriyor. Elini uzatır, parmaklarını saçlarıma dolayarak başımı geriye doğru eğirir.

Ağzı, dişleri ve diliyle vahşi bir saldırıyla benimkini ele geçiriyor, o kadar tutku ve arzuyla dolu ki dizlerim titriyor. Dengemi sağlamak için uzanıp omuzlarını tutuyorum.

Diğer eli elbisenin fermuarını açar ve tamamen aşağıya doğru çeker, böylece sırtım ve kalçamın kıvrımları ortaya çıkar.

parmaklarını aşağı kaydırır, kalçalarımı ayırır ve o, kıkımın hassas kaslarını okşarken ben titrerim. Boğazından düşük bir homurtu duyarım. Başparmağı yerinde kalır ve diğer parmakları aşağı doğru hareket ederken, daha önce hiç yaşamadığım bir şeyi arzulamama neden olur.

daha önce hiç sahip olmadığım bir şeyi arzulamamı sağlarken, diğer parmakları daha aşağıya iniyor ve sonunda sertçe içime giriyor.

"Evet," diye mırıldanıyorum, ona karşı kıvranarak, onu daha derinde istiyorum. Daha vahşi. Beni yere atıp sertçe becermesini istiyorum çünkü şu anda tek istediğim ona bağlı olmak. Onunla bir olmak olmak istiyorum.

Elimi kaldırmaya başlıyorum, elbisenin ince askılarını çıkarmak niyetindeyim.

"Hayır." Tek söylediği bu ve ben soru sormaya fırsat bulamadan, parmakları artık saçlarımda dolanmıyor. Bunun yerine, lanet olası askıları koparıyor, böylece parlak kumaş şimdi ayaklarımın etrafına düşüyor ayaklarımın etrafına düşüyor ve beni henüz çıkarmadığım Louis Vuitton topuklu ayakkabılarımdan başka hiçbir şeyim kalmıyor.

"O elbiseyi sevmiştim," diye mırıldandım, hiç de üzülmeden. "Seni çıplakken daha çok seviyorum."

Cevap vermeye çalışıyorum, ama parmakları daha derine girerek sözlerimi alıyor.

Ve sonra, ne olduğunu bile anlamadan, o artık içimde değil. Nefes almaya bile zamanım olmadan duvara itiliyorum. Uyluklarımı tutup kaldırıyor ve kalçasına dolandırıyor. Sonra fermuarının metalik sesini duyuyorum ve bir sonraki hatırladığım şey, o benim içimde, her güçlü, talepkar itişinde sırtım duvara sürtünürken beni sertçe sikiyor.

Bağırmaya başlıyorum, ama eli ağzımı kapatıyor, beni susturuyor ve vahşi bir acımasızlıkla tekrar tekrar içime giriyor, meme uçlarım sertleşiyor ve orgazm, kontrolsüz bir tren gibi, o kadar şiddetli bir patlamaya doğru hızla ilerliyor ki, vücudumu parçalayan titremelerden parçalanacağımı düşünüyorum.

Çok geçmeden Devlin içimde patlar, gözlerimiz birbirine kilitlenir, vücudum onun penisini sıkıca kavrar ve sırtım sırtım acıyor olsa da, hiç bu kadar harika, lezzetli bir şekilde kullanıldığını hatırlamıyorum.

"El," diyor, sesi o kadar yumuşak ki zar zor duyabiliyorum. Beni yere çekiyor ve sert bir şekilde yere düşüyoruz.

"Kahretsin," diyorum, altımdaki sert ahşap zemini umursamadan. Kalbim çarpıyor ve cildimin her santimi canlı hissediyor. "Bu..."

"Ciddi miydin?" Sesi alçak. Kararlı. Ama ses tonunda beni endişelendiren bir şey var.

Yan dönüp kendimi destekliyorum, ne demek istediğini anlamaya çalışırken kaşlarımı çatıyorum.

"Bir keresinde sana, seni kullanabileceğimi söylemiştin," diye açıklıyor, elleri kalçalarımın gidiyor ve onu bacaklarımın arasına almamı istiyor. "Sert, tatlı, neye ihtiyacım olursa." Hâlâ yarı sert ve kalçalarımı yönlendirerek kızgınlığımı ona sürtün. Hassas klitorisimdeki sürtünme, içimde ecstasy titremeleri yaratıyor. "Ciddi miydin?" diye tekrarlıyor.

"Beni kullanmak hakkında mı?" Sesim nefes nefese. "Sanırım az önce kullandın."

Onun ifadesi kararır ve ben kaşlarımı çatarak alaycı ses tonumu pişmanlık duyarım. "Devlin, oh, Tanrım, evet. Tabii ki ciddiydim. Neye ihtiyacın varsa.

Nasıl istersen. Ve sormana gerek yok." Öne eğilirim, çıplak göğüslerim smokin ceketinin pürüzsüz ipek karışımına sürtünürken dudaklarımı kulağına değdiririm. "Sormadığın zaman daha iyi."

Onun kahkahasını hissediyorum ama duymuyorum. "Seni seviyorum El. Seni seviyorum ve çok üzgünüm."

"Üzgün müsün?" Geri çekilip yüzünü inceliyorum. "Ne için üzgünsün ki?" "Yalan söyledim, El. Ben lanet olası bir korkakım ve yalan söyledim."

YEDİNCİ BÖLÜM

Ona bakıyorum, korku içimi kaplıyor ve kendimi ondan uzaklaştırıp yanına, yere çöküyorum, dizlerimi göğsüme çekiyorum. "Neden bahsediyorsun?"

O da oturur, sonra yavaşça ceketini çıkarır ve yere bırakır, ipek astarı görünür hale gelir. "Bir keresinde sana, seni korumak için gerekliyse gideceğimi söylemiştim ama bu saçmalıktı. Şu anda gitmem senin sırtındaki hedefi ortadan kaldıracak olsa bile, gitmem. Sen benimsin," diyor sertçe. "Lanet olsun El, benim olduğunu söyle."

Yüzünü inceliyorum. İfadesi hem kararlı hem de savunmasız. "Devlin. Oh, Devlin, aşkım. Öyle olduğumu biliyorsun."

Yanaklarımdan sıcak gözyaşlarının süzüldüğünü hissedene kadar ağladığımı fark etmiyorum. Ona yaklaşıyorum, sonra gömleğinin düğmelerini açmaya başlıyorum. "Ben seninim," diye tekrar ediyorum. "Beni döv, sık beni. Beni istediğin gibi kullan istediğin gibi kullan. Ama beni asla terk etme."

"Bırakmayacağım. Bırakamam. Ve lanet olsun El, bunun için kendimden nefret ediyorum." "Hayır." Kalbimin kırıldığını hissediyorum. "Devlin, hayır."

"Bu gece seni ne kadar tehlikeye attığının farkında mısın?" Sesinde öfke var. Kimliğini ifşa eden kişiye ve kendine karşı. "Laguna Cortez'e geri döndüğünde seni Laguna Cortez'e geri döndüğünde seni uzaklaştırsaydım. Lanet maskemin altını görmene izin vermeseydim..."

"Ne?" diye bağıriyorum. "O zaman tehlikeye girmezdim, değil mi? Tehlike altındaydım ve bunu sen de biliyorsun. Kendim için lanet bir tehlikeydim." Bu doğru.

çok fazla risk almıştım. Tehlikeli erkeklerle yatmak gibi aptalca şeyler, dağ virajlarını çok hızlı almak gibi gerçekten aptalca şeyler. Dikkatsiz davranmıştım, kader denen o kaltağı kışkırtmıştım çünkü sevdiğim herkesi benden çalmıştı.

"Beni tehlikeye atmıyorsun," diyorum ona. "Tanrım, Devlin, yaşadığımız onca şeyden sonra, anlamıyor musun? Sen

beni güvende tutuyor. Beni dengede tutuyorsun. Artık kadere karşı gelmek *benim işim* değil. Sen ve ben birlikte, bize zarar vermek isteyenlere uzaklara kaçmalarını söylüyoruz. Çünkü sen, biz, bunu yanlarına bırakmayacağız.

Ellerini sıkıyorum. "Lütfen, lütfen söylediklerimi dinle. Seninle güvendeyim. Seninle yaşıyorum. Burada." Elini alıp kalbimin üzerine bastırıyorum. "Dışarıda bize zarar vermek isteyen kim varsa? Siktir et onları. Birlikte daha güçlüyüz."

Bir an sessizlik hakim olur. Nabzımın boğazımda ve bacaklarımın arasında attığını hissediyorum. Sözlerim doğruydu, ama aynı zamanda beni tahrik etmişti. Meme uçlarım sertleşmiş ve onun beni tekrar almasını istediğimi inkar edemem. Hayır, beni tekrar *kullanmasını istiyorum*. Vahşi. Sert. Tehlikeli. Hepsini istiyorum. *Hissetmek* istiyorum. Shelby ile kanyon yolunda yüzün üzerinde hızla uçmak mı? Devlin'in beni götürmesini istediğim yere kıyasla hiçbir şey.

Ve yine de hiçbir şey söylemiyor, sadece bana tehlikeyi ima eden bir sıcaklıkla bakıyor. Bu, beni yutmak istediğini gösteriyor. Yemin ederim, yutulmak istiyorum.

Neredeyse inleyeceğim ve bacaklarımın arasına uzanıp kendimi tatmin etmek için can atıyorum. Bu çok saçma ve şu anda bunun sadece ben miyim yoksa o da mı hissediyor bilmiyorum. Ama lütfen Tanrım, umarım o da hissediyordur.

Arzumun bir gücü olmalı, çünkü onun gözlerinde de buna karşılık gelen bir ihtiyaç oluşuyor. "Söyle bana," diyor.

Odanın loş ışığı, gözünü ikiye bölen ve mükemmel bir şekilde oyulmuş yanağını kesen yara izini zar zor aydınlatıyor. Etkisi sıcaklık ve tehlike, ve oh, Tanrım, o kadar tahrik oldum ki neredeyse titriyorum. "Ne istediğini söyleyene kadar

Ne istediğini söyleyene kadar hiçbir şey alamazsın."

Kalbim, hem sözlerinde hem de ses tonundaki taleplere tepki olarak hızla atıyor. "Beni kullan," diyorum.

O seksi kaşlar kalkıyor. "Bunu zaten yaptığımı söylediğini sanıyordum."

Dudaklarımı yalarım. "Daha fazlasını istiyorum."

"Ağzımı istiyorsun. Sikimi."

"Evet."

Parmağını çıplak göğsümün üzerinde gezdirir. "Sert mi?"

Amım kasılır ve ağzım kurur. "Evet."

İki parmağıyla meme ucumu yuvarlar, sonra sertçe sıkar, bu sıkma hissi klitorisime kadar ulaşır. "Yoğun mu?"

Başımı sallıyorum, vücudum kavisli ve nefesim düzensiz. "Tanrım, evet." "Açgözlü küçük şey, değil mi?"

"Seninle birlikteyken, her zaman." Devlin söz konusu olduğunda, ben dünyadaki en açgözlü kadınıam.

Hiç uyarı yapmadan, meme ucumu tutup beni kendine doğru çeker. Sürprizden ve zevki daha da artıran hafif acıdan dolayı çığlık atarım. Vücudum titriyor, cildim yanıyor.

Elektrik. O kadar tahrik oldum ki, en ufak bir dokunuşta bile patlayacağımdan eminim, sonra tekrar tekrar parçalanacağım, onun dokunuşunun yoğun talebi içimi sarsarken, bu zevk denizinde savrulacağım.

Öne eğiliyor, sonra dilinin ucuyla kulağımı okşuyor. "Bana sert ol, yoğun ol diyorsun. Ama kim sana bir şey isteyebileceğini söyledi?"

O anda neredeyse patlıyorum, o da benim tepkimi hissedip elini uzatıp amımı okşadığında daha da fazla. "Hayır," diyor. "Orgazmın bana ait, bebeğim. Onu hak etmelisin."

Yutkunuyorum, sonra başımı sallıyorum, oynadığımız bu oyundan başım dönüyor. Ya da belki bu bir oyun değildir. Belki sadece bizizdir. Tek bildiğim, Devlin'in beni nadiren reddettiği ve tam da bunu yapmasının o kadar

lanet olası erotik ki, neredeyse eriyorum. Onda tanıdık olmayan bir kenar var. O yeşil gözlerde yansıyan bir yoğunluk var.

Alex'e ait olmayan ve gençlik aşkımın dönüştüğü güçlü, tehlikeli adamı tanımlayan yara izinde.

Tehlikeli.

Bu kelime kafamda patladı ve duygularımı renklendirdi. O, hayatım boyunca peşinde koştuğum tehlike. Her hızlı dönüşte, her rastgele sevişmede aradığım bıçak sırtı. Bunu hep biliyordum, ama şimdi çok net görüyorum. Hayatım boyunca tehlikeyi kovaladım, sadece hayatta olduğum için duyduğum suçluluk duygusundan değil, çünkü lanet olsun, onu kovaladığım için.

"Söyle bana," diyor. "Ne düşündüğünü söyle bana."

"Seni istiyorum," diyorum, sesim boğuk. "Senin olduğun şeyi istiyorum."

"Peki ben neyim?"

Yutkunuyorum. "Tehlikeli bir adam."

O neredeyse hiç tepki vermiyor. Sadece gözleri biraz açılıyor. Onu bu kadar iyi tanımıyor olsaydım fark etmeyebilirdim. Ama bilmediğim şey, bu cevabı bekliyor muydu, yoksa onu şaşırttım mı? Tek bildiğim, o büyük elleriyle bileklerimi kavrayıp beni kendine doğru çektiğinde kalbimin nasıl hızla attığı, vücudumun acı verecek kadar garip bir açıda olduğu.

Biraz irkiliyorum ama beni bırakmıyor. Bunun yerine, "Ben inanılmaz derecede tehlikeliyim. Bu seni tahrik ediyor mu?" diye fısıldıyor. Parmakları uyluklarımın arasına kayıyor ve boğazından düşük bir ses çıkarıyor. "Oh, evet, bebeğim. Kesinlikle tahrik ediyor."

Bizi kaydırıyor, beni öne doğru itiyor, böylece ben de çaba sarf etmek zorunda kalıyorum.

Düşmemek için zamanında kollarımı çözüyorum. "Dirseklerin üzerine," diyor ve ben kollarımı ceketinin ipek astarına koyarken, o arkamda diz çöküyor ve elleriyle kalçalarımı kavıyor. Üzerime eğiliyor, gömleğinin ve pantolonunun kumaşı çıplak tenime şehvetli bir şekilde dokunuyor.

Saçlarımı kenara çekiyor ve dudakları boynumun arkasını okşuyor. Omurgam boyunca öpücükler bırakıyor ve kıkımın üstündeki çukurda duruyor. Geri çekiliyor, sonra nazikçe kalçalarımı ayırıyor ve o sıkı kasları parmağıyla okşarken ben inliyorum.

"Bir gün seni burada sikeceğim," diyor, sözleri sadece bu vaatle bile içimi tatlı bir titremeye dolduruyor. "Hiç yaptın mı?"

Kafamı sallarım. "Erkeklerle değil."

"Hiç erkekle olmadın mı?" diye tekrarlar, sesi soruyla birlikte yükselir. Saçma bir şekilde kızarıyorum. "Bilirsin. Oyuncaklarla."

Boğazının derinliklerinden kaba bir ses çıkarır, sonra üzerime eğilir, parmağının kıkıma uyguladığı baskı artarken fısıldar: "Neden?"

Soruyu anlamadan kelimeyi tekrar ettim.

"Oyuncakları kullandın, demek ki hoşuna gitmiş olmalı. Öyleyse neden erkekleri kullanmadın, ikimiz de istekli olan birçok erkek olduğunu biliyoruz. Muhtemelen isteyenler de vardı."

O yıllarda, o uçurumun kenarında yürümek, tüm kötü seçimlerime rağmen bir gün daha hayatta kalmak için heyecanlanarak seviştiğim, sabah uyanıp Kadere siktirip gitmesini söylediğim günleri hatırlayarak biraz irkildim.

"Söyle bana," parmağını daha sert bastırarak, özlemle nefesimi keserek sorar. "Nedenini söyle bana."

Aslında kızardım, ama ben kızaran bir kız değilim. "Onlara hayır dedim."

Geri çekildi, dudakları omurgamdan aşağı doğru bir yol çizdi. "Bana hayır der misin?"

"Asla."

"Neden?"

"Senden her şeyi istiyorum, Devlin. Ve ben... Hayal ettiğim her erkeğin sen olduğunu bilmiyor musun?"

"Anlat bana."

Kaşlarımı çatıp başımı hafifçe salladım. "Bana fantezilerinden birini anlat."

Alt dudağımı ısıriyorum, New York'ta geçirdiğim bir gecenin ardından, Alex ve Devlin Saint'in ikisi de aklımda olduğu bir fanteziyi düşünüyorum. "New York'ta olduğun zaman sana anlattığım şeyi hatırlıyor musun, Devlin Saint adında lanet olası bir milyarder, Alex ve benim kendimize ait saydığımız yerde, benim memleketimde bir vakıf kurduğu için çok kızmıştım."

"Nasıl unutabilirim?"

Beni rahatlatıp yatak odasına götürdü ve Kitaplığı arkamızda kapatır. Soyunmasını beklerim, ama soyunmaz. Sadece yatağa uzanır, sırtı başlığa dayalıdır.

Tamamen giyinik halde, beni ileri doğru itiyor, sonra üzerine çömelip dizlerimin üzerine çökmemi söylüyor. Ellerini kalçalarımın koyuyor ve vücudumu nazikçe sallıyor, sanki bana yaptığı etkinin tamamen farkında değilmiş gibi, rahatça konuşmaya devam ederken içimi titretiyor.

"O gece dışarı çıktın," diyor. "Bir pisliği bulup onunla sevişerek öfkemi ve anılarını yakıp kül etmek istedin"

"

"Yanlış adamı seçtim," diyorum, onun kaya gibi sert sikinin pantolonuna baskı yapıp klitorisimi tahrik etmesinden biraz inleyerek. "Ve

beyaz şövalye beni kurtarmaya geldi."

"Sana çok kızgındım." Neredeyse bu anıyı düşünerek hırıldıyor.
"Öfkeli ve sinirliydim, çünkü seni o sokağa atıp kendim sikmek istiyordum.
Tanrım, El, seni sikmek istiyordum
o sokağın duvarına yaslayıp seni o kadar sert sikmek ki çığlıkların
şehri sarsacak kadar sert sikmek istedim. Seni uçurumun kenarına
götürmek, seni gerçekten korkutmak istedim. Seninle birlikte
şeytanlarınla savaşan kişi olmak istedim, ama sana hiçbir şey
söyleyemedim."

"O sokakta senin olduğunu hiç bilmiyordum," diye itiraf ediyorum. "Hayır
En azından bilinçli olarak. Ama sanırım bir parçam biliyordu, çünkü bu
fanteziyi kurmuştum. O gecedan sonra, karanlıkta tek başıma, bunu
kafamda defalarca tekrar ettim."

"Anlat bana." Gözleri benimkilere sertçe bakıyor, yoğunluğu sesindeki
şehvetli tonla uyumlu.

Ellerimi omuzlarına koydum, gözlerimi onun gözlerine kilitleyerek
kendimi ona sürttüm. Elleri şimdi göğüslerime gitti, meme uçlarını
okşayarak

ben ise tsunami gibi beni ele geçirmek üzere olan doruğa rağmen
konuşmaya çalışıyorum. "Beni eve kadar takip etti," diyorum. "Sokaktaki
adam. Bana gitmemi söyledi, böylece bana zarar vermek isteyen adamla
bana zarar vermek isteyen adamla ilgilenebilsin diye."

O gece ölebilirdim diye çok iyi bildiğim için bu anı hatırladıkça
titriyorum. Nefes alıyorum, o meme ucumu çimdiklerken inliyorum, sonra
kendimi devam etmeye zorluyorum, sesim boğuk ve kesik kesik. "O, o
daireye zorla girdi. Beni kurtaran yabancı, yani. Nasıl olduğunu
bilmiyorum. Ama fantezide, hala sarsılmış,
olanlardan korkmuş durumdayım. Çıplakım ve arkamdan bir ses duyuyorum
ve arkamı dönüyorum. Ve o orada. Tam arkamda duruyor."

Şu anda nefesim kesik kesik, fantezinin hatırası hızla geri geliyor.
"Yaklaştı ve kokusunu alabildim. Senin kokundu, yani Alex'in kokusu, ve
çok kafam karıştı. Sonra gözlerime baktı ve dedi ki,
'Eğer istediğin tehlikeyse' dedi."

"Sonra ne oldu?" Pantolonunun düğmelerini açıyor, fermuarını çekiyor.
Aşağı. Kalkıyorum, sonra aşağıya bakıp onun penisini serbest
bıraktığını görünce inliyorum. O kadar sert ki, vücudum onun için
çaresizce kasılıyor.

Gözlerine bakıyorum ve o kısa, hızlı bir hareketle başını sallıyor. O kadar ıslakım ki

ki bu çok kolay oluyor ve ikimiz de nefesimizi keserek ben kendimi indirip onu tamamen içime alırken, o da klitorisimi okşarken yavaşça sallanıyoruz, ikimiz de nefes nefeseyiz, gözlerimiz birbirimizden hiç ayrılmıyor.

"Beni duvara itti," diyorum, Devlin'in tam da bunu yaptığını hatırlayarak. "O... o kızgındı. Bana "Yutkunuyorum. "Ve bana ihtiyacım olanın tehlike olup olmadığını sordu." "Ve sen de öyle olduğunu söyledin."

"Evet."

Bir kez daha titrek bir nefes alıp, ona binerken gözlerine bakıyorum. "Öyle," diyorum. "Ya da öyleydi. Tehlikeden bahsediyorum. Buna çaresizce ihtiyacım vardı, çünkü kendimi canlı hissetmeye ihtiyacım vardı." Dudaklarımı yaladım, bu yatakta çıplak uzanıp, kafamda bir film gibi oynayan bu fanteziyi düşünürken kendime dokunduğum tüm o anları düşündüm.

"Peki o ne yaptı? Bu iyiliksever yabancı?" Bir eliyle göğsüme uzanırken, diğer eliyle klitorisimi okşuyor. "Devam et," diyor. "Anlat bana."

"Sanki konuşabilmişim gibi," diye mırıldandım. "Düşünemiyorum bile."

"Anlat bana." Bu sefer sözleri bir rica değil. Bir emir ve bu emir veren ses tonuna tepki olarak vücudum onun etrafında sıkıca kasılır.

"O... o bana verdi," itiraf ettim, anıyı hatırlarken gözlerimi kapattım. "Tehlikeyi, yani. Sertti. Vahşiydi. Zordu."

Her kelimeyle, gözlerimi kapatıp o gecenin anıları tekrar zihnime hücum ederken ona doğru sallanıyorum. "Bunun gerçek olmadığını, sadece bir fantezi olduğunu biliyordum, ama yine de kendimi içinde kaybettim."

Devlin'in elleri kalçalarımı kavrar, sıcak ve sert bir şekilde ona binmeme yardım eder. "Devam et," der. "Gerisini anlat."

"Onun üstündeyim, böyle, ama o bizi ters çevirdi ve eli boğazımı kavradı. İçimdeydi, bana vuruyordu ve nefes alamıyordum ve kapana kısılmıştım." Anı beni sararken, hem korku hem de heyecandan nabzımın hızlandığını hissediyorum. "Gerçek değildi,

ama aynı zamanda gerçekti ve o kadar şiddetli boşaldım ki, orada patlayacağımı sandım."

Yutkundum, sonra gözlerimi açtım. "Bana, şu anda senin bana baktığın gibi baktı. Ve fısıldadı, 'acı olmadan zevk olmaz.'"

"O haklıydı."

Dudaklarım titriyor. "Haklıydı. Ve bana dedi ki..." Kalbim ne kadar hızlı attığına şaşırarak, titreyerek nefes alıyorum. "Bana dedi ki eğer istersem, ihtiyacım olursa, ona gelebileceğimi söyledi."

"Peki gittin mi?" diye sordu, sanki gerçek bir adamdan bahsediyormuşuz gibi, benim hayal gücümün ürünü değilmiş gibi.

"Hayır," diyorum, sesim alçak. Onun bakışlarını sertçe tutuyorum. "Onu istemediğimi söyledim. Sadece seni istediğimi söyledim."

Bir an için kıpırdamıyor. Nefes bile almıyor. Sonra elini kaldırıp yanağımı okşuyor ve ancak o zaman ağlamaya başladığımı fark ediyorum. "Biliyordum, Devlin. Bilinçli olarak değil, ama içten içe, o sokakta beni kurtaranın sen olduğunu biliyordum. Ve ben... seni buraya geri getirdim. En azından zihnimde."

Göz yaşımı siler. "Aramızdaki ilişki öyle değildi öyle değildi."

Birlikte geçirdiğimiz tek gece tatlıydı. Harikaydı, evet. Ama Tatlı. Yani onun ne istediğini anlıyorum. Tatlıdan sertliğe geçiş. Naziklikten cezalandırmaya.

"Hayır," diyorum. "Ama başka ne olabilir ki?"

Beni inceliyor ve anladığını biliyorum, çünkü benim tehlikeyle flört ettiğimi görmüş. Hayatta kalmanın heyecanına tutunmak için sınırları zorladığımı. Sevdiğim herkesi benden koparan Kadere karşı geldiğimi. Ama lanet olsun, o beni

henüz beni yakalamamıştı. O heyecan bağımlılık yapıcıydı. Alex hayatıma geri dönmüş olsa bile, kaderinin onu attığı boşluktan çıkmış olsa bile, o heyecanı hala tadabiliyorum. Eskisi gibi zorlamıyorum. Daha önce, sürüş tarzım beni uçurumdan aşağı atabilirdi. Onun yüzünden artık dikkatliyim. Çünkü arabamı yoldan çıkarmak ve onu kaybetmek düşüncesine dayanamıyorum.

ama o heyecanı hala arzuluyor muyum?

Evet. Yardım edin, evet.

Beni inceliyor ve içimdeki bu ihtiyacı gördüğünü çok iyi biliyorum. Nasıl görmez ki? Devlin her zaman beni en iyi anlayan kişi olmuştur. Ve sonra, neler olduğunu

, o öne atılıyor ve ben sırt üstü yatarken o üstümde, hala içimde.

"Ne..."

Ama soruyu sormıyorum, çünkü eli boğazımda ve gözleri benimkilere dikilmiş, soru dolu.

Başka biriyle olsaydı, asla evet demezdim, ama Devlin ile durum farklı. Ona tamamen güveniyorum. Sınırlarımı anladığını ve nasıl yapılacağını bilmesaydı bu oyunu asla oynamayacağını biliyorum. "Evet," diye fısıldıyorum, sonra gözlerimi kapatıyorum, o tam kontrolü ele geçirirken, penisi derinlerime girerken, vücudum titriyor ve vahşi bir coşku beni ele geçirirken, yükselen orgazmımı parlak renkler ve canlı hislerle boyadı.

Onu içimde hissediyorum. Onun inlemelerini, benimle gelmemi söyleyen alçak sesli sözleriyle karışık olarak duyuyorum. Ama ben artık ben değilim. Bunun yerine, ben duygu ve deneyim, tutku ve acı, hepimizin ulaşmaya çalıştığı ama nadiren ulaşabildiği o yerdeyim. Ve parçalanırken, kollarında tamamen patlarken, tek bildiğim şey, yıldızlara ulaştığımdı. kollarında tamamen patladığımda, tek bildiğim şey, gerçekten yıldızlara ulaştığım.

Benden uzaklaşıyor ve ben derin bir nefes alıyorum, kolları beni sararken ona sıkıca sarılıyorum. "Seni seviyorum," diye fısıldıyor, bu sözler bana orgazmdan daha fazla zevk veriyor ve beni yeniden dolduruyor dolduruyor.

"Biliyorum," diyorum. "Ben de seni seviyorum."

Nasıl başardığını tam olarak bilmiyorum, ama bizi . İkimiz de yan yatıyoruz, kaşık pozisyonundayız ve o arkamda, bir eliyle hafifçe amımı okşuyor. "Böyle devam edersen, ikinci raunt gerekecek," diyorum ona.

"Bana uyar." Bir süre durduktan sonra, "Hoşuna gitti" diye ekledi. Konuşurken, eli bacaklarımın arasına kaydı, sanki ne kadar ıslak olduğum bu gerçeğin kanıtıymış gibi.

"Tanrım, evet."

"Nedenini söyle."

"Nedenini biliyorsun. Tehlikeli flörtlerden sana flört etmeye geçtim."

Kıkırdar. "Eğer bu flört etmekse, gerçek seksin tanımına çok meraklandım."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Haklısın."

"Ama soruma cevap vermedin."

"Nedenini biliyorsun," diyorum. "Çünkü ben tehlikeyle flört ederim."

"Ondan daha fazlası var," diyor ve sesinde beni kollarında dönüp ona bakmaya zorlayan bir sertlik var. "Acı, zevk," diye devam ediyor. "Onlar birbirine yakındır."

Onun sözleri kalbimin derinliklerine işliyor, ben de başımı sallıyorum.

"Acı ya da sevinç yaşadığında en savunmasız halindesin. Ama sevinç elinden alınabilir, acı ise güvenli sınırların ötesine geçebilir. Ama güven... Güven, en samimi şeydir."

"Evet," diyorum, gözlerim yaşlarla doluyor. "Sana tamamen güveniyorum. Her zaman bana bakacağını biliyorum. Ve Devlin," diye ekliyorum, elimi uzatıp yanağını okşayarak, "ben de her zaman sana bakacağım."

BÖLÜM SEKİZ

Devlin uyukladı, ama bir türlü uyuyamadı ve sonunda pes edip sabah üçte yataktan kalkmaya karar verdiğiğinde , Ellie'nin sözleri hala kafasını meşgul ediyordu. *Ben de sana her zaman bakacağım.*

Bu, onun fark ettiğinden daha doğrudu. O her zaman ona göz kulak olmuştu, her zaman onu doğru yolda tutan pusula olmuştu. En azından onun doğru yolu. Ellie ile detaylarda farklı görüşlere sahip olsalar da birbirlerinin özünde gördükleri gerçeği konusunda asla tereddüt etmemişlerdi.

Tek gerçek soru, El olmadan hayatında bu kadar uzun süre nasıl hayatta kaldığıydı.

Ve tek gerçek cevap, hayatta kalamadığıydı. Gerçekten hayatta kalamamıştı, çünkü kalbinin bir parçası eksikken o kadar yıl nasıl hayatta kalabilirdi ki?

Bir çift pijama altı giydi, sonra yatağın yanında durup ona baktı. İlk gördüğü andan itibaren dikkatini çeken kadına. Neden? Bu, yıllardır kendine ara sıra sorduğu bir soruydu. Onun güzelliği Onun ilk anda dikkatini çeken şey güzelliği değildi. Şüphesiz güzeldi, ama Ellie, on sekiz yaşındaki bir erkeğin başını döndürecek türden bir kapak modeli güzelliğine sahip değildi.

Aksine, on altı yaşındayken, sanki henüz kadınsı vücuduna alışmamış gibi, biraz garipti. Ayrıca utangaçlığı da vardı ve bu, genellikle onu etkileyen bir şey değildi, o zamanlar bile. Yine de onu etkilemişti, hem de öyle bir güç ve etkileyicilikle ki, Ellie'nin başını döndürmüştü.

O da ona aynı etkiyi yapmıştı; bunu biliyordu. Ama neden?

Cevabı hiç bulamamıştı ve belki de bunun bir önemi yoktu. Ama kalbinde inandığı şey, onların bir bütünün iki yarısı olduklarıydı. Bunun kanıtı, ruh eşlerinin gerçekten var olduğuydu. Tabii ki bu yüzden, sadece onunla birlikteyken gerçekten yaşıyordu.

Eğilip çıplak omzuna ince çarşafı örttü. Uykusunda gülümsedi ve kalbi biraz sıkıştı. mutluydu. Dün gece olan her şeye ve basına sızan haberin getirdiği tüm sonuçlara rağmen, huzur içinde uyuyordu, ne olursa olsun, sonunda her şeyin yoluna gireceğine inanarak kendini güvende hissediyordu.

O da buna inandığı için gülümsedi. Keşke o muhteşem "İyi" denen yere ulaşmak için kayaların ve dikenli tellerin üzerinden tırmanmak zorunda kalmasalardı.

Esnedi ve kahvenin gündemde olduğunu düşündü. . Kitaplığı kenara iterek odayı açtı, sonra küçük mutfak alanına doğru ilerlemeye başladı, ancak kanepede duran figürü görünce donakaldı.

Sadece bir anlık bir dehşet yaşadı — silahı olmadığı için bir anlık bir hayal kırıklığı — sonra vücudu gevşedi ve arkadaşına küfretti. "Ne oluyor lan, Ronan? Kapıyı çalmak diye bir şey duymadın mı?"

Ronan, yoğun mavi gözlerini ona çevirdi, altın sarısı saçları loş lamba ışığında parlıyordu. Ellie bir keresinde Devlin'e Ronan'ın İskandinav tanrısına benzediğini söylemişti ve o anda bu değerlendirme tam isabetli görünüyordu.

Ronan'ın ağzı neredeyse alaycı bir gülümsemeye dönüşünce, bu tanrı belli ki eğleniyordu. "Evet, denedim dostum. Zili çaldım, telefonunu aradım. İçeri dalmak istemezdim, ama bu durumda durumunu kontrol etmem gerektiğini düşündüm."

Şimdi ağzı açıkça seğiriyordu. "Neredeyse yatak odasına da dalacaktım , bunların işkence çılgınlıkları olmadığını fark edene kadar. Ya da en azından kötü türden bir işkence değildi."

"Sen bir pisliksin," dedi Devlin yumuşak bir sesle. "Ve kendi iyiliğini düşünüyorsan, bunu Ellie'ye söyleme. Kahvaltıda hayalarını kızartır." Dürüst olmak gerekirse, birinin dinlediğini bilmek muhtemelen El'in tahrik listesinin en üst sıralarında yer alıyordu. Ama Ronan'ın bunu bilmesine gerek yoktu.

"Sızıntıyı araştırıyordun," dedi Ronan, konuyu değiştirerek mutfağa geçip kahve makinesine bir kapsül koydu. Fiyaskodan beri konuşmamışlardı, ama yine de bu bir soru değildi. Ekibini tanıyordu, arkadaşını tanıyordu ve Ronan hemen harekete geçecekti.

"Erken bilgiye sahip olan muhabirleri belirlemek için video görüntülerini analiz ediyordum — kırmızı halıda soru soranlar halıda soru soranlar. Bir düzineden fazlası bağırdı ve biz de beşini bulmayı başardık. Geri kalanlarını da bugün bulmalıyız. Çoğu dün gece telefonlara veya mesajlara cevap vermiyordu."

"Ve?"

"NYCnewsFairy@gmail.com adresinden gelen anonim bir gmail." "Hepsi bu. Kimse önce doğrulama yapmaya çalışmadı mı?"

Ronan kaşlarını çattı. "Konuştuğum tek kişi, riski göze alıp inançla devam etmeye hazır olduğunu söyledi. İlk olanın ve bildiği kadarıyla, o da öyleydi. Sana bunu ansızın söyler ve sen çekinirsen, o zaman bu doğrudur. Ama şaşkınlık ve inkarla tepki verirsen, geri çekilir, bilginin nereden geldiğini söyler ve herkes bunu kamuoyunda araştırırdı." Omuz silkti. "Bir gerçeği belirtip iftira davasıyla karşı karşıya kalacakları bir durum değildi. sorularını haykırıyorlardı, değil mi?"

"Çoğunlukla, evet," dedi Devlin. "İftira konusunda ise, belki, belki de değil. Ama bu iddianın daha fazla gündeme gelmesini hiç istemem, bu yüzden tartışmalı bir konu."

"Onlar da bunu biliyorlar."

"Doğru," dedi Devlin, sonra ilk kahveyi Ronan'a uzattı ve kendine bir tane daha yaptı. "Bunu bana bunu söylemek için mi geldin?"

"Ve sana bir ekip görevlendirdiğimi söylemek için. Charlie ve Grace. şu anda binayı gözetliyorlar."

Devlin başını salladı. Gururu itiraz etmek istiyordu, ama bunun gerekli olduğunu kabul etti. Dahası, Ellie'nin etrafında bir kalkan oluşturmaya yardımcı olacak her şeye

"Onlara önceliğin ben değil, o olduğunu söyleyin," dedi Devlin, Ronan'ın Ellie'yi kastettiğini anlayacağını bilerek. anlayacağını biliyordu.

Arkadaşı kaşlarını çattı.

"Ciddiyim. Onların içgüdüğü patronlarını korumak olacaktır. Görev hedefleri olduğu varsayılan kamuoyunda tanınan kişi. Bu hedefi değiştiriyorum."

"Dev..."

"Anlamadığını biliyorum," dedi Devlin. Ronan'ın bunca yıldır kalbini neden koruduğunu bilmiyordu, sadece arkadaşının arkadaşının tam olarak bunu yaptığını, duygularını kendine sakladığını ve birikmiş cinsel frustrasyonunu, kontrol edilmiş telekızlar, tek gecelik Tinder buluşmaları ve reklam yapılmayan ve üyelik gerektiren türden kulüpler aracılığıyla giderdiğini biliyordu. "Ama benimle "Onu kaybedemem, Ronan. Bunu hep biliyordum. Ama o uçurumdan atladıktan ve neredeyse..."

O kelimeyi bile söyleyemedi, tek söylediği "Onu kaybedemem ."

"Anlıyorum," dedi Ronan nazikçe. "Ve bunun için seni kıskanıyorum." Devlin, Ronan'ın daha fazla konuşmasını bekledi; arkadaşısı ilk kez arkadaşının açılmaya niyetlendiğini ima ettiği ilk zamandı.

Ama sonunda Ronan sadece, "Onlar onu güvende tutacaklar. İkinizi de güvende tutacaklar," dedi.

BÖLÜM DOKUZ

Doğuya bakan pencereden içeri giren **bir** güneş ışığı beni uyandırıyor ve gözlerimi yeni bir güne açıyorum. Umarım daha iyi bir gün olur, ama Devlin'in kollarında geçirdiğim geceden şikayetçi değilim.

Beni çok lezzetli bir şekilde kullanmıştı ve şimdi vücudum zevk aldığım bir şekilde sert ve ağırlı. Seks inanılmaz olduğu için değil - Tanrı biliyor ki öyleydi - ama onun buna ihtiyacı olduğu için. *Bana* ihtiyacı vardı.

Ve ben de ona ihtiyacım vardı. Yoğunluğu. Tutkusu.

En çok da, bana verdiği sözü duymaya ihtiyacım vardı. Sır yok. Bir daha asla.

Ve onun, benim zaten bildiğim gerçeği söylemesini duymam gerekiyordu. Devlin'in bunca yıldır bir nedenden dolayı saklandığını ve şimdi kurtlar etrafını sarmış durumda. Bana, ona zarar vermek istediklerini söyledi. Onu cezalandırmak istediklerini.

Ve Devlin'i cezalandırmanın en iyi yolu bana zarar vermek.

Yavaşça oturup, bu tatsız gerçeğin kafamı doldurmasına izin verdim. Bir yıl önce, bu gerçek beni canlandırırды. İçimde bir ateş yakardı içimde bir tutku, bir ihtiyaç uyandırırды.

Dışarı çıkıp, peşimden gelen herifle yüzleşmek için can atıyordum. Kazanmak niyetiyle dövüşe girerdim. Ve muhtemelen kazanırdım da. Sonucundan korkmadığın zaman dövüşmek kolaydır. Çünkü ne zaman ölümden korktum ki? Aksine, onu memnuniyetle karşıladım. Bekledim.

Ölüm, kilitli bir kapıyı açıp beni partiye davet eden eski bir dost gibiydi.

Artık değil.

Artık korku vardı. Ölümden değil — yıllarca nihilizmle yaşayıp nefes aldıktan sonra, o korkuyu ortadan kaldırmıştım. Bunun yerine, korkum hayatta olmamaktı. *Burada* olmamaktı.

Korkum, Devlin'le birlikte olamamaktan geliyor.

Ölüm, ne olduğu için korkulacak bir şey değildir. Ölümden korkulacak bir şey varsa, o da yapabilecekleri yüzündendir — sevdiğim adamı benden alması. Ya da beni sevdiğim adamdan alması.

Denemeye çalışacaklar. Muhtemelen şu anda geliyorlardır.

Bu sözler, babamın uzun bir iş gününün ardından izlemeyi sevdiği eski western filmlerinden birinde, Teksaslı bir şerif yardımcısına uzun bir iş gününün ardından babamın izlemeyi sevdiği eski western filmlerinden birinde yardımcısını uyaran bir marş gibi.

Ayağa kalkıyorum, pirelerden kurtulmak için kendini silkeliyen bir köpek gibi, ama ben bu karanlık düşüncelerden kurtulmaya çalışıyorum.

Hala uyuyan Devlin'e bakıyorum, yüzü pencereden ve beni uyandıran ışık huzmesinden uzak. pijama altı giyiyor ve ben kaşlarımı çatarak, gece ne zaman kalktığını merak ediyorum.

Önemli değil, diye düşünüyorum ve perdeleri kapatıp sessizce banyoya geçiyorum.

Yüzümü yıkayıp, soğuk suyla yüzüme serinletip, gözlerimin altındaki maskara lekesini temizliyorum. Sonra kapının arkasına asılı duran kısa ipek bornozu giyip, Devlin'i uyandırmamaya dikkat ederek yatak odasından çıkıp ana odaya doğru sessizce yürüyorum.

Kitaplık duvarını geçer geçmez, geri dönüp, duvarın açık olduğunu fark edince şaşkınlıkla bakıyorum. Ama Devlin'in dün gece onu tamamen kapattığından eminim, ikimizi de saran tutkuyla tamamen kapattığından eminim.

İlk başta, atıştırmalık bir şeyler yemek için kalktığını düşündüm, ama tuhaf olan sadece kitaplık ve pijamaları değil. Kanepede düzgünce katlanmış bir battaniye ve bagajda sakladığım, nadiren gelen misafirler kanepede yatmak zorunda kaldıklarında sehpa görevi gören bir yastık var.

Nadiren gelen misafirler kanepede yatmak zorunda kaldıklarında sehpa görevi görüyor.

"Ne oluyor?" diye mırıldandım, sonra duvarlar cevap veriyormuş gibi görünce irkildim.

"Ronan."

Dönüp arkamda duran Devlin'i gördüm. "Ronan?" "Dün gece geldi."

"Kapıyı çaldığını duymadım."

"Çünkü çalmadı."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Kayboluyorsun, Bay Saint. Kız arkadaşının dairesini gizlice bir kaleye çeviriyorsun, ama herhangi bir yaşlı

kişi içeri girebiliyor?"

Ronan Thorne, elbette, *herhangi bir yaşlı adam* değil. Adamın çalgın yetenekleri var ve ikimiz de bunu biliyoruz. Yine de...

"Senin baypas kodunu biliyor," diyor Devlin ve *bu* beni şaşırtıyor.

"Ne? Anahtar kodumu mu?" Binadaki tüm dairelerin iki kodlu tuş takımı kilitleri var. Biri güvenlik masasına atanmış, diğeri kiracı tarafından belirlenmiş. "Neden?"

"Yıllar önce ona verdim," diyor Devlin. "Ronan Manhattan'da benden daha fazla zaman geçiriyor ve başın belaya girerse sana ulaşabilmesini istedim."

"Ben... oh." Kafamı sallayarak düşüncelerimi toparlıyorum. Kısa bir süre önce, bu açıklama beni rahatsız ederdi. Bugün ise hiç şaşırmadım. Aksine, ayrı olduğumuz süre boyunca beni izlemek ve korumak için ne kadar çaba harcadığını bilmek hoşuma gidiyor.

Tabii bunu hemen söylemeyeceğim. Bunun yerine, yanına gidip göğsüne yarım yürekli bir şaplak atıyorum, ki bu, fark ediyorum ki lezzetli bir şekilde çıplak. "Dün gece başım belada değildi," diyorum.

"Esir, belki. Ama başım belada değildi."

"Esir mi? Bu hoşuma gitti." Sanki bunu göstermek istercesine, elini bileğimi kavrar ve beni kendine doğru çeker, sonra kolumu arkamda bükerek bana yaslanmamı sağlar. Üzerimde sadece ipeksi bir bornoz var ve

gevşek flanel pijamalarının altında ne kadar sert olduğunu hissedebiliyorum. Nabzım anında hızlanıyor, sanki ben sadece kurmalı bir oyuncakmışım ve Devlin Saint de anahtarımış gibi.

Ama Ronan'ın neden burada olduğunu hala merak ediyorum, bu yüzden geri çekilip sormak için geri adım atmaya çalışıyorum. O buna izin vermiyor. Aksine, direnişim onu daha da sertleştiriyor.

Ona karşı kıvranıyorum, nefesim sığlaşıyor ve Ronan'ı hiç umursamadığıma karar veriyorum. "Dün gece doymadın mı?"

"Asla," diyor. Sesinde yeni bir vahşilik var. Daha önce duymadığım bir sıcaklık ve sertlik.

"Devlin..."

Beni kendine doğru çeker ve onun tutkusu bıçak sırtı gibi keskin bir şekilde beni harekete geçirirken, arzuyla nefesim kesilir. "İstediğim şeylerin elimden alınmasından hoşlanmam." Serbest eliyle, yani kolumu arkamda sıkıca tutmayan eliyle, bacaklarımın arasına kayar. Zaten ıslanmışımdır, vücudum onun için yanıp tutuşmaktadır ve parmakları içime girerken nefesim kesilir. "İstediğimi almayı tercih ederim."

Kavrayışını sıkılaştırır, omzum baskıdan ağrır. Dudaklarımı ısırırım, sonra zorla sözleri söylerim. "Ne istiyorsun?"

"Anlamıyor musun?"

"O zaman al," diyorum ve Tanrıya şükür, alıyor.

İkimiz de doyumsuzuz. Ellerimiz, ağızlarımız ve parmaklarımız. Her şey ve her şey. Dün, zorlu, sürükleyici, inanılmaz bir seks maratonu gibi geçen günden dolayı hala ağrım var. Yine de tek istediğim daha fazlası. Devlin'in de aynı şeyi hissettiğini biliyorum.

Bu, birlikte olduğumuzda her zaman yarattığımız ısıdan daha fazlası. Bu bir savaş. Bir savaş. Dünya, Devlin Saint'e meydan okudu ve ikimiz arasında, o piçleri ortadan kaldıracak türden bir nükleer reaksiyon yaratıyoruz. Belki dünyadan değil, ama en azından zihninden.

Güçlenmek, savaşmak ve unutmak için sevişiyoruz. Ama günün sonunda, bunların hiçbir önemi yok. Devlin'i istemediğim bir anı hatırlamıyorum ve o saçlarımı tutarken, öpücükleri kan—duvara sertçe vururken, sadece kollarının desteğiyle ayakta dururken, onun zevki için kullanılacak gevşek bir bez parçası gibi—ne kadar karanlık olursa olsun, *her zaman*, *her zaman* onun ihtiyaçlarına boyun eğceğimi biliyorum.

Sonuçta ben de buna ihtiyacım var.

Sonunda yorgun düştüğümüzde, duvardan aşağı kayıyoruz ve sert zeminde birbirimize sarılıyoruz. Taşındığımda zeminin görünüşünü çok sevmiştim, ama şimdi halı ya da birkaç iyi yerleştirilmiş kilimler daha akıllıca olurdu diye düşünüyorum.

"Seni seviyorum," diyor, gözümün önündeki bir tutam saçı çekip kulağımın arkasına takıyor.

"Sence bunu bilmiyor muyum?"

Gülümsüyor, kum rengi kahverengi gözleri beni içine alıyor. "Belki de sadece söylemek hoşuma gidiyor."

"İyi," diyorum, gözlerimi o inanılmaz vücuda gezdirerek. "Bunu duymayı seviyorum."

Birkaç dakika sonra, tembel gülümsemesi sırtıta dönüşür. "Bana bakıyorsun."

"Bakması çok hoş birisin." Yılın en hafif tabiri. Gerçekten.

"Ve?"

Kaşlarımı çatıyorum. Cidden, bu adam aklımı okuyabiliyor. "Seni herkesten daha iyi görüyorum, biliyorsun."

"Öylesin."

Elimi uzatıp parmaklarımı çıplak teninde gezdiriyorum, "Packard ve o yılan Livingston'ın görmediklerini ben görüyorum."

O, penisine doğru bakıyormuş gibi yapıyor. "Buna karşı çıkamam," diyor ve ben, onun bu konuda mizah anlayışına sahip olmasına içten içe sevinirken, kızgınmış gibi davranıyorum.

"Ne kadar güçlü olduğunu görüyorum," diye devam ediyorum. "Ne kadar yükü omuzlayabileceğini. Ve ne kadar takdir edilmeyi hak ettiğini görüyorum."

Bunun için," diye ekliyorum, elimi onun kalbine bastırarak. "Çünkü sen iyi kalpli, iyi bir adamsın."

Elimi çekmeye başlıyorum, ama o elini benimkinin üzerine koyarak beni yerinde tutuyor. "Teşekkür ederim," diyor, sözleri fısıltıdan daha yumuşak, ama içimde yankılanıyor.

"Mücadele etmeliydin," diyorum. "O ödül senin olmalıydı." "Hayır. Bu bir öfke nöbeti gibi görünürdü. Ama daha sonra daha sonra konuşuruz." Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrılır, ifadesi biraz biraz kendini beğenmiş. "Bu bir dans, El, ve ben yıllardır adımlarını öğreniyorum."

"Ne?"

"Hayatı kamuoyunda yaşamak."

Kaşlarımı çatıyorum. "Bunun benim isteyerek katılacağım bir dans olduğunu sanmıyorum." Başını eğip beni inceliyor. "Katılmaz mısın?" Dudaklarımı yalarım, aniden ne sorduğunu anlarım. "Her şey eşit olsaydı, hayır. Ama siz dengeleri bozuyorsunuz, Bay Saint." Gözleri benimkilere kilitlenir. "Öyle mi? Nasıl yani?"

"Anlamıyormuş gibi davranma. Senin için cehennem ateşinden bile geçeceğimi çok iyi biliyorsun. Ve eğer anlamadıysan, kamuoyunun gözü önünde olmak cehennem sayılır." Omuzlarımı, omuz silkme olarak kabul edilebilecek bir hareketle hareket ettiriyorum. "Ne diyebilirim ki? Sen cehennemi bile bana cennet gibi hissettiriyorsun."

"Bunu duymak hoşuma gitti. Tamamen klişe olsa bile."

İkimiz de gülüyoruz ve bu, onun tekrar ciddileşmeden önce hoş bir mola oluyor. "Gerçek şu ki, her zaman bunun olabileceğini biliyordum. Bunun birkaç yıl sonra olacağını düşünmüştüm ama." "Ronan bu yüzden mi buradaydı? Sızıntı mı arıyordu?"

Devlin başını salladı ve konuşmalarını bana özetledi.

Kaşlarımı çatarak, tüm bunları sindiririm. "Yani, sızıntının izi sürülemez bir gmail adresinden gelmesine rağmen,

"Hemen hemen öyle. Önümüzdeki birkaç gün boyunca dedektiflik yapacak. Ve bana güvenlik ekibi ayarlayacak."

"Aynen öyle. Önümüzdeki birkaç gün dedektiflik yapacak. Ve bana güvenlik ekibi ayarlayacak."

"Sızıntıyı bulma çabası boşuna bir uğraş olduğunu düşünüyorum, ama umarım yanılıyordumdur. Güvenlik önlemleri harika bir fikir ve haklı olduğuma eminim."

"Her konuda sana katılıyorum. Ve özür dilerim." Kaşlarımı çattım. "Ne için?"

"Spot ışıkları senin üzerine de çevrilecek. Beni terk etmediğin sürece. Ve ben senin beni terk etmene izin vermeyeceğim."

"Öyle mi? O zaman gitmeyi planlamadığım için şanslıyım." İç çekerim. "Dediğim gibi, dengeleri sen değiştiriyorsun, Saint. Benim için her zaman öyle oldun."

ONUNCU BÖLÜM

Roger'a mutfağı doldurduğu için minnettarım, ama Devlin ile hızlı bir duş aldıktan sonra kahvemin demlenmesini beklerken gelen bir Devlin ile hızlı bir duş aldıktan sonra kahvemin demlenmesini beklerken, onu geri aramak için yeterince minnettar değilim. Fiyasko yaşanmadan önce dün aramış olsaydı, hevesle cevap verirdim. Şimdi ise Devlin'in gerçek kimliği hakkında kaçınılmaz soruları yanıtlamaya hazır değilim.

O, haklı olarak, Kurt'u bir süredir tanıdığımı varsayacak. Bir arkadaş olarak benim için endişelenecek. Hatta, şüphesiz ortaya çıkmaya başlayacak düşmanlar karşısında benim güvenliğim için endişelenecek kadar da zeki.

Ancak endişe, onun aramasının sadece bir kısmını oluşturacak. Geri kalanı iş olacak. Sonuçta Saint ve vakfı hakkında bir profil yazıyordum. Ve bu küçük bilgi, haber değeri olan bir şey. Bunu dışarıda bırakmak, benim önyargımı gösterir ve bu, Roger'ın hoş karşılayacağı bir şey değildir hoş karşılayacağı bir şey. Patronu, yayıncı Franklin Coates, benden daha da az memnun kalacaktır.

Yani, evet. Aramayı kaçırıyorum. Beni dava et.

Kahvemi almak için uzanırken aramayı sesli mesaja yönlendirdim ve sesli mesaj geldiğinde, Brandy ve Lamar'dan iki cevapsız arama daha olduğunu fark ettim.

İkisi de Devlin'in babası hakkındaki gerçeği bir süredir biliyorlardı ve ikisi de mesaj bırakmışlardı. Brandy'nin mesajı kısa ve tatlıydı. "Sana sanal bir kucaklama vermek istedim. İhtiyacın olursa beni ara. Devlin'e de benim için sarıl."

Lamar'ın mesajı da benzer ve Devlin'in bu şekilde ifşa edilmeyi hak etmediğini eklediğinde gülümsedim. Lamar, hızla en sevdiğim insanlardan biri haline gelen Devlin'in stajyeri Tracy Wheeler ile çıkıyor ve bir saniye telefona gelerek Konsey'in aptal olduğunu ekledi.

Devlin'in stajyeri Tracy Wheeler ile çıkıyor ve Tracy hızla en sevdiğim insanlardan biri haline geliyor. Tracy bir saniye telefona gelip Konsey'in aptalca davrandığını ve

ve Devlin'in çok şeyin üstesinden geldiği için ödülü daha da hak ettiğini ekledi.

Mesajları moralimi düzeltiyor, ama özellikle Lamar'ınki. Devlin'in takımına geç katılmıştı ve sesindeki samimiyet sıcak bir kucaklama gibi.

İki fincan kahve hazırladığımda, yatak odasına geri dönüyorum. Devlin'den önce duştan çıkmıştım ve şimdi bornozumu çıkarırken ikimizin fincanlarını da komodinin üzerine bırakıyorum.

Eğilip, alt çekmecedan katlanmış bir kot pantolon çıkarıyorum ki, arkamda Devlin'in sesini duyuyorum.

"Manzara hoşuma gitti," diyor. "Belki de kahvaltı için evde kalmalıyız."

"Yapamayız. Beni yorduğun için, kahvaltı hazırlayacak gücüm bile yok." "Yemek yap." Çıplakım ve şimdi arkanı dönerek ona geri kalan manzarayı sunuyorum ve sadece kalçalarına sarılmış havluyla duran onun manzarasının tadını çıkarıyorum.

"Ayrıca," diye ekliyorum, "dün gece yeterince tatmin oldun bence." Kaşları kalkıyor. "Oh, gerçekten mi? Tatmin oldun mu?"

"Senden doymak mı? Asla." Yaklaşıyorum. "Ama ara vermezsek, tekrar başladığımızda hiç heyecan kalmaz."

Gülüyor. "Bunun tahrik edici olduğunu sana hiç söylememeliydim."

"Saçmalık," diyorum ve dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Bana her şeyi anlatman gerekiyor. Bu arada, Brandy ve Lamar aradı. İkisi de senin kazıklandığını düşünüyor. Tracy de aynı fikirde," diye ekliyorum ve mesajlarının ayrıntılarını ona aktarıyorum.

"Üniversiteden sonra nereye giderse gitsin, çok değerli bir çalışan olacak," diyor Tracy hakkında ve ben de ona yürekten katılıyorum.

"Tamra mesaj attı," diye ekliyor, vakfın Halkla İlişkiler Direktörü Tamra Danvers'ı kastederek. Annesi ile arkadaştı ve yıllardır onu koruyan bir melek gibiydi.

"Sızıntı konusunda ne düşünüyor?"

Yüzünü buruşturur ve sesinde öfke duyulur. "Hikayeyi kendi lehine çevirmeye çalışıyor. Başka ne yapabilir ki?

bunu sızdırdıysa, bir bomba attı. Şimdi de şarapnel parçalarıyla uğraşıyoruz." "Devlin..." diyorum, sesimi alçaltarak.

Kafasını sallar. "Ben iyiyim. Kişisel bir mesele, ama aynı zamanda iş meselesi de. Ben iyiyim."

Ben de başımı sallıyorum. Bu doğru. O iyi. Kızgın, evet. Ama o çok genç yaşta işleri ayırmayı öğrenmiş bir adam. Hayatının yarısını ikili bir hayat sürmüş bir adam. Belki "iyi" en doğru kelime değil, ama uygun. Ve şu anda bu yeterli.

Elini tutuyorum ve flörtöz bir gülümsemeyle, "Benim için gayet iyisin. Şimdi giyin. Sana kahvaltı ısmarlıyorum kahvaltı ısmarlıyorum."

"Oh, iyi. Bir an için yemek yapacağını sandım."

Ona şakacı bir tokat atıyorum, sonra o da bana aynı şeyi yapmadan önce hızla uzaklaşıyorum. Giyinirken, kot pantolonumu giyerken gereğinden fazla kıvrılma hareketleri yapıyorum.

İkimiz de giyinir giyinmez, beni kendine doğru çeker ve sertçe öper. "Teşekkür ederim," der.

Başımı eğiyorum. "Ne için?"

"Dün için. Çok berbat bir geceyi tersine çevirdiğin için."

Dudaklarımı onun dudaklarına değdirdiğimde gülümsemem biraz hüzünlüydü. "Bay Saint, benim için büyük bir zevkti." Geri çekilip onu baştan aşağı süzdüm. Kot pantolon ve gri tişört giymişti ve neredeyse efsanevi bir tanrı gibi görünüyordu. "Beyzbol şapkası," dedim. "Çok iyi görünüyorsun ve çok tanınırsın. Ve ikimiz de daha fazla basının ilgisini çekmek istemeyiz."

"Şapka getirmedim," diyor. Buna karşılık, dolabımı karıştırıyorum ve Roger'ın beni Yankees maçına götürdüğünde aldığım bir hatıra şapkasını bulup ona attım. "Şimdi beni besle," dedim. "Yoksa senin keyfini düzeltmeye devam edecek enerjim kalmayacak."

"Bana gereken tüm cesaret bu."

Gittiğim restoran hemen köşede, ama muhteşem bir sonbahar cumartesi günü olduğu için bagel ve kahvelerimizi alıp parka gitmeye karar veriyoruz.

"Kimse bizi fark etmeyecek," diyorum. "Dün gece tiyatroda bulunan tüm o reklam peşinde koşan insanlar, senin Morningside Park'ta gezintiye çıkacağını beklemiyorlar ya."

"Güvende olacağız," diye onaylıyor. "Gözler üzerimizde, unutma."

Kaşlarımı çatıyorum. "Öyle mi?" Devlin, Ronan'ın güvenlik görevlileri görevlendirdiğini söylemişti. "Kimseyi görmüyorum."

Devlin gülüyor. "Çünkü adamlarım işlerinde iyidirler."

"

Gülümsüyorum. "Haklısın."

"Ve güvenlik görevlilerimiz olmasa bile, reklam peşinde koşan kameralarını çekiyor olsalar bile..."

"Ne?" diye soruyorum, o konuşmayı kesince.

Omzunu kaldırıp sırtıttı. "Siktir et onları."

Ellerim dolu olduğu için ona high-five yapmak için duyduğum dürtüye direniyorum. Bunun yerine, kalçalarımızı çarpıştırıyorum. "Düşünme şeklini beğendim."

"Buraya," diyor ve küçük çocuklar için olan küçük oyun alanının yanındaki bir bankı işaret ediyor.

Oraya oturuyorum, sonra aramızdaki boşluğu masa olarak kullanıp ona dönmek için bankta yer değiştiriyorum.

"Bir gün bunun olacağını hep biliyordun, değil mi?" diye soruyorum, bagelimi ve schmear'ımı açarken.

"Kesin olarak bilmiyorum. Ama şaşırmadım da."

"Sanırım bunun iyi yanı, artık saklanmak zorunda olmaman." Yavaşça başını salladı, gözleri kısıldı. "Ama..."

"*Ama* kısmı çok açık," diyorum. "Biri seni ortaya çıkardı. Biri basına haber verdi."

"Öyle. Ama kim?"

"Bu, şu anda en önemli soru, değil mi? Ronan da şu anda bunu çözmeye çalışıyor." Dün gece bu haberi kimin ortaya çıkardığı konusunda konuşmaktan kaçındık, ama şimdi cevapları aramaya hazırım. Cevapları aramaya hazırım. Tabii ki o çoktan başlamıştı ve daha önce söylediklerinden anladığım kadarıyla Ronan soruşturmanın her aşamasında yer alıyordu.

"Blackstone dışında kim olabilir ki?" Devlin'den yaklaşık on yaş büyük olan Joseph Blackstone da The Wolf's kompleksinde büyümüştü. Şimdi, Chicago bölgesinde kendi suç örgütünüzü yönetiyor ve

. Devlin Saint Vakfı'ndaki güvenlik ihlallerine yönelik soruşturma Blackstone'un ağına kadar uzandığında, Devlin'in radarına girmişti.

Buna ek olarak, Blackstone ve o kaltak Anna'nın hem arkadaş hem sevgili hem de muhtemelen çeşitli zamanlarda düşman oldukları gerçeği de var. O artık öldüğü için kesin olarak bilemiyoruz, ki bu beni

son derece mutluyum. Anna, Blackstone'u The Wolf'un kompleksinde birlikte geçirdikleri yıllardan tanıyordu. Daha yakın zamanda, görünüşe göre Blackstone'un yardımını beni öldürmek için kullanmıştı, çünkü onun gözünde, ona ait olan şeyi, *Devlin'i* çalmıştım.

Sonuç olarak? Henüz kesin olarak bilemesek de, her şey Blackstone'un

Parkın karşısına bakarken ağzımın köşesinden krem peyniri siliyorum. Kot pantolonlu bir anne, kabarık bukleli küçük bir çocuğu salıncakta sallıyor. Daha ileride, kırmızı giysili bir koşucu oyun parkının önünden geçerken hızını kesiyor, sonra tekrar hızlanıyor.

Bir ısırık daha alıp yutuyorum, sonra dikkatimi tekrar Devlin'e çeviriyorum. "Ronan'ın Blackstone'u eskisinden daha sıkı takip ettiğini varsayıyorum, değil mi?"

"Evet," diyor. "Ve bu sabah sokakta o kelimeyi Joseph'in kısa süre önce Harvey White'ın işini devraldığını söyledi. Görünüşe göre bu dostane bir devralma olmamış."

Jogger'a bir göz attım, ama bu benim tüm dikkatimi Devlin'e geri çekti. "Onun kim olduğunu bilmem gerekir mi?"

"Babamın eski yardımcılarından biri. Anna ve ben onu Nevada'da iyi tanıyorduk. Sevgili babam suikasta kurban gittikten sonra kendine bir yer edindi. Babamın imparatorluğunun büyük bir kısmının Alejandro'ya kalmasından memnun değildi. Alejandro, dünden önce ordudan terhis edildikten sonra ortadan kaybolmuştu."

"Yani Joseph seni ifşa eden kişi olabilir. White'ın da bunu yapmak için bir nedeni vardı. Sen ayrıldın ve onun kendisine ait olduğunu düşündüğü şeyi elinden aldın. Eğer bir şekilde gerçeği öğrenmişse..."

Devlin başını salladı. "Nasıl öğrenmiş olabilir bilmiyorum, ama senin de bir keresinde söylediğin gibi, hiçbir sır tamamen gizli kalmaz. Bana yardım eden üst düzey yetkililere güveniyorum, ama onlara erişimi olan daha alt kademedeki kişiler de vardı."

"Rüşvet almışlarsa, soru sormaya başlamak için iyi bir yer olabilir."

O da başını sallıyor. "Ronan zaten ekibin bir kısmını bu işe koydu."

Hiç şaşırmadım. Devlin ve ekibi işlerini titizlikle yaparlar.

"Benim tahminim hala Blackstone," diyorum ona. "Zamanlama çok tesadüfi. Ve Anna ona senin gerçek kimliğini mutlaka söylemiştir."

O da başını sallar. "Bu bir endişe kaynağı, ama Christopher ona söylemediğine yemin ediyor."

Bu ismi duyunca kaşlarımı çattım. "Anna'nın ona söylediğini varsayarsak. Tabii, Christopher'ın doğruyu söylediğini varsayarsak."

"Hâlâ onun için endişeleniyorsun."

İnkâr etmeye başlıyorum, sonra omuz silkiyorum. Gerilim romanı yazarı Christopher Doyle, insan kaçakçılığı unsurunu içeren yeni romanı için araştırma yapmak üzere vakfın kütüphanesini kullanmak amacıyla Laguna Cortez'e geldi. Bunların hepsi doğru. Beni endişelendiren, onun paylaşmadığı kısım.

"Brandy ile çıkıyor," diyorum, bariz olanı söylüyorum. "Ve Joseph Blackstone'un üvey kardeşi ve Anna'nın yakın arkadaşıydı. Blackstone'un Blackstone'un ya operasyonunuzdaki sızıntıların sorumlusu olduğunu ya da bunlardan faydalandığını biliyoruz. Ve evet, Anna beni öldürmeye çalıştı. Birkaç

Bir yandan, suç ortaklığı fikrinden nefret ediyorum. Öte yandan..."

Sözümü kesiyorum. Çünkü, dürüst olmak gerekirse, bu *gerçekten* suç ortaklığı. Ve basın şu anda Devlin'e yaptığı şey de bu değil mi?

Yakındaki bir yolda yürüyen bir çifti izlerken düşüncelerimi topluyorum. Bir koşucu onları geçerken başını çevirip bize bakar. Yüzümü buruşturuyorum, çünkü onun birkaç dakika önce fark ettiğim kırmızı giysili koşucu olduğundan eminim. Devlin'e bir şey söylemek üzereyim, ama adam dikkatini tekrar yola çevirip yoluna devam ediyor.

"Düşündüklerimi kaybettim mi?"

"Üzgünüm. Dikkati dağıldı." Nefes alıyorum. "Sanırım Christopher'a haksızlık ediyorum. Brandy'ye karşı iyi davrandı. Onun için de iyi oldu. Ve evet, adının Blackstone ile anılmasını istememesinin nedenini anlıyorum.

Kim ister ki?"

"Katılıyorum," dedi Devlin. "Buna ek olarak, Anna'nın ölümünden sonra yapılan soruşturmada onun bu olayla ilgisi olduğunu gösteren hiçbir şey bulunamadı. Aksine, Christopher Joseph aleyhine tanıklık etti, hatırladın mı?"

Başımı salladım. Anna'nın ölümünden sonra yapılan soruşturma, Christopher'ın yıllar önce uyuşturucu ile ilgili bazı suçlamalarda üvey kardeşine karşı ispiyoncu olduğunu ortaya çıkarmıştı. "Biliyorum. Ben sadece..."

"Brandy'nin incinmesini istemiyorsun." Kahvesini masaya koyar ve Jake'i hatırlatan enerjik bir Labrador, frizbi kovalayarak yanımızdan geçerken elimi tuttu. "İnan bana, ben de istemiyorum. Ama Christopher tamamen işbirliği yaptı. Lamar, onun yalan makinesinden başarıyla geçtiğini söyledi."

"Biliyorum." Lamar'ın bu bilgiyi doğruladığını hatırlayarak omuz silkiyorum. "O sadece kötü bir aileden gelen, bir gerilim romanı için vakfa araştırma yapmaya gelen ve bataklığa sürüklenen bir adam. Kahretsin, bu onun bir sonraki kitabının konusu olabilir."

O da benimle birlikte gülümsedi. "Gerçekten olabilir." Bagelini bitirdi, sonra ambalajını bankımızın yanındaki çöp kutusuna attı. "Brandy nasıl?"

"İyi. Senin de dediğin gibi, o hiçbir zaman başka bir şey olmadı. ona göre harika biriydi. Joseph Blackstone ile bağlantısı olduğunu ona söylemediği için biraz kızgın olduğunu düşünüyorum, ama neden söylesin ki?"

Blackstone, Kurt'un dünyasının bir parçasıydı ve Christopher, senin de o dünyanın bir parçası olduğunu bilmiyordu.

Kaşlarını çattı. "Ona söyledi mi?"

Kafamı sallıyorum. "Hayır. Ama sanırım artık biliyor. Bütün dünya biliyor. Joseph Blackstone da dahil." Derin bir nefes alıyorum. "Bu da demek oluyor ki, tek tehdit o değil."

"Hayır," diye onayladı Devlin. "Sadece en kolay tanınabilir olanı."

İç çekip bagelimin sarıldığı kağıdı buruşturuyorum. "Bay Saint, hayatınız gerçekten çok karmaşık."

"Neyse ki, yanımda çok basit bir kadın var."

Gülmemek için az önce içtiğim kahveyi neredeyse tükürüyordu. "Sakin yapma."

"Haklısın. Benim çok sevdiğim karmaşık bir kadın var. Ve," diye ekledi, gözleri karardı, "onun için endişeleniyorum."

"Anlıyorum," diyorum. "Dürüst olmak gerekirse, ikimiz için de endişeleniyorum. Ama yine de bunun olumlu bir şey olabileceğini düşünüyorum. Artık saklanmak yok, değil mi?"

O gülümser. "Bebeğim, saklanmamın bir nedeni vardı. Ve, şey, aslında saklanmak bile değildi, değil mi? Ben Alex değilim. Alejandro da değilim. Ben Devlin Saint'im ve o her zaman ortada olan biriydi."

"Evet," diyorum yumuşak bir sesle. "Bu doğru."

"Ama düşmanlarımla umurunda olan bu değil. Ben onu kapattığımda babamın imparatorluğunu ele geçirme fırsatını kaçıran adamlar var. Ve babamın arkadaşları olan, onu öldüren adamdan intikam almak isteyen adamlar var."

"Eskiden Alejandro olduğunu bilseler bile, Kurt'u öldürenin sen olduğunu bilemezler."

"Sen de biliyorsun," diyor ve haklı. Daniel Lopez öldürüldü ve Alejandro mirası devraldı. Sonra Alejandro ortadan kayboldu. Kurt'un arkadaşlarının Alejandro'nun babasını öldürdüğüne inandıkları kesin.

Ama Alejandro bulunamadığı için kimse intikamını alamadı.

Şimdi Alejandro, Devlin Saint olarak geri döndü. Bu da sırtındaki hedef tahtasının daha da büyüdüğü anlamına geliyor. Ama ne kadar büyüdüğünü henüz bilmiyoruz.

"Ronan ve Tamra ne olacak?" diye soruyorum, apartmana dönerken kaldırımında yürürken. "Ya da Reggie," diye ekliyorum, Saint's Angel'ların şu ana kadar tanıştığım tek diğer üyesi olan Regina Perez'i kastederek. Onun geçmiş hakkında pek fazla ayrıntı bilmiyorum, ama gizli görevlerde çalıştığını biliyorum. Ronan'a gelince, o da Devlin kadar kötü. İkisi de Özel Kuvvetlerdeydi ve bunu kanıtlayacak becerilere sahipler.

Ona yan gözle bakıyorum. "Hepsi kaynaklarını ikiye katlıyor, değil mi? Sadece kim senin kimliğini sızdırdı kimliğini sızdıranın kim olduğunu değil, aynı zamanda başka kimlerin sana saldırmak isteyebileceğini de bulmaya çalışıyorlar, değil mi?"

"Senden çok öndeyiz," diyor, bu beni hiç şaşırtmıyor. "Takımdaki herkes istihbarat çalışıyor. Bir liste hazırlamalıyız. potansiyel tehditlerin ve sızıntının kaynaklarının kırk sekiz saat içinde tespit edilmesi." "İyi," diyorum. Son çöpümü buruşturup yakındaki bir çöp kutusuna atarak birkaç puan kazanıyorum.

puan kazanırım. "Biliyorsun, liste o kadar uzun olmayabilir. Sonuçta, babanın birlikte çalıştığı adamların çoğu şimdi oldukça yaşlıdır. Güney Amerika'da bir çiftliğe veya Yunanistan'da bir villaya emekli olmuş olabilirler. Ya da hapiste olabilirler. Hatta

yeraltı dünyasında gayet iyi idare ediyor olabilirler ve seni takip etmenin riskinin ödülüne değmeyeceğini düşünüyor olabilirler."

"Katılmıyorum," diyor. "Ama öğrenene kadar bilemeyiz.

Ve bir tehdit varsa, bunun üstesinden gelmem gerekir."

"Haklısın," diyorum. "Çünkü..."

O beni arkasına ittiği için sözümü yarım bırakıyorum. Neredeyse anında, kırmızı tişörtlü koşucunun hızla ilerlediğini gördüm. İçimi bir korku kapladı ve birkaç metre ötede bir adam ve bir kadın yakındaki bir kapıdan sihirli bir şekilde ortaya çıkıyor gibi görünüyor.

"Bay Saint!" koşucu nefes nefese diyor, adam - Charlie, sanırım - hafif bir süveterle kaplı elini kaldırıyor, eminim ki bir silah saklıyor. Kadın, Grace, tehdidin arkasında koşarak yaklaşmış, artık sadece birkaç metre uzakta. Devlin'in etrafında dolanmaya başlıyorum, ama

o beni geri çekiyor, kolu aşılmaz bir engel gibi.

"Sizi rahatsız ettiğim için gerçekten üzgünüm," diyor adam. Çok az zaman geçti, ama her şey değişti. Etrafımızdaki gerginlik azalıyor.

Charlie ve Grace hala tetikte olsalar da

tetikte olsalar da, artık bu bir tehdit gibi gelmiyor. "Sadece... sadece özür dilemek zorundaydım. Yani, haberlerde söyledikleri için."

"Teşekkür ederim," diyor Devlin ve koşucu farkında olmasa da, sesindeki gerginliği açıkça duyabiliyorum. Hâlâ kararsız ve Charlie ile Grace daha da yaklaşıırken tam olarak doğru davranıyor.

Ben de öne doğru ilerliyorum ve Devlin elimi tutuyor. Gerekirse önüme atlayacak pozisyonda olduğunu biliyorum. Ama buna gerek kalmayacak

. Bu adam bir tehdit oluşturmuyor, bu sonuç, Devlin'e vakfın iş eğitimi sağlamak için ortaklık kurduğu bir barınakta nasıl yaşadığını anlattığında kesinleşiyor. Şimdi bir sigorta şirketinde veri girişi yapıyor ve kendi dairesi var.

"Sizi kötü göstermeye çalışanlar pislikler," diyor adam. "Sadece teşekkür etmek istedim."

"Söylediğine sevindim," diyor Devlin, sesi yumuşak ve dostça.

"Vakfın bir fark yarattığını bilmek harika."

Adam ayrılmadan önce birkaç kelime daha konuşurlar. Devlin'in vücudundaki gerginliğin azaldığını ve

Charlie ve Grace'e başını sallayarak hem onlara hem de tehdidin - ne olursa olsun - sona erdiğini kabul ettiğini gösteriyor.

Sonra bana döndü ve birdenbire gözyaşlarımı tutmaya çalıştı. "O çok nazikti," dedim, gözyaşlarımın akmasını engellemek için konuşmak zorunda kalarak

"Düşündüm ki... ama o iyiydi."

Derin bir nefes alıp kendimi sakinleştirirken Devlin beni kendine çekiyor. "Bunu sevmedim," diyorum, başımı geriye eğip ona bakarak. "Korkmak. Devlin, dikkatli olmalısın. Çünkü dürüst olmak gerekirse, seni tekrar kaybedersem, hayatta kalabileceğimi sanmıyorum."

Saçımı okşuyor. "Sen güçlüsün, bebeğim. Hayatta kalırsın."

"Belki," diyorum. "Ama bunu istemezdim."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Devlin kolunu bana dolamış, ben de koridorda beni öpmeye çalışırken gülüyorum. "Güvenlik kameraları," diye alay ediyorum. "Sahibinin kiracılarından biriyle oynadığı bir fotoğrafı gerçekten istiyor musun?"

"Öpüşme sahnesi olan hiçbir film istemiyorum. Ama senin için bir istisna yapabilirim. İçeri girince benimle öpüşmek ister misin? Hatta, öpüşmenizi filme almama izin verir misin?"

Anahtarı kilide sokarken kaşlarımı kaldırıyorum. "Bay Saint, bunun sizi heyecanlandıran bir şey olduğunu bilmiyordum. Belki biz..."

Kapıyı açarken sözlerimi keserim, sonra dairemin ortasında duran adamı görünce nefesim kesilir. Devlin beni kenara iter, gerçekliğin yerine oturması için gereken bir saniyeden daha kısa bir sürede silahını kaldırıp nişan alır.

"Hayır," diye bağıyorum. "Sorun yok. Bu Roger. Editörüm."

Zavallı Roger olduğu yerde donakalmış, elleri havada, gözleri fal taşı gibi açılmış. Saçlarını tamamen gümüş rengine bırakmış ve tekrar sakal bırakmış. Genel olarak, iş üstünde yakalanmış zayıf bir Noel Baba'ya benziyor.

"Özür dilerim," diyor Devlin, silahını kılıfına koyarken. "Ama Ellie'nin oturma odasında ne halt ettiğini bana söylemek ister misin?"

"Sorun yok," diyorum Devlin'e, ki o benim Roger'la ne kadar yakın olduğumu çok iyi biliyor. Romantik anlamda değil, arkadaş olarak. "Ben seyahat ederken burayı o idare ediyor. Sana söylemiştim. Mutfağı bizim için doldurdu."

"Peki biz buradayız ve o öylece uğradı mı?"

"Ellie'ye göz kulak olduğun için teşekkür ederim," diyor Roger. "Ama onun da sana söylemeye çalıştığı gibi, ben onun güvenliği için bir tehdit değilim."

Devlin'in gözleri kısılr. "Ama tehditsin, değil mi?"

İkisi arasında bakışlarımı gezdiriyorum. "Neden bahsediyorsunuz?" "Ona neden burada olduğunu söyle."

Şimdi gerçekten kafam karıştı, çünkü Devlin Roger ve benim işimiz hakkında neden bir şey bilsin ki? Tabii ki, eğer Devlin de işin içindeydi.

"*Siktir.*" Küfür neredeyse bir fısıltı kadar çıkıyor, ama iki adam da bana dönüyor. "Beni kovmaya geldin, değil mi?"

Roger yüzünü buruşturur. "Aslında, seni ofise geri götürmeye geldim. Franklin seninle konuşmak istiyor. Yüz yüze, diyor."

Gözlerimi kapatıp nefes alıyorum, çünkü Franklin açıkça kızgın — adam hafta sonu neredeyse hiç ofise gelmez — ama ben isteyerek bir azarlamayı göğüsleyeceğim. Hatta bir bağırıp çağırma bile. Ve şansım yaver giderse, dünyam yeniden düzelmeden önce sadece birkaç ay boktan görevlerle uğraşmak zorunda kalacağım.

"O senin en değerli varlıklarından biri," diyor Devlin sertçe. "Ve sen onu öylece kesip atacaksın?"

Roger'ın hakkını vermek gerekirse, korkmuyor. Devlin'e doğru adım atıyor, Çenesini kaldırıp gözlerini Devlin'in yüzünden ayırmadan, "Onun için ringe çıktım," diyor. "Yangın mı? O Franklin'in planıydı. Onu vazgeçirdim."

Devlin başını eğdi, hala gergin olduğu belliydi.

"Devlin." Elimi nazikçe koluna koydum. "Sorun yok."

"Ellie benim için bir kız evlat gibidir," diye devam etti Roger, tel çerçeveli gözlüklerinin arkasından gözleri

"Onun mükemmel bir muhabir olarak büyümesini izledim ve mükemmel muhabirlerin bile

"

"Hatalar mı?"

Devlin'in sesindeki gerginliği fark edip elimi onun dirseğine koydum. "Sorun yok," diye tekrarlardım. "Gerçekten. Yakında döneceğim ve bu konuşmanın çoktan yapılması gerektiğini bilmediğimden değil."

"Seninle geliyorum."

Kafamı sallıyorum. "Hayır. Ben..."

"Son yirmi dört saati unuttun mu? Bana zarar vermek isteyenlerin bunu en etkili şekilde senin aracılığıyla yapacağını anlamıyor musun?"

"Arabam bekliyor," diye aceleyle söyler Roger. "Binanın servis girişinde."

"Yakında döneceğim," diyorum Devlin'e, sonra parmak uçlarımda yükselip onu öpüyorum. "Ve iyi olacağım," diye fısıldıyorum. "Olmazsam beni döversin."

"Zaten öyle yapmayı düşünüyorum," diye homurdanıyor, ama sesinde hafif bir mizah duyuyorum.

"Senin de yapman gereken işler var," diye hatırlatıyorum. "Eminim, yapman gereken birçok telefon görüşmesi vardır. Böylelikle, ikimiz de işlerimizi halletmiş oluruz."

"Tamam," diyor. "Sen kazandın." Dikkatini benden Roger'a çeviriyor. "Saçının bir teli bile yerinden çıkarsa, yemin ederim seni parçalarım."

"Sizinle tanışmak da benim için bir zevkti, Bay Saint. Keşke başka koşullar altında tanışmış olsaydık, çünkü itiraf etmeliyim ki, sizi çok sevdim."

Bu sözlerle ayrılıyoruz. Ben gülmemeye çalışıyorum, Devlin hayranlık dolu bir gülümsemeyle mücadele ediyor ve Roger kendi cesaretinden biraz şok olmuş görünüyor.

Arabaya bindiğimizde iyi ruh halim hızla kaybolur. Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez, Roger ile aramızda garip bir sessizlik hakimdir. Franklin, bana vereceği her türlü dersi verecektir. Ama kaçındığımız sadece iş değil, her şeydir.

Klasik bir Mustang cabrio'nun yanından geçiyoruz ve Roger yanımda yer değiştiriyor. Onun bu durumu buzları kırmak için kullanmasını bekliyorum, belki de Shelby'yi ne kadar özlediğini söyleyecektir, benim artık hurda haline gelmiş ama çok sevdiğim 1965 model klasik Shelby Cobra'yı, Manhattan'da park etmek çok pahalı olduğu için onun evinin garajında tutuyordum.

Ama o an geçer ve sanki bir mesaj almış gibi telefonunu çıkarır, ama eminim ki almamıştır.

Yayıncının ofisine giden asansördeyken nihayet şöyle diyor: "Çok üzgünüm, Ellie. Bu çok adaletsiz."

Devlin ve dün gece olanlar hakkında ilk kez doğrudan konuşuyor. "Biliyorum," diyorum.

Sanki daha fazla konuşmamı beklermiş gibi tereddüt ediyor, ama ben bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. Franklin'in ofisine varana kadar sessizlik devam ediyor.

ofisine varana kadar

"İşte geldi," diyor *The Spall Monthly'nin* yayıncısı Franklin Coates, Roger ve ben onun koyu renkli ahşap mobilyalarla döşenmiş ve loş ışıklı ofisine girerken. O iri yapılı, eski bir futbolcu ve eski zengin bir ailenin çocuğu.

Eski bir zengin ailenin çocuğu. Kel ve genelde kırmızı olan yanakları bugün bana odanın diğer ucundan bakarken daha da kırmızı. "En yeni eski çalışanımız."

Onun sözleri beni sarsarken, şarapnel bombardımanına tutulmuş gibi görünen Roger'a bakıyorum.

"Franklin, ne oluyor? Sen demiştin ki..."

"Ne?" Franklin karşılık verdi. "Onu gerçeklik kontrolörü olarak tutacağımı mı? Bir haberin değerini bile bilmeyen bir muhabiri mi? Devlin Saint ile yakın ilişkisi nedeniyle zaten cezalandırılmış olmasına rağmen, onun "

Roger şok içinde yanımda dururken, dikkatini bana çevirir. "Bunu açıklamak ister misiniz, Bayan Holmes?"

"Pek sayılmaz," diyorum. "Ve artık burada çalışmadığım için, bunu yapmak zorunda olduğumu da sanmıyorum." *Kovuldum*. O orospu çocuğu, beni kovmak için Roger'a beni buraya sürüklemesini mi söyledi?

"Hiçbir şey söylemeyecek misin?" diye bağııyorum, Franklin'i görmezden gelerek. "O seni kandırdı ve sen burada öylece duruyorsun..."

"Roger bu konuşmaya dahil değil," diyor Franklin, masasının etrafından dolaşıp bana doğru yaklaşırken dikkatimi tekrar kendisine çekiyor, gözleri kısılıyor, sanki bu beni beni korkutacakmış gibi.

Onu yarı yolda karşıladım, hiç korkmamıştım. Sadece kızgındım. "Biliyordun," dedi. "Ama tek kelime etmedin."

Franklin'in sesi buz gibi ve ben oradan çıkıp gitmek istiyorum. Neden olmasın? Ne yapacak, beni yine kovacak mı?

"Bir cevap verirsiniz sevinirim, Bayan Holmes."

"Bana soru sormadınız. Bir gerçeği belirttiniz. Devlin'in babasının kim olduğu hakkında tek kelime etmedim. Ne size, ne de okuyucularıma. Bu onun özel hayatı. *Benim* özel hayatım."

"Bu haber." Franklin bu kelimeyi neredeyse hırlayarak söylüyor. "Bu dedikodu," diye karşılık veriyorum, öfkeden vücudum yanıyor.

Gözleri kısılır ve ben elimi kaldırırım. "Biliyorum," derim. "Kovuldum." Mutsuz görünen Roger'a dönerim. "Seni hayal kırıklığına uğrattıysam özür dilerim."

"Asla," diyor.

"Asla," diyor.

Yutkunuyorum, ağzım kuruyor, gözlerine bakıyorum. "Evet, keşke ben de aynısını söyleyebilseydim."

Boğazını temizledi. "Hadi. Seni dışarıya kadar geçireyim." "Kendi başıma gidebilirim."

"Doğru karar," der Franklin, ben kapıya ulaştığımda.

Durup geri dönüyorum. "Belki öyle. Ama benim kararım da doğrudur." Geri dönüp cevap beklemeden ofisten çıkıyorum.

Roger asansörde bana yetişir.

"Beni savunmalıydın," diyorum. "Tek kelime bile etmedin. Neden hiçbir şey söylemedin?" Franklin'in beni neden kovduğunu anlamadığımdan değil

Anlıyorum, ama Roger'a, arkadaşşıma yalan söyledi.

. Yine de Roger orada durup bunu kabul etti. "Neden?" diye tekrar ediyorum.

Vücudu çökmüş gibi görünüyor. "Altmış iki yaşındayım ve aşırı çalışıyorum. Şu anda işimi kaybetmeyi göze alamam. Bu beni gururlandırmıyor, ama yaşadığım gerçeklik bu."

Nefes verip başımı sallıyorum. Anlıyorum, gerçekten. Ama aynı zamanda, adaletin terazisini dengelemek için Saint's Angels'ta hayatını tehlikeye atan Devlin'i düşünmeden edemiyorum. Kendini defalarca tehlikeye attı.

. Bu, Roger'ın asla yapmayacağı bir şey. Hatta çoğu insanın yapmayacağı bir şey. Bu onları kötü insanlar yapmaz, ama Devlin'i olağanüstü kılar.

Roger elini omzuma koyduğunda, aslında biraz gülümsediğimi fark ettim ve elini çekmedim. "Sen iyi olacaksın, Ellie."

Bir kez daha Devlin'i düşünüyorum. Ben, erkeğinin gölgesinde mutlu bir hayat süren bir kadın değilim

Erkeklerinin gölgesinde yaşamaktan mutlu olacak bir kadın değilim, ama aynı zamanda onun her zaman benim için orada olacağını, bana yardım etmek için hazır olacağını ve bir sonraki adımımı belirlerken karşılaşılabileceğim

"Biliyorum," diyorum Roger'a. "Ben iyi olacağım."

Sarılırız ve ben iletişimde kalacağıma söz veririm. Bunu içtenlikle söylüyorum. Belki de Franklin'in tarafını bu kadar kolay tuttuğu için daha kızgın olmam gerekir, ama değilim. Neden kovulduğumu ve Roger'ın neden parti çizgisine sadık kaldığını anlıyorum.

Ve sonuçta, işimi ne kadar sevdiysem de, Devlin'i daha çok seviyorum. Şimdi, biraz lekelenmiş gazetecilik diplomamla ne yapacağımı bulmam gerekiyor.

Kişisel eşyalarımı karton kutuya yerleştirirken bunu düşünüyorum. Bugün Pazar, bu yüzden etrafta sadece birkaç kişi var insan var, bunun için minnettarım. Tüm iş arkadaşlarımı seviyorum, ama kimseyle gerçekten yakınlaşmadım.

En yakın profesyonel ilişki kurduğum kişi Corbin Dailey'di ve bu da karşılıklı hoşnutsuzluğa dayanıyordu.

Yine de, masasına bakıyorum ve biraz melankolik hissettiğimi fark ediyorum. O benim baş düşmanım olabilirdi, ama önemli konularda bana yardım etmişti. Ve gerçek şu ki, o çok iyi bir muhabirdi.

Masasına doğru yönelir, bir not bırakmayı planlarken, odanın diğer ucundan onun yumuşak sesini duyarım. "İpucu mu arıyorsun? Kahretsin Holmes, bu kadar alçalacağını hiç düşünmemiştim."

Kendimi savunmaya hazır olarak başımı kaldırdım, ama onun sırtışını gördüm. Garip bir şekilde, ben de ona sırtıtarak karşılık veriyorum.

"Dur tahmin edeyim. Saint'in dünyanın en büyük pisliğinin oğlu olduğunu öğrenince ondan uzaklaştın ve şimdi New York'a geri dönüp başımın belası olmaya niyetlisin."

"Tam olarak öyle değil."

Yaklaşır ve masaya yaslanır. Beyaz sarı saçları ve soluk mavi gözleri, iki lazer gibi bana odaklanmıştı.

Bir süre sonra boğazını temizledi. "Dinle, olanlar için gerçekten üzgünüm. İyi birine benziyor. Ne berbat bir durum. büyük gecesinde tokat yedi."

"Evet," diyorum. "Öyleydi." Etrafa bakıyorum, sonra masasının altına bakıyorum ve omuz silkerek ayağa kalkıyorum.

"O da neydi öyle?"

"Sadece hangi tavşan deliğine düştüğümü merak ediyordum. Kendimi biraz Alice gibi hissediyorum."

Omuzlarını silkiliyor. "Yok. Ben sadece... Oh, lanet olsun. Franklin seni terk etti, değil mi? Pislik herif."

Gözlerim yaşarır ve yere gömülmek isterim. "Evet." Sesim boğuk çıkar ve beni bu halde gören kişinin Corbin olması nefret ediyorum, nefret ediyorum.

"Gerçekten üzüldüm," diyor, alışılmadık bir nezaketle.

Burnumu çekip mendil arıyorum. "Yıllar önce bana tam bir pislik olmadığını söyleseydin ne güzel olurdu, biliyorsun değil mi?"

Yüzünde yavaşça bir gülümseme yayılır. "Evet, ama bunun neresi eğlenceli ki?" Kağıtlar ve ıvır zıvırlarla dolu kutuma başını sallar. "Hadi, onu senin için aşağı taşıyayım."

"Teşekkürler," diyorum ve onun yanında yürümeye başlıyorum. "Peki şimdi ne olacak?" diye soruyor.

"Şimdi Kaliforniya'ya geri döneceğim. Zaten orada kalmayı planlıyordum."

"Ne zaman gidiyorsun?"

"Yakında. En az bir hafta kalmayı planlıyorduk, ama medyada patlama yaşandığı için, bir yer bulur bulmaz geri dönmemiz gerekiyor." emlakçıya devretmek için. Ama ondan sonra buradan gidiyoruz."

"Erkeğinle New York tatilini yapamayacağın için üzüldüm."

The Spall'ın binasının önündeki kaldırımda durdum. "Neden bu kadar nazıksın?"

"Hey, ben bir pislik olabilirim, ama pisiğin teki değilim. Roger sana aşık olduğu için iyi haberlerin çoğunu sen kapmış olsan da, sen sağlam bir muhabirsin."

"Öyle bir şey yapmadı!"

Elini sallayarak reddeder. "Oh, lütfen. Neden olmasın ki? Adamı suçlamıyorum. Sen o cadaloz inek kız tarzında seksisin."

"Burada her şey normale dönmeye başladığını hissediyorum. Pislik Corbin'in etrafta olmaması beni dengesiz hissettiriyordu."

O gülümsüyor. "Mesele şu ki, yetenekli insanların ezilmesinden nefret ediyorum. Ve onlar seni fena halde ezip geçiyorlar. Bu yüzden nazik davranıyorum. Bir de sana dairen hakkında bir şey sormak istedim."

Kollarımı kavuşturup kaldırımda duruyorum. "Bana iyi davranmıyorsun çünkü alt kiraya vermek istiyorsun."

Omuzlarını silkerken başını eğiyor. "Olabilir. Ya da benim yepyeni bir yönümü görüyorsun."

Kafamı sallarım. "Beni böyle kandırdığınıza inanamıyorum," derim ve kaldırımda yürümeye devam ederim. "Bir an için, sizin içinizde bir parça da olsa iyi bir yan olabileceğini düşündüm."

"Oh, bende *bir tane* var," diyor, sesinde beni gözlerimi devirip gülmemeye çalışmamı sağlayan bir tür sinsi bir tonla. "Ama Devlin Saint'in bunu sana göstermemi isteyeceğini sanmıyorum."

"Devlin tek değil," diye mırıldanıyorum.

Alaycı bir şekilde güler, sonra durur. "Dinle Holmes, aralarında sorunlar yaşadığımızı biliyorum, ama sen sağlam bir muhabirsin. Bu yüzden sana her zaman saygı duyacağım. Senin evin işyerine çok yakın, benimki ise metroyla kırk beş dakika uzaklıkta. Yani taşınıyorsan, ev sahibine benim için iyi şeyler söylersen sevinirim. Hatta senin kontratını devralabilirsem daha da iyi olur. Bana bir keresinde kiranın ne kadar olduğunu söylemiştin. Phoenix'te bu bana çok pahalı gelirdi, ama Manhattan'da oldukça uygun bir fiyat."

"Arizona'lı olduğunu bilmiyordum."

"Ben de bu kadar nazik olabileceğimi bilmiyordum. Dışarısı çılgın ve tuhaf bir dünya."

Ondan kutuyu almak için uzanıyorum. "Öyle."

"Ee?"

"Senin." Muhtemelen bu kadar çabuk pes etmemeliydim, ama garip bir şekilde Corbin, *The Spall*'daki son günümün en parlak noktası oldu ve bu, asla tahmin edemeyeceğim bir şeydi.

"Yani benim için iyi şeyler söyleyecek misin?"

"Bu, seni sahibine tanıtacağım demek. Ve onun benim istediğimi yapacağını garanti edebilirim."

Gözlerine bakıp omuz silkiyorum.

Bir saniye düşündü, sonra kahkahayı patlattı. "Dalga geçiyorsun. Saint senin binanın sahibi mi?"

"Hayatın tuhaf tesadüflerinden biri," diyorum ona, çünkü ona gerçekleri söylemeyeceğimden eminim. "Tek tuhaf şey bu değil, bu arada."

"Ne demek istiyorsun?"

Roger'ı düşünerek kaşlarımı çatıyorum. "Bazen güvendiğin insanlar seni hayal kırıklığına uğratar." Gözlerine bakıyorum. "Ve bazen başka insanlar seni şaşırtır."

Kaşlarını kaldırır. "Bu doğru mu?"

Omuz silkiyorum. "Bunu büyütme. Hadi ama. Şimdi bunu halledebiliriz."

Reklamda söylendiği gibi, yol uzun değil ve Corbin, artık tam bir beyefendi modunda, kutuyu geri alıyor.

Daireye vardığımızda, kapıyı açtım ve ona beni takip etmesini işaret ettim. Sonra onun önünde aniden durdum, Corbin bana çarptığında kutu sırtıma çarptı.

Bunu neredeyse fark etmedim. Tek gördüğüm, Devlin'in telefonu yavaşça indirmesi, gergin ifadesi ve kaybolmuş bakışlarıydı.

"Devlin?" Corbin'i unutarak yanına koşuyorum. "Ne oluyor oluyor?"

"Tracy," diyor Devlin. "O öldü."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Öncesinde...

Alejandro, gözyaşlarıyla dolu gözlerle yuvarlak gri granit levhaya baktı. *Aurelia Espinoza*.

Hepsi bu kadardı. Sadece adı ve yaşadığı yıllar. Toplamda yirmi üç yıl.

O dokuz yaşından beri üvey annesiydi. Şimdi on dört yaşındaydı. Ve o ölmüştü.

Taşa onun kimsenin kızı olduğuna dair hiçbir şey yazmıyordu. Kimsenin karısı olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu. Kimsenin annesi olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu. Ya da üvey annesi.

Mezar taşında Lopez bile yazmıyordu. Onun pislik babası ona bunu bile vermemişti. Ne hayattayken, ne de ölümünde. Onunla evlenmişti. Onu sikmişti. Onu kullanmış ve dövmüştü, ama ona başka bir oğul vermediği için onu sahiplenmemişti.

Sonunda onu öldürdü. Kahvaltısını yanlış yaptığı için mutfakta onu döverek öldürdü.

Kimse bunu yüksek sesle söylemezdi, ama herkes biliyordu. Gerçeklik Alex için özellikle zordu. O sabah evde kalmalıydı. Babasının huysuz olduğunu biliyordu ve evden çıkmak istemişti. Kahvaltıyı atlayıp atış poligonuna gitmişti. Marta, babasının onu çağırdığını söylemeye gelmeden önce beş şarjör boşaltmıştı. Marta, gözleri fal taşı gibi açılmış ve korkmuş bir şekilde Aurelia'nın öldüğünü söylemişti. Korkunç bir kaza olduğunu söylemişti.

Kaza.

Ne boktan bir saçmalık.

Resmi açıklamaya göre düşüp kafasını çarpmıştı. Ama buna inananların beyni boktan olmalıydı.

Daniel Lopez'in öfkesi vardı. Ne de olsa o Kurt'tu. Ve Kurt'un belirli beklentileri vardı. Kadını belirli bir şekilde davranmalıydı. Yardımcıları belirli bir şekilde davranmalıydı.

Ve oğlu da kesinlikle belli bir şekilde davranmak zorundaydı.

Alex, o sabah babasının tokat attığı yanağında yanık hissetti. Aurelia'nın mezarına gitmek istediği için ona korkak demişti. Ve birkaç ay önce babasının onu yere atıp karşılık verdiği için onu tekmelediği yerde.

Babası, atışının yeterince iyi olmadığını söylemişti, ama Alex tabancasındaki on üç merminin on ikisini o lanet hedefin boyalı gözüne isabet ettirmişti. Hedef ölmüştü ve o da bunu babasına söylemişti. Ve bu sırada dayak yemişti.

Neredeyse karşılık verecekti. Ama o zamanlar sadece on üç yaşındaydı, doğum gününe bir ay kalmıştı. Yaşına göre güçlüydü, bunu biliyordu. Ama yine de Kurt'tan daha küçüktü. On dört yaşında bile, henüz hazır değildi.

Ama yaklaşıyordu. Daha iri. Daha güçlü. Ve nişancılığı kusursuzdu. Ve daha da iyi olmak için çalışıyordu.

"Sana bunu telafi edeceğim," dedi Aurelia'ya. "Bir gün, söz veriyorum."

"Küçük bir çocuk için büyük bir söz."

Alex döndü ve Marco Giatti'nin kendisine doğru yürüdüğünü gördü, koyu siyah saçları alnından geriye doğru taranmıştı. Sırıtiyordu. Kurt'un aksine, Marco çok sırtıtiyordu. Ve Alex'e *çocuk* dediğinde bile onunla bir erkek gibi konuşuyordu. Ona Doğu Kıyısı'ndaki hayatı hakkında hikayeler anlatıyordu.

. Alex'e başka yerler olduğunu hatırlatan hikayeler. Başka hayatlar.

"Ben küçük bir çocuk değilim," dedi Alex.

"Hayır, değilsin. Keşke olsaydın. Çok hızlı büyüyor. Ama sen hala sadece bir *cugine'sin*. Sıradan bir asker. Henüz *don* değilsin, evlat."

Ve o da hiç olmak istemiyordu. Ama bunu söylemedi. Marco'ya bile. Bunun yerine, sadece çenesini kaldırdı. "Neredeyse on beş yaşındayım."

"Ve hala aptal olabilecek kadar gençsin."

"Değilim." Bu sözleri söyler söylemez kendini aptal gibi hissetti.

"Baban buraya geldiğini öğrenirse her şey yolunda gider mi sence? Onun *metresi* için ağlayıp sızlandığın için mi?"

"O metres değildi. Onun karısıydı."

"Ve sen onun için ağlıyorsun. Duygusal saçmalık. Onun da böyle düşüneceğini biliyorsun. Seni burada bulursa, yumruklarıyla sana bunu söylemeyeceğini mi sanıyorsun?"

Alex omuz silkti, somurtkan bir ifadeyle. Marco haklıydı. "Neden buradasın?"

"Çünkü seni seviyorum, evlat. Ve Kurt'un öfkesini üzerine çektiğin için dayak yediğini görmek istemiyorum."

"Böyle şeyler söylememelisin." Korku onu sardı. Alex, Marco'yu seviyordu. Onu çok seviyordu. Onun gitmesini, babasının diğer adamları gibi ortadan kaybolmasını istemiyordu.

"Evet, sen beni ispiyonlamazsan, ben de seni ispiyonlamam."

Alex ellerini ceplerine soktu ve başını salladı. "Yapmayacağım."

Bir an için ikisi de sessizce durdu. Sonra Marco, "O, tatlı bir kızdı ve nazik bir kadın olarak büyüdü. Daha iyisini hak ediyordu daha iyisini hak ediyordu."

Alex başını eğdi ve yaşlı adamı inceledi. Yanında duran Marco omuz silkti. "Sadece senin, Aurelia'nın ve Tanrı'nın önünde gerçeği söylüyorum. Ama bu burada kalacak, değil mi? Sadece aramızda."

"Sadece aramızda kalacak," dedi Alex. Derin bir nefes aldı. "Söylediğimde ciddiydim. *Onu ondan* koruyamadım çünkü koruyamadım. Ama bir gün, onun intikamını alacağım."

"*Ben de* söyledüğimde ciddiydim," diye karşılık verdi Marco. "Bu büyük bir söz. Ama umarım tutabileceğin bir sözdür." Mezara doğru başını salladı. "Veda et ve kimse görmeden eve git. Ve bilgin olsun, ben burada hiç bulunmadım."

"Tamam," dedi Alex. Marco'nun uzaklaşmasını izlerken, yakınlardaki bir mezarın arkasında başka birinin durduğunu gördü. Kısa boylu, Hemen tanıdığı iri yapılı çocuk — Manuel Espinoza. *Manny*. Aurelia'nın kardeşi.

Manny'nin yanına gelmesini bekledi, ama çocuk sadece dönüp ters yöne doğru yürümeye başladı. Alex kaşlarını çattı, ama önemsemedi. Manny her zaman tuhaf bir çocuktü ve Aurelia'nın ölümünden sonra

daha da garipleşmişti. Alex onu çok sık görmüyordu. Aurelia öldükten sonra, Kurt Manny'yi ikinci kuzenlerinden birinin yanına göndermişti. Romeo Duarte adında sessiz, zayıf bir adamdı ve Joseph Blackstone ile "işlerini" hallediyordu. Joseph Blackstone, Kurt'un operasyonunda yükselen yıldızlardan biri olan, yalakalık yapan iğrenç bir adamdı.

Manny ağlayıp durmuştu, ama Alex babasının evinden taşınmak için her şeyi verirdi. Manny, Aurelia'nın ölümünden sonra başına gelen tek iyi şeyin kendisine bahşedildiğinden habersizdi.

Bir iç çekerek, Aurelia'nın mezarına
"Hoşça kal," diye fısıldadı, sonra ekledi, "Sözümü tutacağım."

Bir daha bu konuyu hiç açmayacaktı, ama Alex bu sözü asla unutmayacağını biliyordu. Babasının hayatındaki tüm kadınlara sessizce verdiği bir sözdü bu. Kendi annesine. Aurelia'dan sonra gelecek eşlere. Kız arkadaşlarına da. Çünkü Kurt hepsini yutacaktı.

Babası, kadınlara zarar vermenin ve çocukları korkutmanın bir bedeli olmadığını düşünüyordu.

Ama vardı.

Ve artık Alex çocuk olmadığına göre, babasına bu dersi bizzat verebileceği günü iple çekiyordu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Şimdiki zaman...

Devlin, apartmanın giriş holünde duruyordu, vücudu uyuşmuştu. Burası artık bir suç mahalliydi. Artık Tracy'nin evi değildi. Artık ölümünün gerçekleştiği yerd.

Onun öldürüldüğü yer.

Ve lanet olsun, Ellie'nin tehdit edildiği yerd.

Ellerinin yanlarında sıkı sıkı tuttuğunu fark etti ve kendini rahatlamaya zorladı. Bu, duygusal davranmanın zamanı değildi; duygusal davranmak

Şu anda durumu değerlendirmesi gerekiyordu. Öğrenebileceği her şeyi öğrenmesi gerekiyordu.

Ve bir sonraki adımlarını planlamaya başladı.

Tekrar kendine gelen adam, karo döşeli giriş holündeki tebeşirle çizilmiş siluete baktı. Duvardaki yapışkan etiketler, tek kurşunun etkisini gösteriyordu. Kurşun kadının kafatasını delip geçerek onu anında öldürmüş, ardından

duvara saplanmıştı. Balistik ekibi onu dün gece çıkarmıştı.

Tracy'nin gözünü de almışlardı. Göz, öldükten sonra oyulmuş ve onu öldüren hasta ruhlu herif tarafından küçük bir hediye kutusuna konulmuştu.

Göze göz.

Şimdi, Laguna Cortez polis teşkilatının tamamı cinayetin iç yüzünü ortaya çıkarmak için gece gündüz çalışıyordu.

Devlin derin bir nefes aldı, sonra Ellie'nin arkadaşı Dedektif Lamar Gage'in gergin bir şekilde yanında oturduğu oturma odasına doğru yürüdü. Bir zamanlar çocuk yıldız olan iri yarısı bir adamdı, genellikle kendine güvenen bir tavırla, bulunduğu alanı doldururcasına davranırdı. Ama bugün öyle değildi.

Bugün, kendi içinde kaybolmuş gibiydi ve koyu teni kederden solgunlaşmıştı.

Devlin ve Ellie, karanlık çöktükten bir saat kadar önce geldiklerinde, Lamar odada volta atıyordu. Saatlerdir olay yerindeydi saatlerdir olay yerindeydi ve hala emirler yağdırıyordu, sanki hareketsiz durursa düşecekmiş gibi, çılgınca bir amaçla hareket ediyordu. Sonra Ellie'yi gördü ve kederin ağırlığı üzerine çöktü. Ellie'ye yaslanarak yere çöktü. Ellie, Devlin'e sonsuz bir acı dolu bakış attı, sonra dedektifi kanepeye götürdü.

"İlişkileri ciddileşiyordu," dedi Devlin'in uzun süredir arkadaşı olan ve DSF'nin tanıtım müdürü Tamra Danvers, Devlin'in zaten bildiği şeyi söyleyerek. Yüzünde keder vardı ve saçındaki tek gri çizgi daha belirgin hale gelmişti. "Kendini çaresiz hissediyor."

Devlin sadece başını sallamıştı. Daha ne söyleyebilirdi ki? Kendini çaresizdi. Dahası, korkuyordu. İtiraf etmek istemediği bir duyguydu, ama gerçek buydu. Çünkü o

El'in vücudunu çevreleyen tebeşir izi olsaydı nasıl hayatta kalabilirdi ki?

Hayatta kalamazdı ve Devlin'e göre bu, Lamar Gage'in tanıdığı en güçlü adamlardan biri olduğu anlamına geliyordu.

Tracy'nin cinayeti Devlin'i de derinden etkilememişti. Etkilemişti. Tracy onun adamlarından biriydi, lanet olsun. Çalışanlarından biriydi. Stajyerdi ve mezun olduğunda kesinlikle kalıcı bir iş teklifi alacaktı sunulacaktı. Canlı, şefkatli bir kadındı ve biri onu bu dünyadan almıştı.

Daha da kötüsü, onu onun yüzünden almışlardı.

Ellie'nin sırtına çizdiği hedef kadar kesin bir şekilde, onun kanı da Devlin'in ellerindeydi. Bunu biliyordu. Ve odadaki herkesin de bunu bildiğinden emindi.

"Bu senin hatan değil," dedi Tamra, yumuşak sesi onu düşüncelerinden ve anılarından kopardı.

"Öyle değil mi? O kadar emin değilim." "Devlin, sen..."

Elini kaldırdı. "Ne önemi var? Benim hatam olmasa bile, yine de benim yüküm."

Kafasını sallarken ağzı sıkı bir çizgiye dönüştü. "Çok şey yaşadın. Bunun da senin omuzlarına yük olmasını istemiyorum."

Elini onun omzuna koydu ve o, göğsünün kederinin ağırlığıyla sıkıştığını hissetti. Çok fazla şey katlanmıştı.

yıllar boyunca kayıp, öfke ve acı çekmişti. Ellie hayatına geri döndüğünde, sonunda acının sona ereceğine dair birkaç umut ışığına izin vermişti.

Ama hiç bitmedi.

O, kaderin onu yaptığı adamdı. Ve her zaman babasının izini taşıyacaktı.

Tamra da bunu onun kadar iyi biliyordu. Annesi ile arkadaştı. O hala Alejandro iken ona gelmişti. Ve hem vakfın hem de Saint's Angels'ın ve Saint's Angels'ın temelini oluşturan çarkların vazgeçilmez bir parçası haline gelmişti. Onun sırlarını biliyordu. Daha da önemlisi, onun neden bu sırlara sahip olduğunu anlıyordu.

"Bana mesaj vermek için onu öldürdüler." "Biliyorum."

Her şey çok açıktı. Çok basit. Tracy'nin adresine bir paket teslim edildi. Muhtemelen kuryeye imza atmak için kapıyı açtı ve paketin üzerinde Devlin'in adı ama onun adresi olduğunu fark etti.

Kafasını kaldırıp kuryeye doğru alıcı olmadığını söylemiş olmalı. Belki de kurye'nin yüzünü tamamen kapatan, özel efekt kalitesinde bir lateks maske taktığını fark etmiştir. Kapı zili kamerasının yakaladığı görüntüden bu açıkça belli değildi. Kapı zilin kamerasının çektiği görüntüden, kuryenin gözlerini kapatan şapkası nedeniyle, bu açıkça belli değildi. Onu Kapıyı açıp paketi teslim almak için tereddüt etti.

Ama muhtemelen son anda onu görmüştü. Sahte yüzü ve kötü niyetli amacını. Korku onu sarmış olmalı ve adli tıp ekibine göre, bir adım geri atmıştı.

O anda, muhtemelen ceketinin altında sakladığı silahı kaldırdı. ceketinin altında sakladığı silahı kaldırdı. Hızlı ve isabetli bir şekilde ateş etti. Tracy yere yığıldı, paket de onunla birlikte yere düştü.

Basit bir kutuydu, alt ve üst kısmı ayrı ayrı sarılmıştı ve üst kısmı sadece bir ip ile sabitlenmişti.

Polis, Devlin'in gelmesini beklemeden kutuyu açmıştı. Her ihtimale karşı bomba imha ekibini çağırmışlar ve 5x5 boyutlarındaki kutunun kapağını sabitleyen ipi çözmüşlerdi. Devlin ve Ellie, Lamar telsizle haber verdiğinde havadayken Lamar telsizle haber verdi. Sesi güçlüydü, ama Devlin onun sesinin altında yatan acıyı duydu.

"Göze göz," demiş Lamar, gözün yanında bulunan nottaki sözleri aktararak. "*Faiziyle birlikte.*"

Sesi hıçkırıklarla boğulmuştu ve Devlin, Ellie'nin elini sıktı, kanı donmuştu.

"Öyle yazıyor," diye fısıldamıştı Lamar, Devlin öfkeyle yanarken. "Sadece öyle yazıyor."

"Bunu yapanı bulacağız," diye söz vermişti Devlin, maskeli kurye Tracy'nin gözünü sakince oyup, boş paketi açıp içine koyduğunu hayal ederken öfkesinin içinden sızmasına izin vermişti.

O lanet not. Sesinde sertlik duyuluyordu, "Onu bulacağız ve bedelini ödeteceğiz" diye ekledi.

"Evet," dedi Lamar. "Bulacağız."

Şimdi, sanki Devlin'in anılarının kokusunu almış gibi, Lamar başını kaldırdı ve Ellie'nin omzunun üzerinden Devlin'e baktı. Ellie de döndü, gözleri kızarmış ve yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Lamar'a bir şey fısıldadı Lamar'a bir şeyler fısıldadı, sonra ona sarıldı ve ayağa kalkıp Devlin'in yanına gitti.

"O nasıl?" diye sordu Devlin.

"Parçalanmış durumda," dedi Ellie. "Ben de öyle."

"Biliyorum." Devlin onu kollarına aldı ve ona sarılmanın verdiği güçle kendini topladı.

"Senin suçun değildi," diye mırıldandı Ellie, sesi Devlin'in göğsüne yumuşakça değiyordu.

"Biliyorum," dedi, çünkü söylemesi gereken buydu.

Hissetmesi gereken şey buydu. Öyle dedi, ama bu, buna inandığı anlamına gelmiyordu.

O geri çekildi, alnı acıdan kırıışmış, gözleri kızarmıştı. "Senin suçun değil," diye tekrarlardı ve o, onu ne kadar iyi tanıdığını görünce gülümsemesini saklayamadı.

"Suçlu Lamar'ı cezalandırmıyordu," dedi Devlin. "Kasıtlı olarak değil. Bu bana yönelikti. Bu sonuç benim suçum."

"Blackstone dışında birinin suçu varsa, o da Anna'nın. Onu öldürdün çünkü o beni öldürecekti."

Adam başını salladı, ikisinin de Joseph Blackstone dışında başka birinin cinayetin arkasında olabileceğini

Joseph Blackstone dışında birinin cinayetin arkasında olabileceğini düşünmediklerini fark etti. Tabii ki öyle. O, The Wolf'un eski

ve kamuoyuna karşı soğuk davranmalarına rağmen, Devlin kısa süre önce Blackstone'un

Anna'nın arkadaşı ve bazen de sevgilisi olduğunu doğrulamıştı. Tüm bunlar, Devlin'in peşine düşmek için çok güçlü bir neden oluşturunuyordu.

Büyük olasılıkla, Blackstone cinayeti bizzat işlemedi. Bu konuda Devlin, Blackstone'un hala Chicago'daki evinde olduğunu ve muhtemelen çok halka açık bir şey yaptığını, tek sağlam bir mazeretinin olmasını sağlamak için. Ama borcun faizi...

Bu ise bambaşka bir hikayeydi.

Devlin, bu cinayetin Devlin'in Anna'yı öldürmesinin intikamı olduğunu çok iyi biliyordu. Ve bu süreçte Ellie'yi kurtarmıştı.

Anahtar nokta buydu. Tracy, Devlin'in dikkatini çekmekten başka bir neden olmadan ölmüştü ve bu kayıp, Devlin'in omuzlarına ağır bir yük olarak çökmüştü.

Blackstone'a göre asıl darbe henüz gelmemişti. Ellie'nin ölümü nihai intikam olacaktı. borcu.

Devlin bu bedeli ödemek niyetinde değildi. Ne şimdi, ne de sonsuza kadar. Ellie'nin koluna dokunması onu düşüncelerinden kopardı. "Brandy arıyor," dedi, telefonunu işaret ederek. Ekranında bir mesaj belirdi.

Brandy arıyor," dedi, ekranında bir mesajın yandığını gösteren telefonunu işaret ederek. "Son gelişmeleri öğrenmek istiyor. Bizim ve Lamar'ın durumunu. Ve tahmini varış saatini."

"Tamam." Parmak uçlarını şakaklarına bastırarak, yaklaşan ağrıyı geri püskürtmeye çalıştı. Havaalanından doğruca Tracy'nin dairesine gelmişlerdi ve Ellie'nin en iyi arkadaşı ve ev arkadaşı olan zavallı Brandy, neler olup bittiğine dair hiçbir fikri olmadan evde beklemek zorunda kalmıştı.

oda. "Kahretsin, o kafayı yemiş olmalı. Ona yakında orada olacağımızı söyle. Hepimiz."

Ellie, Lamar'a bakarak kaşlarını çattı.

"Hepimiz," diye onayladı Devlin. "İstese de istemese de. Bu gece yalnız kalmamalı."

"İyi." Ellie onun yanağına bir öpücük kondurdu ve o kısa an için Devlin kendini bir kahraman gibi hissetti. Sonra bu his kayboldu ve kendini çaresiz hissetti.

"Şefle konuşmaya gidiyorum," diye devam etti. "Sonra buradan çıkıp ekibin işini yapmasına izin vermeliyiz."

Devlin, Şef Randall'ın uzun boylu, sırık gibi bir adamla konuştuğu yere bakarak başını salladı. Devlin, bu adamın bölge savcısı olduğunu fark etti.

Güzel. Belki Ellie yararlı bilgiler edinebilirdi. Eski vasisi olarak Randall, onun yanında rahatça konuşabilirdi. Devlin de elde edebileceği her türlü bilgiyi memnuniyetle kabul edecekti.

Ellie'yi izlerken Lamar ayağa kalktı ve onun yanına geldi. "Onun asıl hedefinin Ellie olduğunu biliyorsun." Lamar'ın sesi sert ve ve bastırıldığı duygular, sözlerine zımpara kağıdı gibi etki ediyordu.

"Biliyorum." Devlin gözlerini kapattı ve nefes aldıktan sonra devam etti. "Tracy'yi ikimizin de dikkatini çekmek için öldürdü. Ama asıl ödül Ellie."

"Sana zarar vermek istiyor," dedi Lamar. "Ben sadece ikincil bir zararım." "Biliyorum. Üzgünüm."

"O da bunu anladı elbette."

"Öyle demedi. Ama haklısın." Ellie aptal değildi. O

Polislerin arasında büyümüş, kendisi de üniforma giymiş ve kriminoloji diploması almıştı. Gazeteci olduktan sonra yazdığı makalelerin büyük bir kısmı suç ve kanun uygulamalarıyla ilgiliydi. Devlin veya Lamar kadar durumu iyi biliyordu.

"Ayrıca, onun doğrudan ona yönelmeyebileceğini de biliyor. Tüm acıyı sömürmeden oyunu neden bitirsin ki?"

"Dedektif..." Devlin sesini kesmişti. Elbette tüm bunları biliyordu.

Lamar da Devlin'in durumu anladığını bilmeliydi. Tracy'nin cesedinin bulunduğu koridorda, hala tebeşir izleri dururken, şimdi bunu konuşmak...

"Yardıma oluyor," dedi Lamar, sanki Devlin'in tüm düşüncelerini duymuş gibi, donuk bir sesle. "Yüksek sesle düşünmek. Davayı çözmek. İşlerin bundan sonra nasıl gelişebileceğini tartmak."

Devlin tereddüt etti, sonra yavaşça, "Haklı olabilirsin. Ellie'ye hemen saldırmayabilir. Ve benden başka birinin peşine düştüğü için lanet olsun ona. O, incitmek istediği kişi benim."

"Bu sadece bir teori. Diğer yandan, o yakalanmak istemiyor. Ve o, seni ne kadar kızdırırsa, kendini o kadar açığa çıkaracağını bilmeli.

Daha çok, ayaklarının dibinde

ama pratikte, sadece seni derinden yaralamaya odaklanacaktır."

"Ellie aracılığıyla bana ulaşarak. O hala ilgilenilmesi gereken kişi."

"Elbette. Çünkü öldüğünde acı çekmezsin, değil mi? O seni öldürmeyecek. Sana *acı çektmek* istiyor. Ellie'yi öldürmek bunu sağlayacaktır." Lamar'ın sesi düzdü, gözleri kapıya doğru bakıyordu. Tebeşir. Merminin duvara girdiği yeri gösteren işaret. Kan sıçramaları.

"Lamar..."

Dedektifin gözleri ona çevrildi, acıdan kararmış gözlerle. "Ne?"

"Ben... O iyi bir kadındı."

"Evet, öyleydi."

"Onu gerektiği kadar iyi tanı mıyordum."

"O sana hayrandı," dedi Lamar. "Vakıfta çalışmayı seviyordu. . Yaptığın işe inanıyordu. Durma," diye ekledi, ses tonundaki bir şey Devlin'in sırtını dikleştirdi.

"Durmayacağım," dedi Devlin rahat bir şekilde. Lamar'ın Saint's Angels'ı bildiğinden emin değildi. Ellie'ye Lamar ve Brandy ile her şeyi konuşabileceğini söylemişti, ama o kadar hassas bir sırrı açığa vurmuş olsaydı, Devlin'e de söylerdi. Değil mi?

O anda cevabını alamayacağı bir soru değildi, bu yüzden dedektif konuşmaya devam ederken sessiz kaldı.

"Bunun Blackstone olduğundan ne kadar eminsin?" diye sordu Lamar.

"Olabilirdiğince eminim, ama kanıt bulunana kadar bu sadece bir teori." "Ama bunu kanıtlayabilir misin?"

Devlin başını eğdi. "Polisin görevi bu değil mi?" Lamar yutkundu ve Devlin'in gözlerine tam olarak bakamadı.

"Senin kaynakların var, Saint. Biliyorum."

Devlin tepki vermemeye zorladı kendini, ama vücudu soğudu.

Biliyordu.

"Vakfının kurtarma operasyonlarına katıldığını biliyorum. Müfettişlerle yakın işbirliği içinde çalışıyor. Bu tür şeyler."

Devlin rahatladı. "Doğru. Yaptığımız işlerin çoğunda zamanlama faktörü var. On dakika bile büyük bir fark yaratabilecekken, bu tür işleri başkalarına yaptırmak istemeyiz."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Belki de bu kaynakları özel olarak kullanmamanız gerekir. Bilmiyorum. Ama bildiğim şey, onları kullanacağınız. Çünkü bahsettiğimiz kişi Ellie."

Lamar yanılmıyordu. Ve Devlin, cevaplarını bulmak için bundan çok daha fazlasını kullanacaktı. "Devam et."

"Senin bildiklerini bilmek istiyorum. Yardımını istiyorum. Kaynaklarını istiyorum."

"Alacaksın."

"İyi. Çünkü Blackstone benim."

Devlin onu inceledi. "Bu sen değilsin, Lamar."

Lamar'ın hakkını vermek gerekirse, yanlış anladığını iddia etmedi. "Belki de öyle."

Devlin onun sözlerini düşündü. Belki öyleydi... ve belki bir gün Lamar Saint's Angels'ın bir üyesi olacaktı. Tanrı biliyordu ki o bir kazanç olacaktı. Ama o yolu seçerse, bu öfkeyle attığı ilk adımdan dolayı olmayacaktı.

"Benimle ve Ellie'yle geri dön," dedi nazikçe. "Eminim Brandy seni görmek ister ve senin arkadaşlarıyla birlikte olman gerekir."

"Saint..."

"Onu geri getiremeyiz... ama ona acı çektireceğiz. Sana söz veriyorum."

Lamar derin bir nefes aldı, sonra ellerini pantolonunun . "Ellie'yi eve götür. Takımla konuşmam lazım. Bu davayı ben alıyorum. Beni bu davadan hiçbir şey koparamaz."

"Sana inanıyorum. Ama bu gece bu davayla uğraşmana gerek yok." "Sadece biraz daha kalacağım."

"Lamar. Ellie endişeleniyor." Bu son çare bir hamleydi, ama işe yaradı. Dedektifin omuzları çöktü ve başını salladı. "Hemen arkandan geliyorum. Yemin ederim."

"Araba kullanmamalısın."

"Bir polis arabası beni götürecek." "Sözün var mı?"

Başını eğdi. "Bir saatten az."

"Tamam o zaman," dedi Devlin, adamın acısını silebilmeyi dileyerek. O ve dedektif birden fazla kez çatışmışlardı, ama artık araları iyiydi. Öyle olmasa bile, kimse böyle bir şey yaşamamalıydı. "Ama acele edin. Bekliyor olacağız."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Aman Tanrım." Brandy, kapıdan içeri girdiğimiz anda kollarıyla bana sarıldı. "İnanamıyorum." Geri çekildi ve kırmızı ve şişmiş gözlerini Devlin'e çevirerek burnunu sildi. "Çok üzgünüm. Tracy harika ve eğlenceli biriydi ve... bunun gerçek olduğuna inanamıyorum."

"Biliyorum," der Devlin ve onu kucaklar. "Ben de." Onu nazıkçe geri iter ve yüzünü incelerken onu izlerim. "İyi misin?"

Kız başını sallar, sonra omuzlarına kadar uzanan sarı saçlarını parmaklarıyla tarar, benim hissettiğim kadar kaybolmuş görünür. "Bilmiyorum."

Etrafa bakarken kaşlarımı çattım. "Christopher nerede? Seninle birlikte olduğunu söylemiştin." Brandy'yi yalnız bırakmak içime sinmemişti, ama cinayeti öğrendiklerinden beri Christopher'ın onunla birlikte olduğunu ve birbirlerine destek olduklarını söylemişti. "Jake'i yürüyüşe çıkardın mı?"

Jake'i yürüyüşe çıkardı mı?" Genelde kuyruğunu sallayarak ve kasıklarımı koklayarak beni karşılayan yaşlı ve sevimli Labrador melezi köpeği arıyorum.

"Jake kafesinde. Sen geldiğinde onu çıkarmak üzereydim. Christopher da sen aradığında buradaydı. Çok iyi davrandı. Ama birkaç dakika önce çıktı."

Kaşlarımı çattım. "Neden?"

Yanakları kızardı. "Bazı işleri halletmesi gerektiğini söyledi."

Bize her şeyi anlatmadığını anladığım için gözlerimi kısıyorum. "Ve?" Omuzları çöküyor, bana ve Devlin'e bakıyor. "Sadece... bilirsin. Sanırım hala kendini garip hissediyor. Yani, o ve Anna çok iyi arkadaşılar, sonra Anna'nın psikopat olduğu ortaya çıktı. Buna bir de üvey kardeşi ve güvenlik sızıntıları eklenince... Yani, onu sinirlendirdin. Şimdi muhtemelen darmadağın olmuştur."

Devlin'in ikiye bölünmüş kaşları yükselir. "Onu ben mi gergin yaptım?"

Brandy başını eğdi. "Tabii ki. Sen sensin. Sen herkesi tedirgin edersin."

Gülmeli mi ağlamalı mı bilemiyorum, ama bugün biraz da olsa mizah ve alaycılığa yer olduğunu takdir ediyorum.

Brandy gözlerini yakaladı ve birbirimize gülümsedik.

Sonra Devlin bizi oturma odasına götürür ve Brandy'nin gülümsemesinin kaybolmak üzere olduğunu anlarım. "Dinle, Brandy," der hepimiz otururken. "Korkarım ki yakında daha da rahatsız hissedecek. Joseph Blackstone baş şüphelimiz."

Elini ağzına götürür ve başını sallar. "Bekle, ne?" Bana bakar ve ben de elini tutarım. Elimi o kadar sıkı tutar ki acıtıyor, ama ben içimi dişlerim ve dayanırım. "Bunun rastgele olmadığını mı söylüyorsun?"

"Korkarım öyle," diyor Devlin.

"Ama... ama anlamıyorum."

Elimi nazikçe çekiyorum. "Sana yeşil çay getireyim, tamam mı? Devlin sana her şeyi anlatabilir."

O başını sallar ve ben yan taraftaki mutfağa geçerim. Her şeyi baştan dinleyip hayatta kalmak istiyorsam bir şeyler yapmam gerekiyor. Yine, Devlin ona tüm korkunç, kanlı ayrıntıları anlatırken, ben çay ve kahve için su kaynatmaya başladım.

Tabii ki, başladığımız yere geri döndük, Joseph Blackstone'un baş şüpheli olduğu noktaya geri döndük. Ancak şimdi o da benim de hedefte olduğumu biliyor.

"Hayır," diyor, başını sallayarak. "Hayır, bu olamaz." Ellerini yüzüne sürter. "Yani, oluyor. Anlıyorum. Ama senin peşine düşmek?" diye bana sorar, "bu iğrenç."

"Babam onu böyle eğitti," diyor Devlin, sesi düz.

"Ama bu çok alçakça. Kimsenin peşine düşmemesi gerekir, ama Anna'nın intikamını almak istiyorsa, peşine düşmesi gereken kişi Ellie değil.

Ellie hiçbir şey yapmadı. Bu kişi..." Sözlerini hızla keser.

"Ben," diyor Devlin. "Bütün bunlar benim yüzümden oluyor."

"Hayır, dur. Hayır." Brandy'nin ağzından kelimeler dökülüyor. "Öyle demek istemedim. Demek istediğim..."

"Sorun değil." Karşıısındaki sandalyede oturan Devlin, masanın üzerine çıkıp Brandy'nin ellerini tuttu. "Anlıyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, yanılmıyorsun."

"Ama..."

"Brandy," der kararlı bir sesle. "Sorun yok."

Gözleri bana kaydı ve ben başımı salladım. Yavaşça nefes verdi. Kiler yakınındaki kafesinde Jake inliyordu. Kapıyı açtım ve o benim , sonra Brandy'nin yanına gidip kanepenin üzerine kıvrılır, sanki ona ihtiyacı olduğunu biliyormuş gibi.

"Bu çok berbat," diyor Brandy, Jake başını onun ve o da onun kürkünü okşarken, "Bu çok berbat," diyor. Haklı, ama Brandy'nin küfürlerini duymak gerçeği daha da netleştiriyor.

"Öyle," diye onaylar Devlin. "Birçok açıdan." Parmaklarını saçlarında gezdirir, o kadar mutsuz görünür ki, etrafta koşturtmak isterim.

mutfak adasına gidip ona sarılmak istiyorum. "Bunu tahmin edemedim." Sesi alçak ve acıyla dolu. "Kendimi insanları iyi tanıyabilen biri olarak görmüşümdür. Ama Anna'nın ikiyüzlülüğünü hiç tahmin edemedim. Ve şimdi benim hatamın parçalarını topluyoruz."

"Ona güvenmiştin," diyor Brandy. "Sana yakındı."

Alaycı bir ses çıkarır. "Ona güvenmek mi? Evet, güvendim. Bu benim hatamdı."

"Hayır," diyorum, bu sefer ona doğru yaklaşarak. "İnsanlara güvenmelisin İnsanlara güvenmelisin." Önünde diz çöküp ellerimi dizlerine koyuyorum ve şu anda kederle kararmış yüzüne bakıyorum. "Güvenmelisin," diye tekrar ediyorum. "Sonuçta, güven olmasaydı, tekrar bir araya gelemezdik."

Bir an için tepki vermez. Sonra yavaşça başını sallar ve saçlarını okşar, gözleri benimkilere sabitlenir.

"Senin suçun değil," diyor Brandy yumuşak bir sesle. "O seni gerçekten seviyordu. Sadece her şey onun için ters gitti. O berbat bir durumdaydı, ama bu senin suçun değil."

"Hayır," diye onaylar. "Değil. Ama yine de acıtıyor."

"Anlıyorum," diyor Brandy, ben ayağa kalkarken. Elektrikli su ısıtıcısı bip sesi çıkarıyor, ben de ona su ve Devlin'e ve kendime kahve almak için geri dönüyorum.

"Christopher'ı aramalıyım," diyor Brandy. "Cinayet konusunda genel olarak çok kötü durumdaydı ve muhtemelen bunu biliyordur."

Joseph artık LCPD'de araştırma kaynaklarına sahip. Onun yalnız olmasından nefret ediyorum.

"Ona geri dönmesini söylemelisin," diyorum, içeceklerimizi içeren tepsiyi masaya koyup Devlin'in koltuğunun koluna oturuyorum.

"Evet," diyor Devlin. "Ona herhangi bir olumsuzluk olmayacağını söyle. Onu kardeşi ile aynı kefeye koymuyoruz. İnan bana, bir aile üyesinin eylemleriyle yargılanmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim."

"Sanırım biliyorsun," diyor Brandy. "Bunun için gerçekten üzgünüm. Haberleri gördüm." Yüzünü buruşturuyor. "Sosyal medyada her yerde olduğu için kaçınmak zor.

sosyal medyada her yerde. Ve böyle harika bir günde başına gelen bu olay. Çok kötü."

"Ben hayatta kalırım," diyor Devlin. "Christopher da öyle."

Ayaklarını yukarı çekip dizlerini göğsüne doğru çekiyor. "Evet. Umarım öyledir." Ne diyeceğini düşünürken, o devam ediyor. "Lamar nasıl?"

"Zor," diyorum, Devlin kolunu omzuma atarken. "Ama dayanıyor."

"Gerçekten buraya mı geliyor? Geceyi burada geçireceğini mesaj attın, ama nerede?"

"Yolda," diyor Devlin. "Söz verdi."

O sözünü tutacağından pek emin olmadığım için yüzümü buruşturdum. "Tracy'nin binasında yaşıyor," dedim. "Fikrini değiştirip fikrini değiştirip kendi dairesine gitmesi çok kolay."

"O zaman oraya gidelim," dedi Brandy kararlı bir şekilde. "Yalnız kalmamalı."

"Hayır, olmamalı," dedi Devlin. "Ama bana söz verdi. Onu aramadan önce birkaç dakika daha bekleyelim."

"Bu davada çalışmasına izin verilecek mi?" diye sordu Brandy. "Hatta, çalışması doğru olur mu?"

"Çalışacak," dedim. "Şef'e bu konuyu sordum. İkimiz de bunun onun için bir kapanış olacağını düşünüyoruz. Umarım haklıyızdır."

"İyi," dedi. "Ve istediği kadar burada kalabilir. Onu senin odana yerleştirebiliriz. Açıkçası, arkadaşlık etmesinden memnun olurum. Seni suçlu hissettirmek istemem, ama senin yanımda olmamanı özleyorum."

Ev iki katlı ve üç yatak odalı, ana yatak odası tüm üst katı kaplıyor. Brandy, minimum kira ve temel ihtiyaçlar karşılığında evi neredeyse tek başına kullanma imkânına sahip olduğu için çok şanslı. ev işleri. Sahibi — ki ona Bay Büyük Adam diyor — her yıl birkaç hafta hariç hep seyahatte, bu yüzden Laguna Cortez görevini aldığım da misafir odasında kalmaya başladım ve sanki yine üniversitedeki oda arkadaşları gibiydik.

Teknik olarak, taşınmadım ama gecelerin çoğunu Devlin'in evinde geçiriyorum. Elbette, sonunda Devlin'in yanına taşınmayı planlıyorum. Ama amcamı öldürmesi, kaçması ve sonra tamamen farklı bir insana dönüşmesi nedeniyle, birçok temel flört anını kaçırdık. Ve gerçek şu ki, ben bunları istiyorum. Kahve içmek için buluşmak. Sinemaya gitmek. Birbirimizin evinde kalmak.

Belki aptalca, ama benim için önemli ve bunu anlayan bir adama aşık olduğum için şanslıyım.

"Ben de seni özledim," diyorum. "Devlin ve ben de burada kalacağız." Bu konuyu konuşmamıştık, ama Devlin başını sallıyor. "Böylece Lamar ana yatak odasını alabilir," diye ekliyorum.

Brandy yüzünü buruşturur. "Kimsenin ana yatak odasını kullanmasına izin vermedim.

Sanırım izin verebilirim, Big Shot hayır demedi, ama garip geliyor. Ve dürüst olmak gerekirse, sorun değil. Lamar buradaysa, her şey yolunda. Devlin'in evine gidin, ikiniz çıplak dolaşıp yakalanma endişesi yaşamadan yakalanma endişesi olmadan çıplak dolaşabilirsiniz."

Devlin kalçamı sıkıyor. "Gördün mü? Sana sınırlarımızı zorlamamız gerektiğini söylemiştim

. O fırsatları asla değerlendirmiyor," diye Brandy'ye ekler ve onu güldürür. "Ama Ellie'yi

, şimdilik burada kalıyoruz. Lamar'a ana yatak odasını ver. Burası senin evin, değil mi? Patronunun buna bir itirazı olacağını sanmıyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, ikinizi de gözümün önünde tutmak beni rahatlatır."

"Emin misin?"

O başını sallar. "Kesinlikle."

"Tamam. Ama siz ikiniz üst kata çıkın. Orada kral yatak var ve bu daha adil olur."

"Lamar da benim odamı alabilir," diyorum. "Anlaştık."

"Pijama partisi," diyor Brandy gülümseyerek. Ancak mizahı çabucak kayboluyor ve derin bir nefes alır. "Tanrım. Zavallı Lamar."

Gözlerini kırıştırır. "Zavallı Tracy." Bir gözyaşı akar ve yüzünü buruşturur.

"Üzgünüm. Birden içime doğdu, anlarsın ya?"

"Biliyorum," diyorum. "Ben de."

"Tüm bunlar için gerçekten üzgünüm," diyor Devlin.

"Üzgün müsün? Bunun senin hatan olmadığını zaten belirledik. Ve onun hedef aldığı kişiler siz ikisiniz."

"Ama o Tracy ile başladı," diyor Devlin ciddi bir şekilde. Elini uzatıp onun elini tutuyor. "Beni gerçekten mahvedeceğini bildiği Ellie ile değil."

Gözlerini kapatır, nefes alır ve devam eder. "O

bir listeyi sırayla işliyor olabilir. Bu uzak bir ihtimal - Lamar ve ben, bu şekilde zaman kaybederek yakalanma riskini göze almayacağını düşünüyoruz - ama senin dikkatli olmanı istiyorum."

"Ne yapacağımı bilmiyorum..." Gözleri bana kaydı, sonra tekrar Devlin'e döndü. "Oh."

"Dediğim gibi, üzgünüm."

"Alarmı kurmaya özen gösterin," diyorum.

"Ve evi gözetlemek için bir memur görevlendiriyorlar."

Kaşları çatılır. "Ne kadar endişelenmem gerekiyor?"

Devlin onun elini tutar. "Endişelenme. Dikkatli ol. Tamam mı?" "Evet.

Evet, haklısın." Kendini sakinleştirerek başını sallar. "Sadece önlemler."

"Tehdidi etkisiz hale getirmek için çalışıyoruz," diyor ve Brandy kıkırdıyor.

Devlin ve ben birbirimize bakarız. "Beklediğim tepki bu değildi," diyor Devlin.

"Sadece bunu duyunca kendimi daha iyi hissediyorum. Çok otoriter ve ciddi geliyor."

"Öyleyse ben de tedbirlerimi alacağım," diye söz verir ve onu güldürür. "Cidden, bu öncelikli bir konu. Umarım Blackstone'u yakında tutuklayıp gözaltına alabiliriz. Sen belirgin bir ama potansiyelini ciddiye alacağız. Umarım tehdit kısa süreli olur."

"Anlıyorum. Hoşuma gitmiyor, ama anlıyorum." Alt dudağını ısırıyor. "Ne?" diye soruyorum.

"Christopher bizimle kalabilir mi? Yani, eğer çok garip hissetmezse... Burası kalabalık olacak, bu yüzden her zaman kalmayabilir, ama..."

"Dalga mı geçiyorsun? Tabii ki, bizim için sorun yok." Muhtemelen çok hevesli görünüyorum, ama New York'a gittiğimizde, onlar birlikte yatmışlardı, ama her şey hala çok yeniydi. Eğer o kadar yakınlarsa ki, o tüm bu süreçte onun yardımını istiyor, o zaman sanırım ilişkilerinde her şey yolunda gidiyor demektir. Brandy'nin tüm tereddütlerini ve sorunlarını düşünürsek, bu kesinlikle harika bir haber.

Ve evet, en iyi arkadaşımın kiminle çıktığını daha iyi anlamak isteyecek kadar meraklıyım. Özellikle de üvey kardeşinin kim olduğunu düşünürsek.

Kaşlarımı çattım ve düşüncelerimin bu yöne kaymasına izin verdiğim için hemen kendimi azarladım. Devlin'in de belirttiği gibi, onu kardeşi ile aynı kefeye koymam haksızlıktı onu kardeşi ile aynı kefeye koymam haksızlıktı.

"Devlin?" diye sorar Brandy, sanki Christopher'ın nerede uyuyacağına karar vermek bana kalmış gibi. sormuş gibi sorar.

"Bu senin kararın," diyor ona. "Ve dediğim gibi, amaç bu soruşturmanın hızlı bir şekilde yapılması. Kanıtı bul, Blackstone'u yakala, bu işi bitir." Elbette Saint's Angels'ın yapacağı şeyi özetliyor, ama Brandy bunu bilmiyor. Sanırım onun polisle istişare ettiğini düşünüyor. Ya da sadece güçlü bir yerel vatandaş olarak sorumluluk üstlendiğini düşünüyor. Tanrı bilir, bir özel dedektif ordusu satın alabilir.

Brandy ne düşünürse düşünsün, nihai hedef Blackstone'u bulmak ve suçlu olduğunu doğrulamaktır.

Ve sonra, Devlin'in dediği gibi, tehdidi etkisiz hale getirecekler.

Ve bence bu, Christopher'ın burada kalması için bir başka neden. İlişkileri iyi olsun ya da olmasın, kardeşi tutuklandığında durum tuhaf olacaktır. En azından Brandy onu teselli etmek için yanında olmak isteyecektir.

Nefes alıyorum, o kelime zihnimde yankılanıyor.

Etkisiz hale getirmek.

Çok da açık olmayan bir eylem için çok açık bir dil.

Birkaç gün önce bile, bu Devlin'i azarlayacağım bir şey olabilirdi. Ama bugün değil. Blackstone'un intikamını durdurmak hayatları kurtarabilecekken, benimki de dahil.

Kendi düşüncelerimde kaybolduğumu fark ederek gözlerimi kırpiştirıyorum, ama Devlin bana bakıyor. "Ne?" diye soruyorum.

Gözlerindeki gülümsemeyi görüyorum ve düşüncelerimi okuyabildiğinden eminim . Gülümseme dudaklarına yayılırken biraz somurtuyorum. "Seni seviyorum," diyor. "Hepsi bu."

Brandy elini kalbinin üzerine koyar ve benim hissettiğim kadar erimiş görünür. "Hepimiz iyi olacağız," der, çünkü Brandy her zaman olayların iyi tarafına bakar. "Ve söz veriyorum

. Burada yapabileceğim bir sürü iş var, bu yüzden çoğunlukla içeride kalacağım."

"Bir plan," diyorum, sonra kapı zili çalınca sıçırıyorum.

Devlin "Kamera!" diye bağırır da Brandy kapıyı açmak için ayağa kalkar. "Tamam, tamam." Telefonunu kapar, güvenlik kamerasını kontrol eder

görüntüsüne bakar ve bana gülümser. "Lamar."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

"Buradasın," diyor Brandy, Lamar'a sarılarak, gözyaşları yanaklarından süzülüyor. "Tracy için çok, çok üzgünüm,"

Lamar ona sarılır, sanki onu da kaybetmekten korkuyormuş gibi sıkıca tutar. Aceleyle yanlarına giderim ve en iyi iki arkadaşım bu kucaklaşmada kendimi kaybederim. Arkamızda Jake'in sızlandığını duyarım ve Lamar gerçekten güler.

"Zor," diyor. "Şimdi daha da zor. Onun dairesindeyken, en azından kendime çalışıyorum diyebiliyordum, her şeyi kafamdan uzaklaştırıyordum. Ama burada..."

"Biliyorum," diyor Brandy. "Ama hepimiz anlıyoruz ve burada olmak, yalnız olmaktan daha iyidir."

Elini tutar ve parmakları birbirine dolanır. Sonunda, ikimizin arasına bakar ve başımın üzerinden Devlin'e doğru bakar. "Evet. Sizinle burada olmak daha iyi. Aile, değil mi?"

Brandy'nin gözlerine bakıyorum ve Devlin'e dönüp ona elimi uzatıyorum. O da bize katılıyor. "Evet," diyor. "Aile," ve onun bunu içten söylediğini biliyorum. Devlin için, herkesten çok, aile, doğduğunuz yer değil, doğduğunuz aile değildir.

Jake ön patilerini yere koyar ve Lamar dizlerinin üzerine çöküp onu kaşıyana kadar biraz sızlanır, onu güldüren büyük onun gülmesine neden olan ıslak köpek öpücüklerini kabul eder. Bu, ortamı biraz neşelendirir ve ben bu aptal köpeğe minnettarım.

Brandy geri adım atar, sıkı kucaklaşmamızdan kurtulur. Aramıza bakarken biraz şaşkın görünür. "Ee, kahve ister misiniz? Bir içki?"

Lamar başını sallar. "Senden kaçmıyorum, söz veriyorum. Ama çok yorgunum." Elinde bir çanta ile içeri girmiş, şimdi eğilip tekrar kaldırmak için eğildi. "Birkaç şey getirdim. Sakıncası yoksa, şu anda uyumam lazım. Ve sanırım yalnız kalmam gerek."

"Neye ihtiyacın varsa," diyorum ona. "Sen benim odamı al. Devlin ve ben yukarı çıkacağız." Lamar, Brandy'ye yan gözle bakıyor. "Bak, risk almaya başlamışsın. Başkasının üst katta yatmasına izin veriyorsun."

Brandy gözlerini devirir, ama onun tam olarak bunu düşündüğünü biliyorum.

Lamar odaya doğru ilerlerken durur, sonra geri dönüp Devlin'e bakar.

"Söylediğin ciddi mi? Bana söyleyecek misin? Ne öğrenirsen, değil mi?"

Devlin başını sallar. "Elbette. Ve umarım karşılıklı olur?"

Lamar, Devlin'in gözlerine sert bir bakışla bakar. "Gizli kalması gerekse bile paylaşacağım. Gerekirse kuralları çiğnerim. Tracy'ye bunu yapan kişiyi yakalamak istiyorum."

Gözlerime bakmadan dönüp yatak odasına gider, ama ben çok içinde bir anlığına onun arkasından bakakalırım. Lamar tanıdığım en dürüst polistir. Tracy'nin ölümü onu çok etkilemiştir, ama aksi takdirde gizli kalabilecek soruşturma bilgilerini paylaşmaya istekli olmasına şaşıyorum.

Ben şüpheyle kaşlarımı kaldırınca Devlin, "Bu onun için önemli," diyor. Ve bence asıl mesele de bu.

Brandy, temiz çarşaf ve havlular aldığından emin olmak için onun peşinden giderken, ben Devlin'e dönüyorum. "Ona Saint's Angels'tan bahsettin mi?"

"Hayır. Ama vakfı biliyor ve bir soruşturma kolumuz olduğunu da biliyor. Varsayımlarda bulundu ve ben de ona uyum sağladım."

Bu mantıklı. Lamar, Tracy'nin katilini yakalamak için bazı kuralları çiğnemek isteyebilir, ama Saint's Angels gibi bir organizasyona tamamen katılacağını sanmıyorum. O öyle bir polis değil.

Ama aynı zamanda, gerçekliğin sürekli değiştiğini de öğreniyorum. Bir zamanlar asla yapamayacağını düşündüğün şeyler, sevdiğin insanlar tehlikede olduğunda gittikçe daha kolay hale geliyor. Ve ondan sonra, karanlık bir yolda olan herkese yardım etmek için kaygan bir yokuş aşağı gitmek gibi oluyor. Onları tanıyor olsan da olmasan da, yine de onları kurtarmak istiyorsun. İşte böyle.

Devlin yıllardır düşünüyor, babasının karanlık yolundan çıkabilecek tüm insanları uzaklaştırmak istiyor ve şimdi çocukken başaramadıklarını telafi etmek için kaybedilen zamanı telafi etmeye çalışıyor.

Brandy geri döndüğünde, biz de iyi geceler diyoruz.

Çok zor bir gün oldu ve yukarı çıkıp dinlenmek istiyorum ama onu yalnız bırakmak istemiyorum.

O başını sallar ve sorun olmadığını söyler. "Jake'i benimle yatmaya götürüyorum," der. "Genelde kafesinde uyur, bunu harika bir sürpriz olarak görecektir. Ve gerçek şu ki, ben tamamen bitkinim. Hiç bu kadar duygusal olarak boş hissetmemiştim. Jake beni uyanık tutmazsa, birkaç dakika içinde uykuya dalacağımdan eminim."

"Evet, anlıyorum." Sarılırız ve onun, tam olarak gelmeyen gözyaşlarının habercisi gibi, kekelemiş nefes alışını duyarım.

Yukarı çıkarken hepimizin yıkılmış hissettiğini düşünüyorum. Ve en çok da Devlin.

Ne beklediğimi tam olarak bilmiyorum, ama kolumu sertçe tutup beni kendine doğru çekmesi, dudaklarını dudaklarıma yapıştırması, ellerini saçlarıma dolayarak başımı geriye doğru eğmesi, dişlerimizin çarpışacağı kadar vahşi bir yoğunlukla beni öpmesi ve ağzımda kan tadı hissetmem değil.

Beni ittiğinde nefes nefese kalmış. "Lanet olsun, El," diye başlıyor. "Ben yapmamalıydım..."

Onun yakasını tutup tekrar kendime çekiyorum. "Evet," diyorum. "Yapmalısın." yapmalı s in." Vücudum aynı anda hem sıcak hem soğuk hissediyor ve onun içimdeki bir düğmeyi çevirdiğini biliyorum. İçimdeki her şeyi Son yirmi dört saati atlatabilmek için beni uyandırdı. İkimiz de gerçekten uyumadık, uçakta bile, ve Tracy'nin ölümünün dehşeti ve koşullar ikimizi de yıpratıyordu. Rahatlamaya ihtiyacım var. Unutmaya ihtiyacım var. Bu uyuşuk, acı verici dehşetten başka bir şey hissetmeye ihtiyacım var.

Devlin'e ihtiyacım var. Ve onun da bana ihtiyacı olduğunu biliyorum.

"Bu beni yiyip bitiriyor," diyor, benden uzaklaşıp parmaklarını saçlarında gezdirerek. Gözlüklerini çıkarıp yatağın yanındaki masaya atıyor, sonra yüzünü ovuşturuyor, sanki yorgunluktan.

Ve o çok yorgun. Yüzü solgun, yüzünün sağ tarafını kesen yara izi daha da belirgin hale geliyor. "Sana ihtiyacım var," diyor. "Bunu halletmem lazım."

Başımı sallıyorum. Ben de ona ihtiyacım var. Dahası, ne demek istediğini anlıyorum. Son birkaç gündür, dünya etrafımızda parçalanıyor. *Onun* etrafında. Kontrolü elinde tutmaya alışkın bir adam. Düğmelere basmaya ve

düğmelere basmaya ve perde arkasında işleri halletmeye alışkın bir adam. İnsanları kurtarmaya alışkın, kaybetmeye değil. Kontrol elinden kaymış ve her şeyden çok onu geri kazanmaya ihtiyacı var. Kazanacak, biliyorum. Elbette kazanacak. Ama şimdi buna ihtiyacı var ve dünya onun iradesine boyun eğmiyor.

Ama ben...

Ben boyun eğeceğim, hem de isteyerek. Çünkü ona olduğu kadar benim de buna ihtiyacım var.

Öyle. Kontrol sınırlarını zorlaması mı gerekiyor? Peki, benim de tehlikeyi zorlamam gerekiyor.

Nefes alıp yaklaşıyorum, kalbim göğsümde çarpıyor, cildim arzuyla karıncalanıyor. Konuşmaya başlıyorum ama . Bileğimi tutup beni kendine doğru çeker, sonra arkamda bükerek bana yapışır, hareket edemem.

"Sert olmasını istiyorum," diyor, vücudu benimkine bastırıyor ve ereksiyonu sözlerini vurguluyor. "İstersen şimdi durmamı söyle, çünkü seni o yatağa yatırdıktan sonra, hiçbir şey için durmayacağım."

"Sakın durma," diyorum, sonra o benim giydiğim taytın giydiğim taytın bel kısmını tutup dikiş yerinden yırttığında çığlık attım. Beni yatağa yatırdı, sonra taytın kalıntılarını üzerimden çıkardı. "Öteye," dedi, ellerini kullanarak beni karnımın üstüne yatırmak istediğini belirtti.

Onun dediğini yapıyorum, vücudum yatakta düz bir şekilde yatıyor. Başım dönmüş durumda ve onu giyinirken görebiliyorum, sonra yatakta bana katılıyor. Bacaklarımın üzerine oturuyor, elleri sırtımda. Saçlarımı geriye doğru çekiyor, sonra boynumun arkasını öpüyor, elleri benimle yatak arasında kayıyor ve göğüslerimi avuçlarken, penisi kıcıma okşuyor.

Yavaşça, çok lezzetli bir şekilde yavaşça omurgamdan aşağı doğru öpüyor, sonra beni dizlerimin üzerine çökertiyor. Artık sadece açgözlülük ve duygu doluyum ve kıcıma bir değil, iki kez vurduğunda şaşkın bir zevkle çığlık atıyorum. Sonra, elini bacaklarımın arasına kaydırıp parmaklarını içime soktuğunda, gözlerimi kapatıp sırtımı geriye doğru eğiyorum, daha fazlasını, her şeyi istiyorum.

"Tanrım, sana ihtiyacım var," diye fısıldıyor, sonra parmağının ucuyla klitorisimden kıcıma kadar dokunuyor. O beni orada tahrik ederken dudaklarımı ısırıyorum, parmağını sıkı kasımın ötesine kaydırıp

ve kulağıma eğilip fısıldarken, "Söylediğimi hatırlıyor musun?" der.

O, yatak başı masasında bıraktığımız kayganlaştırıcıyı almak için bana uzanırken, vücudum arzuyla yanıyor.

"Parmaklarım amında, sikim kıcında." Sözler kaba. Açık. Ve çok tahrik edici.

"Evet," diyorum, beklentiyle sallandığımı fark ederek. Bunu istiyorum. Devlin'le birlikte istemediğim hiçbir şey yok ve bu gece, ikimizin de buna ihtiyacı olduğunu biliyorum. Tamamen teslim olmaya ihtiyacım var. O da öyle. O oynuyor.

İlk başta benimle birlikte, alay ediyor ve dokunuyor. Parmakları klitorisimde, penisi arkama sertçe basıyor. Ve sonra, yalvarmaya hazır olduğumda, penisi içime girerken aynı anda parmaklarını da içime sokuyor, acıdan çok baskı hissediyorum, ama yine de harika bir şekilde şehvetli bir ısırık.

Beni iki şekilde de, beni uçurumun kenarına götürüp geri getiren ama asla tamamen ele geçirmeyen bir ritimle oynadı. O acımasızdı ve ben sınırda süzülüyorum, bu zevkten nasıl kurtulacağımı bilemiyorum, çünkü boşalma hiç gelmeyecekmiş gibi görünüyor.

Sonra, saatler geçmiş gibi hissedilen, ama aslında çok kısa bir süre sonra, vücudunun sertleştiğini hissediyorum ve onunla birlikte gitmem gerektiğini anlıyorum. Kollarında patlamam gerekiyor. Onunla birlikte kontrolümü kaybetmem gerekiyor, çünkü tüm mesele bu. Biz, kontrol, güven ve tutku.

Tutku, vücudum yıldız patlamalarına dönüşürken, o benim adımı haykırıp beni doldururken, ben yatağa yığılırken, onun vücudunun ağırlığı altında gömülürken, harika bir şekilde kullanılmış ve tamamen sevildiğimi hissederken düşünüyorum.

harika bir şekilde kullanılmış ve tamamen sevilmiş hissediyorum.

Dünya düzelene kadar öyle kalıyoruz, sonra temizlenip yatağa geri kayıyoruz, bu sefer battaniyenin altına. Beni sıkıca sarıyor ve dünden beri ilk kez vücutlarımızdaki gerginlikten arınır.

Gözlerimi kapatıp uykuya dalmaya çalışıyorum, ama Devlin'in kulağımdaki sesi beni geri çekiyor ve o

"Teşekkür ederim" diye

fısıldarken, şaşkınlıkla

gözlerimi

kırıştırıyorum. "Ne

için?" diye soruyorum.

"Beni sevdiğin için, El," diyor. "Sadece beni sevdiğin için."

ON ALTI.

Saat yedi buçukta uyanıyorum, yatak boş ve kızartma kokusu var. pastırma. Lamar'ın şu anda kaldığı odadan kıyafet almayı düşünmediğim için, dün giydiğim tişörtü ve iç çamaşırımı giyip aşağıya indim. Evdeki herkes, Lamar dahil, beni daha az giyinik halde görmüştü ve Bay Büyük Adam'ın banyo kapısının arkasında asılı duran bornozu ödünç almak doğru gelmiyordu.

Devlin dün giydiği kıyafetleri giymiş durumda ve mutfağa girdiğimde gözleri üzerimde dolaşüyor, tıpkı dün gece parmaklarının dokunuşunun yaptığı gibi omurgamdan aşağı bir sıcaklık dalgası geçiyor.

"Çok rahat görünüyorsun," diyor Brandy bana bakıp gülünce.

"Kabul et," diyor. "Sadece bizim Bay Saint'i kızdırmaya çalışıyorsun."

"Sinirlenmek mi?" Devlin'e baştan çıkarıcı bir gülümseme atıyorum. "Bu her zaman iyi bir şeydir."

Boğazını temizliyor. "*Sadece arkadaş* olma kavramını anlıyorum, ama bana bir iyilik yap ve Lamar uyanıp buraya gelmeden önce o tatlı poponu ört."

Kafamı sallıyorum. "Onun yaşadığı bir günün ardından mı? En azından öğlene kadar uyuyacaktır. Güven bana." Sırf canım istediği için kıcımlı sallıyorum.

Bu hafif ruh halinin tadını çıkarıyorum. Bunun uzun sürmeyeceğini biliyorum, ama elimden geldiğince her anın tadını çıkarmak istiyorum. "Kıyafetimle bir sorunun mu var?" diye ekliyorum, Devlin'e bakarak kaşlarımı kaldırıyorum.

"Diğer erkekler etrafta yokken evde giymek için bir sorunum yok. Böyle giyinip öğle yemeğine çıkmayı önerirsen, konuşalım."

Gülümsedim, sonra yanağına bir öpücük kondurdum ve tezgahın arkasına geçip bir fincan kahve doldurup bir muffin ve

bir parça domuz pastırması aldım.

"Hey," diyor Brandy, dans ederken elimi tokatlayarak, neredeyse kahvemi döküyordum.

Domuz pastırmasını alıp Devlin'in yanındaki tezgaha oturuyorum. "Bu harika," diyorum, bir dilim pastırmayı kaldırarak. "Lamar, uyuyakaldığına pişman olabilir."

"Oh, o çoktan gitti," diyor Brandy. "İşine başlamak için sabırsızlandığını söyledi."

"Ona *"ne oluyor lan"* bakışı attım ama o sadece omuz silkti. "Ne?" diye itiraz ediyor. "Siz ikinizin

"Sataşmıyoruz," diye düzeltir Devlin. "Biz kavga etmiyoruz." Pastırmamdan bir ısırık daha alıyorum. "Bazen yaparsınız," diyorum. "Ama sadece sonra barışabildiğimiz için."

"Kesinlikle bir avantaj," diyor Devlin. "Sizler çok sevimlisiniz," diyor Brandy. "Bu bana hatırlatıyor ki, Christopher da çok sevimli, dün gece onunla konuştum."

"Oh, iyi," diyorum, rahatlamam o kadar belirgin ki içimden akıp gittiğini hissedebiliyorum. "Ona bizim söylediklerimizi anlattın mı? Onu kardeşinin fırçasıyla boyamamak falan?"

O başını sallar ve konuşmadan önce gülümsemesi cevabını belli eder. "Bunu duyduğuna çok sevindiğini ve Bugün mutlaka gel. Ama geceyi burada geçirmeyeceğini söyledi." Yanakları kızardı. "Ama bu sizin yüzünüzden değil."

"Öyle mi?" diye soruyorum. Omuzlarından biri, parıldayan gülümsemesiyle birlikte yükselir. "Benim çok hızlı ilerlemek istemediğimi bildiğini ve aynı yatağı paylaşırsak öyle olacağından korktuğunu söyledi."

İ çekip elimi kalbimin üzerine koydum. "İlginç," diyor Devlin, gülümsemeyi zor tutarak. "Ne?" diye soruyor Brandy.

"Ellie'nin tepkisi." Bana döner. "Kısıtlamanın bu kadar romantik olduğunu bilmiyordum. Not alayım."

"Sakın yapma. Sana gelince," diyorum, Brandy'ye dönerek, "Her şey yolunda."

"Sanırım öyle. Ve, ah," diye Devlin'e ekliyor, "bu sabah vakfa gideceğini söyledi. Daha fazla araştırma yapmak için. Ama istersem burada internetten araştırma yapabileceğini de söyledi." Devam etmeden önce alt dudağını biraz ısıyor. "Kaynakların vakıfta daha iyi olduğunu biliyorum ama ona buraya gelmesini istesem mi? Yani, ikiniz gittikten sonra kapıları ve her şeyi kilitleyeceğim ama..."

"Onu burada istiyorsan, ona sor. Ama evin güvenliği zaten sağlanmış durumda, bu yüzden burada yalnız kalmaktan endişelenmene gerek yok."

"Doğru." Bana doğru hafifçe gülümsedi. "Bunu tahmin etmeliydim."

"İşte benim adamım," dedim ve yanağına bir öpücük kondurdum. "Ama yine de kapıları kilitli tut ve alarmı çalıştır," dedim ona. "Ne olur ne olmaz."

"Beni seviyor, ama kaynaklarımı sorguluyor. Ne üzücü bir dünya. Hepsi doğru," diye ekledi Devlin. "Ama bu üzücü bir dünya."

"Seni sonra neşelendireceğim," diye karşılık verdim ve onu güldürdüm.

"Vakıf demişken," diyor Devlin, "bir randevu ayarladım. Dokuzda toplantı var. Soruşturmaya yardımcı olacak kaynaklar. Bana bir bakış atıyor. "O kadar çabuk giyinebilir misin?"

"Oh." Bunu ilk kez duyuyorum, ama *kaynakların Saint's Angels* olduğunu varsayıyorum, bunu kaçıramam. "Kesinlikle," diye onu temin ederim, alaycı ses tonumu tamamen bırakarak. Brandy'yi işaret ederim. "Bana sonra yemek için bir muffin ayır," diye rica ederim, sonra kahvemi alıp eski odama giderim, hızlıca duş alıp üstümü değiştiririm. Rahat mı yoksa profesyonel mi giyineyim diye düşünürüm, sonra güzel bir kot pantolon, geçen seneki Manolos ayakkabılarım ve blazer ceketimin altına sade beyaz bir tişört giymeye karar veririm.

Devlin hala dün giydiği kıyafetleri giyiyor, ama yine de Brandy'ye veda edip dışarı çıkarken tamamen kendine gelmiş görünüyor.

Devlin Saint Vakfı'nın otoparkına girerken "Kiminle buluşacağız?" diye soruyorum. Pasifik Okyanusu'na bakan, temiz hatları ve bol camı ile göz alıcı bir bina. Damien Stark'ın üvey kardeşi olan "yıldız mimar" Jackson Steele tarafından tasarlanan bina, Jackson Steele'in ününü kazandıran

Jackson Steele'in ün kazanmasına yardımcı olan ultra çağdaş bir tarza sahip. Ancak yine de, Pasifik Kıyısı Otoyolu'ndaki sahil kenarındaki arsaya, bazı yeni restoran ve otellerin başaramadığı bir şekilde uyum sağlıyor.

Devlin'in Tesla'sıyla vardığımızda, sevgili 1965 Shelby Cobra'm Shelby'yi özlediğimi hissettim.

"İyi misin?"

Devlin hala direksiyon başında, dikkatini bana vermiş durumda. Omuz silkiyorum ve o bana nazikçe gülümsüyor. "O işinde çok iyi. Shelby'yi henüz yazma."

"Sanki beni tanıyormuşsun gibi," diyorum, aramızdaki o bağı hissedince biraz eriyerek. "Ve bunu sevdim."

Arabadan inip ofise girmeden önce bana öpücük vermek için eğilir. Resepsiyonist Eric başını kaldırır, gülümsemesi biraz sönükleşir ama sonra tekrar gülümsemeye başlar. O anda, bunun Devlin'in basının onu Kurt'un oğlu olarak ifşa etmesinden bu yana kendi topraklarına döndüğü ilk Devlin'in basının onu Kurt'un oğlu olarak ifşa etmesinden bu yana kendi bölgesine ilk kez döndüğünü fark ettim.

"Günaydın Eric," diyor Devlin. "Ve merak etme. Söz veriyorum, yanlış bir şey söylemeyeceksin."

Genç adam biraz yüzünü buruşturur. "Özür dilerim, Bay Saint. Yani, ne söyleyeceğimi bilemediğim için özür dilerim. Kimsenin bilmesini istediğinizden emin değildim."

Şimdi Devlin'in gülümsemesi eğlenceli bir gülümseme. "Aslında, bu seçim bana bırakılmadı. Ama daha açık olmak gerekirse, sorunum yok, ama siz ve DSF'deki herkes, babamın kim olduğu konusunda benim bir seçim şansım olmadığını da anlamalısınız. Ama ben ayrılmayı seçtim."

"Evet, efendim," diyor Eric. "Bu çok zor olmuş olmalı."

"Öyleydi. Ama böyle bir organizasyonu büyütmek ve iyi insanları bünyesine katmak bu yolculuğu kolaylaştırdı. İyi günler, Eric."

"Oh, evet, efendim. Teşekkürler, Bay Saint."

Asansördeyken "Bunu iyi idare ettin," diyorum.

"Çok daha önce bir şey söylemeliydim. Bu ihmal benim hatam benim hatamdı."

"Burada değildin ve hafta sonuydu."

"Bu koşullar altında hafta sonu bir mazeret olamaz.

İster inan ister inanma, ekibim video konferans konusunda oldukça yetkin. Sonuçta biz en ileri teknolojiye sahip bir kuruluştuk."

Dördüncü katta kapılar açıldığında gözlerimi devirdim. "Haklısın," dedim. "Geç olması hiç olmamasından iyidir, değil mi?"

"Ben de öyle düşünüyorum. Tamra," diye devam eder ve Tamra'nın Tamra'nın ofisinin dışındaki masada oturduğunu fark ettim. "Bugün personel ile görüşmem için bir randevu ayarlayabilir misin?"

"Tabii ki. Günaydın Ellie. Nasılsın?"

"Hâlâ biraz dengesizim," diye itiraf ettim. "Seni bu masada görmek..." O başını sallayınca sözümü kesiyorum.

"Biliyorum. Önce Anna, şimdi de Tracy. Genel olarak, bu masanın geçmişi pek de iyi değil."

"Bu lanet olası bir trajedi, ama kendi kendini gerçekleştiren bir kehanet değil," diye tersler Devlin.

"Tabii ki hayır," diye Tamra hemen cevaplar. "Ben öyle demek istemedim..."

"Hayır. Tabii ki öyle demek istemedin." Parmaklarını şakağına bastırır, sonra bana uzanır. Elini tutup sıkarım, ona gücümü veririm. "Özür dilerim. Ben..." Derin bir nefes alır. "Ne kadar gergin olduğumu fark etmemişim."

"Anlaşılabilir bir durum," diyor Tamra. "Ve benim yanımda kendin gibi davranmaktan çekinmene gerek olmadığını bilmelisin."

"Biliyorum," diyor, "ve bunun için seni seviyorum. Masa için üzgünüm. İkimiz de batıl inançlı değiliz, ama neden yeni bir tane sipariş etmiyoruz? Yeni çalışanımızla yeni bir başlangıç yapalım."

"Tabii ki. Ajansı aradım bile. Bugün pozisyonu dolduracak adayları incelemeye başlayacaklar."

"Teşekkürler, Tamra."

"Tabii ki." Ofisine açılan çift kapıya doğru başını sallar. "Penn ve Claire çoktan içeri girdiler," diye ekler. "Hazır mısın, yoksa biraz zamana mı ihtiyacın var? Onlara senin geciktiğini söyleyebilirim."

"Hayır, sorun değil. Ellie?"

Başımı sallıyorum. İkisini de tanımıyorum, ama burada kayıplarını çok güçlü bir şekilde hissediyorum. Anna ile güldüğümüz zamanlar. Tracy'nin geniş gülümsemesi ve öğrenebileceği her şeyi öğrenme hevesi.

"Tamam o zaman," diyor Tamra ve ofisinin kapısını açmak için düğmeye basmak üzere eğiliyor. Büyük ahşap kapılar otomatik olarak açılıyor ve her zamanki gibi, bu hareketin

ama bu sadece bir kapı ve ben Devlin'in peşinden içeri giriyorum, kiminle tanışacağımızı merak ediyorum.

Penn, Cory Pennfield ve Claire ise onun karısı olduğu ortaya çıktı. ikisi de ayağa kalkarak bizi selamlar. Claire uzun boylu, zayıf ve geniş bir gülümsemeye sahiptir. Penn'den en az 15 cm daha uzundur ve güreşçi gibi tıknaz bir vücuda sahiptir. "Tanıştığımıza çok memnun oldum," der Claire, biz koltuklarımıza otururken. Penn ve Claire kanepede, ben de koltuklardan birinde

Devlin koltuğun koluna oturur ve elini omzuma koyar.

"İkisi de benimle ne kadar zamandır çalışıyor?" diye soruyor Devlin. "Beş yıldan fazla mı?"

"Onu bu kadar uzun süre tahammül ettiğimize inanmak zor," diyor Claire, bana doğru sırtarak. "Neyse ki, yakışıklı olduğu için görevler daha katlanılır hale geliyor."

"Karımı affetmelisin. En sevdiği hobi Devlin'le flört etmek."

"Sürekli bir tepki almaya çalışıyorum," diyor gülerek. "Hiç başaramadım." Gülümsemesi genişliyor. "Şimdi nedenini anlıyorum. Doğru kadının gelmesini bekliyordu."

"Bunu yapmak zorundaydım," diyor Devlin. "Senin öldürücü gülümsemene kapılsaydım, Penn beni fena halde döverdi."

"Hey," diyorum, öfkelenmiş gibi davranarak.

"Ah, bir de başka birine aşık olduğum gerçeği var tabii." Elimi tutar, dudaklarına götürür ve öper.

"Şaka bir yana," diyor Claire, "sonunda seninle tanışmak harika. Devlin yıllardır senden çok bahsetti." "Ben..."

Kafam karışmış bir şekilde ona dönüyorum.

"Öyle mi?"

"Penn beni Ronan kadar uzun süredir tanıyor. Claire ise biraz daha az."

"Devlin ve Penn birlikte görev yaptılar," dedi. "Ve ben Penn'le oldukça alışılmadık bir şekilde tanıştım."

"Oh," dedim, o zamanlar benim hakkımda konuştuğunu öğrenince şaşırılmış ve memnun olmuşum. Durup, nasıl tanıştıklarının hikayesini anlatmasını bekledim.

Ancak o anlatmadı, ben de boğazımı temizleyip ekledim

"Devlin, Tracy'nin cinayeti hakkında bilgi sahibi olabileceğini ima etti. Ya da kim onun kimliğini ifşa etti?" Konuşurken, kahvaltıda "kaynak" derken ne demek istediğini tam olarak anlamadığımı fark ettim.

kahvaltıda "kaynak" derken ne demek istediğini tam olarak anlamadığımı fark ettim.

"Claire ve Penn, Saint's Angels'ın ilk üyelerinden ikisi ve Orta Batı operasyonunu yönetiyorlar. Onlardan Blackstone'un soruşturmasında çalışmasını istedim, özellikle de Chicago'da yaşadığı için."

"Harika," diyorum. "Şimdiye kadar bir şey öğrendin mi?"

"Son dört gündür Orange County'de olduğunu biliyoruz," diyor Penn. "Şu anda Illinois'e dönmek için uçağa bindi."

"Ve Tracy'yi öldürdüğünü biliyorum," diye ekliyor Devlin. "Ama kanıt olmadan ilerlemeyeceğim. Ne de olsa kız arkadaşımın standartları var."

"Öyle," diye onaylıyorum. "Henüz bir kanıtınız var mı?"

"İlerleme kaydediyoruz," diyor Claire. "Bize on iki saat daha verin, size bilgi vereceğiz."

Üçünü de sırayla süzdüm, işlerin bu kadar çabuk yoluna girmesinden etkilenmiştim.

Devlin nefes alır ve sırayla her birine bakar. "Uçağı indiğinde nereye gideceğini bilmek istiyorum. Evine mi? Ofisine mi? Güvenli bir eve mi? Tamamen başka bir yere mi? Bunu yaptığını doğrulamak istiyorum... Kendi isteğiyle ya da bir emirle. Ve onu gözetlemek istiyorum. Her hareketini. Mümkün olduğunca çok bilgi ve mümkün olduğunca çabuk.

"Bu bizim ilk deneyimimiz değil," diyor Claire.

"Blackstone, Saint's Angels'ı biliyor mu?" diye soruyorum.

Devlin başını sallar. "Bildiğimiz kadarıyla hayır. Bu da bize avantaj sağlıyor."

"Ve aktif görevde olmayan tüm Kuzey ve Orta Amerika ajanlarını buraya çekiyoruz," diye ekliyor Penn.

Hiçbir şey söylemiyorum, yüzümün, küçük bir grup insan olduğunu sandığım bu örgütün aslında dünya çapında operasyonlar yürütecek kadar büyük ve organize olduğunu öğrenince duyduğum şaşkınlığı belli etmemesi için dikkat ediyorum.

. Bunun yerine, beni en çok rahatsız eden soruyu soruyorum. "Üvey kardeşi Christopher'ı araştırıyor musunuz? Onun bu işe karıştığını düşünmüyoruz, özellikle de kısa bir süre önce Joseph aleyhine tanıklık ettiğinden. Ama ek bir teyit almak isterim."

"Anna ile olan olaydan sonra soruşturmaya dahil olduk,"

"Şu anda, onun kardeşi ile birlikte çalıştığına dair hiçbir ipucumuz yok. Aslında, öğrendiğimiz her şey, devlet tanığı olmasının, zaten büyüyen

"Şu anda, onun kardeşi ile birlikte çalıştığına dair hiçbir ipucumuz yok. Aslında, öğrendiğimiz her şey, devletin tanığı olmasının ikisi arasındaki zaten büyüyen uçurumu kesin olarak kapattığını gösteriyor. Ama biz açık fikirliyiz."

"İyi," diyorum. Onun kirli olmasını istemiyorum ve gerçekten de Brandy'ye zarar vereceğini düşünüyorum. Ama o ona çok aşık ve ben onun gerçeği öğrenmesini istiyorum.

"Ronan yarın dönecek," diyor Devlin.

"O New York'ta," diyorum ironik bir ifadeyle. "Ama gizlilik konusunda çok başarılı olduğunu düşünürsek, o dolapta bile olabilir." Üçü gülünce, Devlin'in palto dolabına doğru başımı sallıyorum.

"Ronan bize gece yarısı ziyaretinden bahsetti," diyor Claire. "Kalıp seni göremeyeceği için üzgündü. Seni seviyor, biliyorsun biliyorsun. Bu aslında çok şey ifade ediyor. Ronan kolay kolay kimseye yakınlaşmaz." "Oh." Buna ne cevap vereceğimi bilemedim. Onunla ilk tanıştığımda

Ronan bir sıcak bir soğuktu ve bir an için bir süreliğine bana sataşan kişinin o olduğunu düşünmüştüm. Şimdi, o şüpheleri hayal etmek bile zor. Yine de, beni görmeyi özlediğini duymak sürpriz oldu. Ve hoş bir sürpriz. "Ben de Onu tekrar görmeyi ben de sabırsızlıkla bekliyorum," diyorum. "Olan biten her şey hakkında onun görüşünü almak istiyorum. O çok zeki."

"Öyle," diyor Penn. "Ve bu akşam Los Angeles'ta onunla buluşmak için randevumuz var. Her şey hakkında bilgilendirildi."

"İşte bu yüzden iyi insanlarla çalışıyorum," diyor Devlin bana. "Her zaman işlerin üstesinden geliyorlar."

"Öyle görünüyor." Her zamanki gibi, Devlin'in işleyişinden çok etkilendim. Sırf bu mini evreni yönetiyor olması bile beni hayrete düşürüyor ve bu, yetişkin olarak hayal ettiğim Alex'ten çok farklı.

Aynı zamanda, şu anda tanıdığım adamı güçlü, otoriter bir lider olarak. Bu bir bilmece, ama iyi türden bir bilmece.

"Düşüncelerini çok yüksek sesle söylüyorsun," diyor Devlin, Penn ve Claire ise eğlenerek birbirlerine bakıyorlar.

"Sadece tanıdığım çocuğu ve onun nasıl senin gibi bir adam haline geldiğini hatırlıyorum."

"Şimdi içki içerken konuşacak bir konu çıktı," diyor Claire, ben de hevesle katılıyorum. Bu kadınla arkadaş olabileceğimi hissediyorum ve onun çok uzakta yaşamasına şimdiden üzüldüyorum.

"Siz ikiniz takımı yönetmeye odaklanırken, ben küçük bir basın toplantısı düzenleyeceğim." Bizim tepki gösterme fırsatımız bile olmadan, interkomun düğmesine basmak için öne uzanıyor. Bir dakika sonra Tamra içeri giriyor.

"Perşembe akşamı için kokteyl ve tatlı eşliğinde davetlilere özel bir basın toplantısı düzenleyebilir misin? Kısa sürede haber verdiğimin farkındayım, ama bence ne kadar erken o kadar iyi."

Penn ve Claire'e bakıyorum, ikisi de benim kadar bilgisiz görünüyorlar.

Tamra kaşlarını çattı. "Lojistik olarak mı? Bu zor. Ben halledebilirim. Ama Devlin, sence bu akıllıca mı? Bir açıklama yapmak istiyorsan, herhangi bir televizyon kanalına gidebilirsin. Parti vermek zorunda değilsin."

Penn alaycı bir ses çıkarır. "Demek istediği, sen deli misin?"

"Daha iyi ifade edemezdim," diye ekliyorum. "Basın bombası patladığından beri, sırtındaki hedef hakkında durmadan konuşmuyor muyduk?"

"Son derece sınırlı bir konuk listesi. Yetmiş beş kişiyi geçmemeli. Yıllardır birlikte çalıştığımız gazeteciler. Şahsen tanıdığımız vakıf destekçileri. Sıkı güvenlik. Kapılarda metal dedektörler. Söylemek istediğim şeyler var ve bunları dünya çapında bir dinleyici kitlesine söylemem gerekiyor. Vakıf adına, küçük de olsa bir etkinlikle bağlantılı olmadan resmi bir basın toplantısı düzenlemedim ve Joseph Blackstone'un ya da başka birinin beni bu geleneği tamamen değiştirmeye zorlamasına izin verme ve Joseph Blackstone'un ya da başka birinin beni bu geleneği tamamen değiştirmeye zorlamasına izin verme niyetim yok. Ve kesinlikle, korktuğum için alışkanlığımı değiştirdiğim izlenimi vermek istemiyorum."

Bir süre durakladıktan sonra sırayla hepimize baktı.

"Saklanmayacağım," dedi. "Ama aynı zamanda, bu düşük riskli bir iş. Kontrol altında. Ve ödül, riski aşıyor."

"Emin misin?" diye soruyorum.

"Kesinlikle."

Başımı sallarım. "Tamam. Benim söz hakkım yok ama emin isen, benim için sorun yok."

"Teşekkürler," der. "Ve yanılıyorsun. Onların söz hakkı yok," der, odadaki diğer üç kişiye bakarak. "Senin var."

"Çok teşekkürler," diyor Claire, ortamı oldukça yumuşatarak.

"Hemen işe koyulup sana bir taslak göndereceğim," diyor Tamra . "Ekstra fikirlerinizi ve düzenlemelerinizi gönderir misiniz? Basın bülteni ve davetiyeler için bazı ifadeler de gönderir misiniz? Ayrıca, personele yapacağınız sunum on beş dakika sonra başlayacak."

"Mükemmel. Bugün hepsini halledeceğim. Yarın sabah uçaktayken düzeltilmesi gereken her şeyi halledebiliriz."

"Uçakta mı?" Konuşmayı zihnimde tekrar oynatarak, neyi kaçırdığımı merak ediyorum.

"Yarın ziyaret etmem gereken biri var," diyor. "Sen ve ben Idaho'ya gidiyoruz."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Pick-up kamyonetimizin penceresinden Idaho kırsalının geçip gitmesini izliyorum. Devlin'in özel jetlerinden biriyle gelmiştik, sabah erkenden yola çıkmış ve öğle vakti nihai varış noktamızdan yaklaşık üç saat uzaklıktaki bir acil durum pistine inmiştik. Görünüşe göre

Devlin şerifi tanıyor ve inişe izin verdi, ayrıca bize kişisel kamyonetini ödünç verdi.

Dün gece Devlin'in kollarında kıvrılmış olmama rağmen, iyi uyuyamadım. Etrafımızda bu kadar belirsizlik varken nasıl uyuyabilirdim ki? tabii ki altı saatlik uçuşta uykuya daldım ve Idaho manzarasına uyanmak biraz gerçeküstüydü. Buna ek olarak, neden burada olduğumuzu hala bilmiyorum. Devlin, dünyanın dört bir yanındaki ekip üyeleriyle konuşmakla ve DSF'ye katkıda bulunan endişeli kişilerden gelen telefonlarla meşgul olduğu için bu yüzden Devlin yolculuk sırasında bana ayrıntıları anlatacağına söz verdiğinde ısrar etmedim. Şu anda tek bildiğim, eski bir dostla buluşmaya gittiğimiz.

"Tamam," diyor Devlin kulaklığına. Londra'da sahibi olduğu bir otelin müdürüyle konuşuyor. Ya da hayır. O görüşmeyi sonlandırdı. Şu anda kiminle konuştuğunu bilmiyorum. "Peki, teşekkür ederim. Evet, bu harika bir hikaye. Kesinlikle. Yönetim kurulu toplantısında görüşürüz."

Elini uzatıp tek kulaklığı dokunur. Kamyonette Bluetooth yoktur ve hoparlörden gelen aramaları duyamaz. Kilometrelerce çevrede kimse olmadığı için, tek kulaklıkla araba kullanmak pek riskli görünmüyor. Özellikle Devlin'in günlük hayatına kıyasla.

"Telefonlara cevap vermeyi bırakmalısın," diyorum ona. "İş ortaklarının, senin Şeytan'ın yeniden doğmadığından emin olmaya ihtiyaçları olduğunu anlıyorum yeniden doğmadığından emin olmak isteyen iş ortakların olduğunu anlıyorum, ama senin de kendine zaman ayırmaya hakkın var. Ve *kendine zaman* derken, *beni* kastediyorum. Ellie. Kız arkadaşın da seninle vakit geçirmek istiyor."

"İnan bana, ben de ondan bir parça istiyorum. Ve haklısın. Bugünlük bu kadar. Tamra yarın için onları istifleyip rafa kaldırabilir. "O kadar mı kötü?" Şimdi onu kriz yönetiminden uzaklaştırdığım için kendimi suçlu hissediyorum.

"Dürüst olmak gerekirse, hayır. Elinden tutmak gereken birkaç kişi var, ama çoğu gerçekten anlayışlı. En büyük zorluğum, The Wolf ile büyümek nasıl bir şeydi diye tüm günü bir giriş dersine harcamadan onların merakını gidermek."

"Üzgünüm." Yaklaşarak, koltuğun avantajlarından yararlanıyorum ve elimi onun uyluğuna koyuyorum. "Bize ziyarete gelen bu arkadaşından bahset bana."

ziyaret ettiğimiz arkadaşından bahset."

"Adı Giatti. Marco Giatti. Artık yaşlı ve dikkat çekmemeye çalışıyor, ama bu, kulağının yere yakın olduğu anlamına geliyor."

"O bir kaynak."

Devlin başını sallar, sonra telefonundaki haritaya bakar. İşaretlenmemiş bir yolda keskin bir dönüş yapar.

"Sence Blackstone'un durumunu biliyor mu?"

"Bilmiyorum," diyor Devlin. "Umarım bir şeyler biliyordur." Ödünç aldığımız kamyonet çukurlu toprak yolda sarsılırken bana dönüyor. "Seni yanımda getirdim çünkü her zaman benimle olmanı istiyorum. Ama Bilgi sonuçlar doğurur. Ve bugün öğrendiklerime bağlı olarak —ve Claire, Penn ve ekibin geri kalanının öğrendiklerine bağlı olarak— Blackstone için işler iyi gitmeyecek."

"*Onun için iyi sonuçlanmayacak mı?* Ne zamandan beri gerçekleri örtbas etmek için eufemizmler kullanmaya başladın?"

"Peki. Blackstone'un

Blackstone'un Tracy'yi ya kendi öldürdüğünü ya da bunu yapan uşağı tuttuğunu doğruladığım anda, o piçi ortadan kaldıracağım. Bu daha mı hoşuna gidiyor?"

"Evet," diyorum, kalbim çarparken bu sözleri söylüyorum. "Evet, bu benim için sorun değil. Senin ifade ettiğin şekliyle ve anlamıyla."

Elleri direksiyonun üzerinde saat 10 ve 2 pozisyonunda ve sıkıca tutarken parmak eklemlerinin beyazlaştığını, sonra gevşediğini görüyorum. Yavaşça bana dönüp bakıyor. Gözlerimiz birbirine kilitleniyor ve o anda ikimiz de kamyonun uçurumdan aşağı düşüp boşluğa yuvarlanmış olsak bile farkına bile varmayacağımızı düşünüyorum. Sadece ikimiz ve bu büyük keşif.

"Bu demek oluyor ki..." Parmaklarını direksiyon simidinde davul gibi vuruyor. "Bu, Saint's Angels'ı artık kabul ettiğin anlamına mı geliyor? New York'ta konuştuğumuzu biliyorum, ama ben senin sadece adaleti sağladığımızı rasyonalize ettiğini sanıyordum. Kalbinde, seninle birlikte olmamıza izin verecek bir yol buluyordun. Ama... şimdi bana, tüm bunlarla gerçekten sorunun olmadığını mı söylüyorsun?"

"Hayır," diyorum otomatik olarak, ama bu cevabın yüzde yüz doğru olduğundan emin değilim.

Ben bankın kendi tarafıma kaymaya başlarken, o "Hayır" diye tekrarlar. Elini uzatıp bacağıma sıkıca dokundu. "O zaman neden?"

"Çünkü sensin, tamam mı? Çünkü onun gerçekten peşinde olduğu sensin. Ve çünkü senin kurallarını biliyorum. Sınırlarını. Ama en önemlisi, senin güvenliğin söz konusu olduğunda"

Bana ikiyüzlülükle suçlayacağını bekliyorum, ama tek yaptığı sessizce elimi tutmak ve sonra sessizce sormak, "Emin misin?"

"Eminim. Seninle o çizgiyi aşamam. Ama yaşadığım hayata rağmen ya da, bilmiyorum, belki de bu yüzden, senin oraya gitmene izin vermeye hazırım."

Bir an geçer, sonra bir an daha. Sonra kamyon büyük bir çukura çarpar ve biz zıplarız. Ben birazcık çılgılık atarım ve kamyon tekrar dengelendiğinde, onun elimi tuttuğunu fark ederim. Birbirine dolanmış parmaklarımıza bakarım, sonra onun yüzüne.

Gülümser. Sadece küçük bir gülümseme, ama her şeyi anlatır. "*Seni seviyorum*" der.

"Sanırım sözünü tuttun." Ön verandadaki adam güneşten yanmış bir teni, gri-beyaz saçları ve neredeyse siyah gibi görünen kahverengi, derin gözleri var. Çiftlik evinin ahşap verandasının merdivenlerini çıkarken bizi izliyor, gözleri Devlin'in yüzünden ayırmıyor. Yanındaki masada bir küllük duruyor, purodan ince bir duman yükseliyor.

"Öyle mi?" diye soruyor Devlin, ama bu, yaşlı adamın hangi sözden bahsettiği konusunda bana hiçbir ipucu vermiyor.

Adam homurdanır, sonra çenesini kaldırır, sanki çenesi ikinci bir elmiş gibi, beni işaret edecek şekilde hafifçe eğirir.

"Ellie," dedi Devlin. "O benimle birlikte."

"Onunla çekilmiş fotoğrafını gördüm," dedi. "Sen Elsa Holmes'sun. Milyarder hayırsever tarafından ayakları yerden kesilen Cinderella muhabiri. Rakiplerine oldukça güzel sözler verdin."

"Bir meslektaşına yardım etmeye her zaman hazırım," dedim kuru bir şekilde.

Adamın ağzı geniş bir gülümsemeye açılır ve göz kamaştırıcı beyaz dişleri ortaya çıkar. "Onu sevdim."

"Ben de," dedi Devlin.

Ondan sonra sessizlik olur, sanki herkes ne söyleyeceğini bilmiyormuş gibi. Ben de *ne olacaksa olsun diye* düşünür ve bu derin sessizliği doldurmaya çalışırım. "Bana göre bir avantajın var," derim ona. "Devlin bana ve senin eski bir arkadaşım olduğunu söyledi."

Gözleri Devlin'e kayar. "Öyle miyim? Heh. Bilmek güzel. Ama o zaman *kimin* arkadaş olduğunu merak ediyorum. Devlin, Alex, Alejandro. Ayırt etmek çok zor."

Devlin'e yan gözle bakıyorum, parçalar bir araya geliyor. "Sen eskiden Kurt için çalışıyordun."

"Zeki kadın."

"Zihin okumak için yeterince zeki değilim," diye karşılık veriyorum.

"Üzgünüm," dedi Devlin. "Bunu fark ettiğinizi sanmıştım."

"Önemli değil," diye onu teselli ettim, sonra tekrar Bay Giatti'ye döndüm. "Devlin'in sözünü tuttuğunu söylediniz. Ne sözü?"

Yaşlı adam kıkırdadı. "Alejandro üvey annesinin intikamını alacağına yemin etmişti. Bence bu sözünü tuttu. O işi hallettikten sonra hala hayatta olduğunu bilmiyordum.

gözü karnından büyük, aptal bir çocuk değil de, kaygan bir yılan balığı olduğunu görmekten memnunum." Tekrar sıırttı. "Her zaman senin tarafındaydım.

Kazandığını görmekten memnunum."

"Kazandı mı?" diye sorar Devlin. "Bunu bilmek zor. O hala ölü. Onun elinden ölen, çok daha iyisini hak eden birçok kadın da öyle. Erkekler de. Sadece Kurt'un pençesinden kurtulup bir hayat sürmek isteyen iyi insanlar.

"

"Ve sen de beni öldürmek için mi buraya geldin?"

Devlin'in sırtındaki elinin baskısının arttığını hissediyorum, ama bu onun tek tepkisi. "Hayır," diyor. Sesi sakın. Rahat. Ve Devlin'i daha önce hiç böyle görmediğimi fark ediyorum. Zor bir çizgide yürüyor, sanki hiçbir şey yokmuş gibi davranıyor. Devlin'in içgüdülerine güveniyorum, ama bildiğimiz kadarıyla, adam bir çağrı düğmesine basabilir ve silahlı komandolarla dolu bir minibüs gelip, Devlin'den Kurt öldüğünde kaybettiklerini ve onun kazandıklarını geri vermesini isteyebilir.

Bu, oynamak istediğim bir senaryo değil ve adamın yüzünü inceleyerek, sesinde duyduğum Devlin'e olan sevginin gerçeği yansıttığına dair herhangi bir işaret arıyorum.

Adam puroyu alır, uzun bir nefes çeker, gözleri Devlin'den hiç ayrılmaz. Dumanı yavaşça üfler, sonra sonunda konuşmaya başlar. "O zaman neden geldin? Senin bölgeden çok uzak bir yere geldin. Ve kesinlikle Kız İzci Kurabiyeleri satıyormuş gibi görünmüyorsun.

kurabiyeleri satıyor gibi görünmüyorsun."

Devlin elini sırtımdan çeker, sonra parmaklarını benimkilerle birleştirir. "Sana özür dilemek için geldim."

"Babana öldürdüğün için mi? Benden özür dilenecek biri değilim. Cesaretim olsaydı kendim yapardım."

"O piçi benim öldürdüğümü kim söyledi?"

Bay Giatti'nin ağzının köşesi yukarı doğru kıvrılır. "Eh, bunu söyleyen sen değilsin, değil mi? Ben deli değilim. Beni daha iyi tanıman gerekirdi."

"Seni tanıyorum. Bu yüzden seni görmek istedim. Sen iyi adamlardandın. Hala da iyi adamlardansın."

"Ve sen kaçan sensin," diyor Bay Giatti. "Haritadan kayboldun. Başka birine dönüştün."

"Ben hala benim."

Yaşlı adam Devlin'in gözlerine bakar. "Evet. Sanırım öylesin. Gittiğin için özür dilemene gerek yok. Lanet olsun, sırf bu duygusal saçmalıklar için bir dakika daha kalmayı göze alsaydın, burnunu kanatırdım.

Dayanma, özür dilemeye kalkışma." Derin bir nefes alır, sonra kurumuş, çatlamış dudaklarını yalar. "Özür dilemek istiyorsan, beni ağlattığın için dile. Öldüğünü sandım, evlat."

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm." Devlin'in ağzının köşesindeki gülümsemeyi görüyorum.

"Ah, lanet olsun." Yaşlı adam gülmeye başlar, ama bu gülüş balgamlı bir kekemeliğe dönüşür. "Neyse, özrün kabul edildi. Şimdi bana neden burada olduğunu söylemek ister misin?"

"Dedikodu," diyor Devlin düz bir sesle. "Bazı şeyler duyuyorum. Ve duyduğum şeylerden biri, senin hala dikkatini verdiğin. Ne kadar ne kadar tepkiyle karşılaşacağımı bilmek istiyorum."

"Kurt'un oğlu olduğun için mi, pis zengin Lazarus gibi ölümden döndüğün için mi? Yoksa Anna Lindstrom'u öldürdüğün için mi?"

Devlin yüzünü buruşturur. Basında, Devlin Saint'in o gece kız arkadaşının hayatını kurtarmak dışında başka bir şey yaptığına dair hiçbir ima olmamıştı. Yani benim. Ama artık herkes Kurt'un kanının damarlarında aktığını bildiğine göre, insanlar tarihi yeniden yazmaya çalışacak mı? Belki de karşılıksız aşk ve Anna'nın rakibini ortadan kaldırma girişiminden daha kötü bir şeylerin döndüğünü ima edecekler.

Bu gerçekten olası bir durum ve Giatti'nin söyleyeceklerini merakla dinliyorum.

"Her ikisi de olabilir," diyor Bay Giatti. "Ama birçok kişi Anna'nın erkekler konusunda pek dengeli olmadığını biliyor. En azından kızken öyleydi. Oradan taşındıktan sonra çok değiştiğini"

"Peki ya babası? Etrafta dolaşıp araştırma yapacak mı?"

Devlin ve ben o geceden beri Anna hakkında çok konuştuk ve babasının Kurt ile yakın olduğunu biliyorum. Eğer hala hayattaysa, Devlin'i bulup cezalandırmak isteyebilir. Muhtemelen beni öldürerek.

Göze göz. Bana kalırsa, bu dünyada yaşayan herkesin teması bu gibi görünüyor.

Bay Giatti, Devlin'e cevap verirken doğrudan bana bakıyor. "O bir tehdit değil. Kanserden öldü. Şu anda yatında bir hemşire ve morfin serumuyla yatıyor. O yönden bir sorun yok."

"O zaman hangi yönden bakmalıyım?"

"Bu zor bir soru, Alejandro, ve bunu çok iyi biliyorsun. Daddy-O'nun işini devralmadın, ama onun parasıyla geçiniyorsun.

paranla geçiniyorsun."

"Hayır, almıyorum."

"Eh. Belki. Belki de değil. Ama yine de onların eline geçmeyen para. Ama patronlarını öldüren adam, babasını öldürdüğü için ya da en azından öyle görünüyor. Arkadaş kazanmanın yolu bu değil. Birçoğunun kızgın olacağını söylemeliyim."

Bay Giatti omuz silkiyor. "Ama yine de, çoğu öldü. Kendi küçük feodal beyliği kurmaya çalışanlar mı? Hepsi ortadan kaldırılmış gibi görünüyor. Ya iç çatışmalar ya da gizli hükümet operasyonları ya da ne olduğunu bilmediğim bir şey tarafından."

Devlin'e gözlerini kısarak bakar. "Sanırım sen bu konuda bir şey bilmiyorsun."

"Dedikoduları duyuyorum. Haberleri okuyorum. Ama sorduğunuz şeyin ne olduğunu anlıyorsam, cevabım şu: Ben bir hayır vakfı yönetiyorum. Suçluları yakalamakla uğraşmıyorum."

Kendimi tepki vermemeye zorluyorum ve Bay Giatti'nin de Devlin'in bu soruyu geçiştirdiğini fark edip etmediğini merak ediyorum.

"O zaman benim için iyi haber," diyor Bay Giatti, yüzündeki ifade sesi kadar düz ve ikisi de okunaksız.

"Gerçekten birinin onları öldürdüğünü mü düşünüyorsunuz?"

"Evet. Hayır. Bilmiyorum." Küllüğün yanında duran bira kutusundan bir yudum alır. "Hâlâ çalışanlar... şey, bu tehlikeli bir iş, değil mi? Bazı kötü operasyonların ardından birkaç cinayet işlendiğine dair söylentiler duydum. Acımasız rekabet, kızgın kolluk kuvvetleri, kin besleyen adamlar. Kim bilir?"

"Bunu söylemek imkansız," diye Devlin de aynı fikirde. "O hayatı yaşarsan, insanları kızdırırsın."

"Sen yaşadın mı?"

Devlin kaşlarını çattı. "Neden benim hayatımın öyle olduğunu düşünüyorsun? Hiç istemediğimi biliyorsun."

"Hayır, hiç yapmadın. Baban ne isterse istesin, sen kendin olmaya devam ettin. Sen daha gençken bile bunu sende görmüştüm." Gözleri tekrar bana kaydıktan sonra Devlin'e döndü. "Ayrıca sende bir ateş gördüm — sen kendine ait olanı koruyacaksın."

"En ufak bir tereddüt bile olmadan," diye onayladı.

Şimdi, Bay Giatti tüm dikkatini bana çeviriyor. "Peki, Elsa Holmes, senin planın nedir?"

Devlin kolunu belime dolarken ben de ona yaklaşıyorum. "Devlin dışında bir amacım yok."

Bay Giatti başını sallar, sonra cüzdanını çıkarabilmek için sallanan sandalyesinde yer değiştirir. Cüzdanı açar, bir fotoğraf çıkarır ve Devlin'e uzatır. Devlin, fotoğrafı almak için bir adım geri çekilir, sonra tekrar yanıma gelir. Fotoğrafta, saçları Yetmişli yıllar. "Benim Maria'm. Onu hatırlıyor musun? Bu fotoğraf sen doğmadan önce çekilmiş, ama o hayatı boyunca hiç yaşlanmamış gibi görünüyordu."

"Hatırlıyorum."

"İyi bir kadındı. Beni ayakta tuttu." Fotoğrafa uzanır ve Devlin onu ona geri verir. Bay Giatti, sanki hem değerli hem de kırılganmış gibi nazikçe alır. Tabii ki, onun için öyledir.

"Bir pusula olması iyidir," diye devam eder. "Babanın hiç pusulası olmadı. Bir kadının sadece bir kesik olduğunu düşünürdü, affet beni," diye ekler bana.

"Babam bu konuda tamamen yanılıyordu."

"Evet, öyleydi." Bay Giatti dönüp gözlerimin içine bakar. "Bay Saint'in sana iyi davrandığından emin ol."

"Evet, öyle. Her zaman öyleydi."

"Her zaman," diye tekrarlar, ağız aşağı doğru kıvrılarak kaşlarını çatıyor. "Onu uzun zamandır tanıyor musun?"

Devlin'e yan gözle bakarım, ama o da yardımcı olamaz, bu yüzden omuz silkerim ve "Evet. Öyle denebilir," derim.

Gözleri kısılır. "Tanrım," der sonunda. "*Holmes*. Sen Peter'ın yeğenisin. Bunu daha önce fark etmemiş olmak, yaşılanıyorum galiba. O adam... şey, seni çok severdi."

Bu sözler göğsümü sıkıştırdı. Amcam Peter pek çok yanlış şey yaptı, ama bana baktı ve beni sevdi. Bunu gören tek kişinin ben olmadığımı bilmek güzel. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Gözlerini kısar ve başını Devlin'e doğru eğirir. "İkiniz birbirinize çok yaklaşıyorsunuz. Belki ikiniz birlikte o pusulayı bulabilir ve yolunuzdan sapmazsınız."

"Yapabiliriz," diyorum. "Yapacağız."

Yanımda, Devlin parmaklarını benimkine daha sıkı tutturur. "Peki ya benim sorum? Beni, bizi hedef alan biri hakkında bir şey duydun mu?"

"En az bir düşmanın olduğu kesin, evlat. Ama genel olarak, korkacağın kadar çok kişinin senin peşinde olduğunu sanmıyorum. Bu iyi haber," diyor ince bir gülümsemeyle. "Şansın daha yüksek. Ama ben kumar oynamayı pek sevmem."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Şey, ilginç bir adamdı," diyorum, Garfield'a giden asfalt yola çıkmak için toprak yolda zıplayarak ilerlerken.

Yarın sabah uçağa binmeden önce bir motelde geceleyeceğiz. ekip çoktan check-in yapmış ve Devlin'in en sevdiği pilot Marci, anahtarların onda olduğunu ve vardığımızda odasına uğrayabileceğimizi mesajla bildirmişti. Motelin güzel olduğunu söylüyor, ama şu anda umurumda bile değil.

"Giatti neden Idaho'da? New Jersey'li gibi konuşuyor ve seninle Nevada'da yaşıyordu."

"Maria," dedi. "O küçük ev ve arazi, onun ailesine aitmiş. Ve her zaman bir gün geri dönüp sakın ve rahat bir hayat süreceklere söylerlerdi. Orada onunla birlikte böyle bir hayat yaşayıp yaşamadığını bilmiyorum. Umarım yaşamıştır."

"Ben de," diyorum. "Onu seviyorum. Ve o da seni gerçekten seviyor." "Huysuz ve kaba biri, ve her zaman biraz

"O bir pislik," diyor Devlin. "Ama öyle. Ve ben de onu seviyorum."

"Beni de yanına aldığın için teşekkürler. Geçmişine bu kadar yakından bakabilmek beni mutlu ediyor. Her şeyin o kadar da kötü olmadığını gösteren ipuçları görmek. Çocukluğunu düşünmekten hep nefret etmişimdir.

senin çocukluğunu düşünmekten nefret ederdim. Şimdi onun kucaklaşmalar ve köpek yavrularıyla dolu olduğunu düşündüğümü söylemiyorum, ama en azından karanlığın içinden birkaç güneş ışığı sızdığını biliyorum."

"Öyleydi," diyor, elimi tutarak. "Sonra seninle tanıştım ve güneş gerçekten çıktı."

"Bulutlar geri gelene kadar," diye ekliyorum, ama hemen pişman oluyorum. Bu güzel bir an. Neden ona beni terk etmesiyle ilgili dramayı ya da onu o kadar çok nefret ettiğim, ayak parmaklarımdan ucuna kadar hissedebildiğim o yılları hatırlatayım ki?

"İkinci bir şansımız oldu," diye fısıldıyorum. "Herkesin böyle bir şansı olmaz."

"Şanslıyız," diyor. "Ama bundan daha fazlası var. Şans bizi yeniden bir araya getirdi. Ama bu noktaya gelmek için çok çalıştık."

"Idaho'da bir tarlanın ortasında mı?"

Frenlere basarak, bu ıssız toprak yolda durdu. "Ciddiyim," dedi. "Ayrı kalmamız için yüzlerce neden vardı. Lanet olsun, tek yapmam gereken mesafemi korumaktı, o zaman Devlin Saint'in gerçekte kim olduğunu asla şüphelenmezdim. Ve sonra birbirimizi gerçekten gördüğümüzde, yine de kolay olmadı. Benim sırlarım. Her yere taşıdığın suçluluk duygusu. Gerçekten biz olabilmemizi engelleyebilecek pek çok şey vardı."

Neredeyse suçluluk duygusu hakkında bir yorum yapacaktım, ama o haklı. Hayatta kalan suçluluğunu o kadar uzun süre taşıdım ki, ağırlığını bile fark etmiyorum. Son zamanlarda ise yüküm hafifledi.

"Kavga ettik, konuştuk, kavga ettik, seviştik ve sonra biraz daha kavga ettik. Şimdi birlikteyiz çünkü Bunun için çalıştım. Bunun için savaştım. Ve seni sonsuza kadar yanımda tutmak için savaşmaya devam edeceğim. Artık sen de benimle birlikte savaşıyorsun, ikimiz de bizi ayırmak isteyen herkese karşı."

Duygularımdan boğazım o kadar düğümleniyor ki, kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum. "Bizim için her zaman mücadele edeceğim," diyorum.

Gözlerimiz birbirine kilitlenir. "Bebeğim, biliyorum."

Bir an için sadece bana bakar. O şekilde kaybolmuş halde kalırız, ne kadar süre olduğunu bilmiyorum. Kamyonet duygularla doludur ve sonunda,

Bu adama duyduğum sevgiyle kalbim patlayacakmış gibi hissettiğimde son bir kez gülümser ve dikkatini tekrar direksiyona verir.

Ronan, otele vardığımızda orada. Tam anlamıyla değil, ama Marci, Ronan'ın odamıza yerleştirildiğini söylediğinde Oysa o, Kaliforniya'da Devlin'in video görüşmesine bağlanmasını sabırsızlıkla bekliyor.

"Ne haber?" Devlin, sanal odaya girdiğimizde diyor.

"Telefonuna ulaşamadım," diyor Ronan. Her zamanki gibi, mitolojik bir tanrı gibi görünüyor. Ya da belki bir Marvel kahramanı. Ama bugün, onda çılgın bir enerji var. Bir şey olmuş ve bunu anlatmak için sabırsızlanıyor. "Bir dahaki sefere, olması gerektiği gibi lanet olası uydu telefonunu yanına al."

"Ne oldu?"

"Ne oldu?"

"Blackstone bizim adamımız. Onay aldık."

"Adamımız," diye tekrarlar Devlin. Sözleri dikkatli. Ölçülü. Sanki güçlü bir duyguyu içinde tutuyormuş gibi. Ki elbette öyle. "Sızıntı o mu? Yoksa Tracy'yi o mu öldürdü?"

"Tracy konusunda doğrulandı. Sızıntı konusunda da güvenilirlik yüksek."

Devlin sandalyesine yaslanır, eli otomatik olarak benim elimi bulur ve parmaklarımız birbirine dolanır.

"Bundan yüzde yüz emin miyiz?" diye sorar Devlin.

"Hızlı çalıştık, ama iş iyi çıktı. Kapı zili kamerasındaki görüntüyü kullanarak maskeyi takip edebildik. Sınırlı sayıda üretilmiş bir maskeydi ve satın alındığı yeri tespit ettik. Oradan da...

mağazanın güvenlik kamerası kayıtlarından onu kimin satın aldığını tespit edebildik. Blackstone'un adamlarından biriydi."

"Aferin. Devam et."

"Ayrıca, kutunun üzerindeki ip. Onu Chicago'ya kadar takip ettik."

İki adam arasında bakışlarımı gezdiriyorum, oldukça etkilenmiş durumdayım. Tüm bunlar

çok kısa bir sürede gerçekleşti ve bu çok iyi bir adli tıp çalışması. Ama yine de, Devlin'in emrinde ortalama bir polis gücünden daha fazla para ve kaynak var.

"Devam et," diyor Devlin.

"En damgalayıcı şey, en başta başlamam gereken yer," diyor Ronan.

"Blackstone kendisi bu suçu övünerek anlattı. Bir süredir bir muhbirimiz vardı," diye ekliyor ve dikkatini bana çeviriyor, çünkü Devlin bunu zaten biliyor.

"Blackstone'un çevresinde dolaşıyordu.

Bir süre organizasyonda çalıştı ve Vegas'ta güvenlik sızıntıları başladıktan sonra onu daha yakına aldık. Ona Blackstone ile önemsiz bir konu hakkında bir görüşme ayarlamasını söyledim, sonra Devlin ve Kurt hakkındaki haberlere konuyu yönlendirebilir mi diye bakmasını istedim.

muhbirimiz bunu çok güzel başardı ve Blackstone suçu işlediğini açıkça itiraf etti. Ses tonu oldukça neşeli geliyordu.

"Bu inanılmaz," diyorum.

"Öyle," diye onayladı Devlin. "Joe'nun palavracı olması da yardımcı oldu tabii. O adam sırlarını saklayan biri değildi. Kendi zekası olarak gördüğü şeylerin takdir edilmesini sever. Ve egosu onu ele verdi."

"Bu bizim için büyük bir zafer," diyorum.

"Öyle," diye onaylıyor Devlin. "Tabii bizi oyuna getirmiyorsa. Belki de saklanmaya çalışmıyordur. Belki de peşine düşmemizi istiyordur."

"Eh, isteği yerine gelecek, çünkü bizim planımız da tam olarak bu," diyor Ronan.

"Nerede bulunuyor?" diye soruyorum.

"Chicago'nun hemen dışında," diyor Ronan. "Orada güçlendirilmiş bir çiftliği var."

"İçeri girmenin bir yolu var mı?"

"Şu anda bunu analiz ediyoruz, ama kısa cevap evet. Düşük riskli görünen birkaç giriş yolu bulduk."

"Güzel," diyor Devlin. "Yarın giriyoruz. Marci'ye uçuş planını değiştirmesini ve Chicago'da sizinle buluşmasını söyleyeceğim. O zamana kadar operasyonu hazırlayabilir miyiz?"

"Sorun değil. Haberi aldığımdan beri üzerinde çalışıyorum," diyor Ronan. "Ama '*biz*'i tam olarak nasıl tanımlıyorsun?"

"Ben de seninle geliyorum," diyor Devlin ve ben onun yanında gerginleşiyorum.

"Hayatta olmaz," der Ronan, ben bu düşünceyi dile getirme fırsatı bulamadan. "Bu çok kişisel bir mesele."

"Haklı," diyorum.

"Lanet olsun," diyor Devlin, kameraya yaklaşarak. "Bu kişisel bir *mesele*. Tracy bana bir uyarı olarak öldürüldü. Ve Ellie'ye bir tehdit olarak. Gerçekten gitmeyeceğimi mi sanıyorsun?"

Ronan da yaklaşır, yüzü ekranı doldurur. Eğer onu iyi tanıımıyorsam, ekranın içinden atlayacağını düşünürdüm. "Evet," diyor Ronan. "Gerçekten gitmeyeceğini düşünüyorum." "Lanet olsun, Ro..."

"*Hayır*."

Devlin geri çekilir, başını eğerek arkadaşına bakar.

"Beni takımında istiyorsun çünkü aptalca şeyler yapmana izin vermiyorum," diyor Ronan. "Blackstone ve onun yarattığı sorunlarla uğraşırken zaten bir kez batırdım. Bir daha hata yapmayacağım yapmayacağım."

"Sen ne diyorsun be?"

"Anna ile olan olayların yaşandığı gece seni eve almamalıyım. Seni değil, Ellie'yi de kesinlikle almamalıyım. Ellie hedefti ve sen duygusal olarak çok bağılıydın. Her şeyin tamamen mahvolmaması bizim için büyük şans."

"Ronan..." Devlin başlar.

"Hayır. İşe yaradı, ama biliyorsun, her şeyi mahvedebilirdik. Bir nedenden dolayı kişisel görevler yapmıyoruz ve bu *senin* kuralındı."

"O haklı," diyorum yumuşak bir sesle. Ben bu işe gerçekten karışmadım. konuşma. Sadece oturup dinliyor ve bu adamların işlerini yapmalarını izliyorum. Ama artık sessiz kalmayacağım. Joseph Blackstone sevdiğim adama kin besliyor ve ben onu kaybetmemek için her şeyi yapmaya hazırım.

"Ronan haklı," diyorum tekrar. "Ama bir de şu açıdan düşün. Blackstone seni istiyor, değil mi? Ve Anna'ya olanları düşünürsek Anna'ya olanları düşünürsek, senin onun peşine düşeceğini bekleyecektir. O da gözünü sana dikmiş durumda ve biz bunu biliyoruz."

Devlin bana dönüyor ve ben omuzlarımı rahatça silkiyorum. "Bırak seni izlesin."

"Neden bahsediyorsun?"

Ekranda Ronan'ın gülümsediğini görüyorum. Devlin'den önce oraya varmış, ki bu nadir bir durumdur.

"Yarından sonra basın toplantısı planladın, değil mi? O zaman ekibi oraya gönder."

"Sen basınla meşgulken, biz de düşmanını ortadan kaldırmakla meşgul olacağız," diyor Ronan.

"Bu pisliği istiyorum," diyor Devlin. Ayağa kalkıp odada dolaşmaya başlıyor. "Onu o kadar çok istiyorum ki, tadını alabiliyorum. O benim için bir diken gibi ve giderek daha da derine batıyor."

"Ve onu yakalayacaksın," diyorum. "Bu ekip senin için çalışıyor, değil mi? Saint's Angels'ı sen kurdun. Her göreve katılmayı mı bekliyordun?"

"Sen bir lidersin," diyor Ronan, hoparlörden gelen sesi kirli motel odasını dolduruyor. "Liderlik et lan."

"Sen de bir pisliksin," diyor Devlin.

Ronan omuzlarını silkiyor, omuzları çerçeveye yükseliyor. "İş tanımının bir parçası." Bana bakıyor. "Ama kız arkadaşın haklı. Planı sağlam. Bunu yaparsak, bence bunu şimdi bitirme şansımız daha da artar."

Ben biraz gururlanırken, o Devlin'e sert bir bakış atar. Ronan tarafından ilk kez gerçekten kabul edildiğimi ve değer verildiğimi hissediyorum.

"Ee?" diye sorar Ronan.

Devlin'in nefes alıp verişini izliyorum. Orada olmak istiyor, bunu anlıyorum. Bu kişisel bir mesele. Bunu da anlıyorum. Ama konuşmadan önce gözlerinde konuşmadan önce gözlerinde kararlılığı görüyorum ve bu doğru karar. "Tamam," diyor. "Sanırım ben geride kalacağım."

Hemen ardından telefonu kapatıyor.

"Bu gece sana ihtiyacım var, El. Aslında her gece sana ihtiyacım var, ama özellikle şimdi, bu gece."

Başımı sallıyorum. Söylemediği şeyi, belki kendisinin bile anlamadığı şeyi anlıyorum. En azından şu anda.

Bu görevin kontrolünü en yakın arkadaşına devretti. Bu onu zayıflatmıyor, ama Devlin Saint'in alışık olduğu bir durum değil. Kontrolün kendisinde olduğunu, işleri halleden kişi olduğunu hissetmeye ihtiyacı var. Bu gece, bu ihtiyacın tüm temel faydalarını elde edeceğimi biliyorum.

Ayak parmaklarımın ucuna yükselip kollarımı ona doladım ve dudaklarımı onun dudaklarına değdirdim. "Biliyorsun, ben her zaman seninim. Ne zaman, nasıl olursa olsun. Sormana gerek yok. Sadece alabilirsin. Çünkü biz birbirimiz için öyleyiz."

Gözlerime baktığında, sıcaklık ve sevgi görüyorum. "Evet," diyor. "Biz buyuz."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Brandy'nin evinin ön kapısından içeri girdiğimiz anda Christopher'ın sesini duyarım. Mutfakta bir yerlerden onunla gülüyorlar ve o yöne doğru gitmeden önce Devlin'in gözlerine bakıyorum. Sadece ikisi var ve Lamar'ın işe geri çağrıldığını varsayıyorum. Christopher şarap dökerken başını kaldırıyor ve birazının bardağın üzerinden taşarak taş tezgahın üzerine damladığını görüyorum. Elinde tuttuğu şişeyi yere koyup, dökülenleri siliyor. Otuzlu yaşlarında olan otuz yaşlarında, zayıf yüzlü, altın sarısı saçlı ve şu anda biraz titrek görünen rahat bir gülümsemesi var.

Bardağı eline alır ve şaraptan uzun bir yudum alır.

"Seni görmek güzel," diyor Devlin. "Senin için garip olduysa özür dilerim, ama hepimiz akrabalarını seçemeyeceğini biliyoruz."

"Teşekkürler," diyor Christopher ve Devlin'in araya girip odadaki fili ele aldığı için sesinde rahatlatma duyuluyor. "Brandy şehir dışında olduğunu söyledi. Seyahatin nasıldı? Tracy'nin cinayetiyle mi ilgiliydi?"

"Vakıf işleri," diyor Devlin, elimi tutarak. "Sızıntı sonrası kriz yönetimi."

Elini sıkarak, umarım bunu anlayış olarak yorumlar.

anlayışlı bir hareket olarak yorumlamasını umuyorum. Christopher'a güveniyoruz, elbette. Ama o bu işin içinde değil.

Ve bu benim için sorun değil. Şu anda tek istediğim konu değiştirmek konuyu değiştirmek istiyorum. Çünkü erkek arkadaşının birini öldürmek üzere olduğunu bilmekten daha garip bir şey olamaz, ve o kişi de üç adım ötedeki adamın üvey kardeşi. Üvey kardeşi, doğru, ama yine de gerçek dışı geliyor.

"Bence gerçekten kötü bir film koyup rahatlamalıyız," diyorum.

"Hepimizin gerçeklikten biraz uzaklaşmaya ihtiyacı var. Ve şarap da iyi fikir olabilir

iyi bir fikir olur. Ne dersiniz? Birlikte takılıp film izlemek ister misiniz?"

"Kötü bir film olmak zorunda mı?" diye sorar Christopher.

Brandy ve ben birbirimize bakarız, sonra kahkahalara boğuluruz.

Birlikte yapmayı en sevdiğimiz şeylerden biri kötü film izlemektir.

"Hayır," diyor Brandy, elini tutarak. "Ne istersen onu izleyebiliriz."

"Sadece casus filmi ya da gerilim filmi olmasın, tamam mı?" "Ben de öyle düşünüyorum," diyor Devlin.

"Anlaştık," deriz Brandy ve ben aynı anda.

Sonunda kanepede oturup *The Hangover'ı* izleyip kahkahalarla gülüyoruz. Devlin'e sokulup, kolunun bana sarılmasının rahatlığını çıkarıyorum. Kendimi güvende hissediyorum ve bu aptal komedi televizyonda oynarken, bu kurgu ile şu anda yaşadığımız gerçek hayat arasındaki ikilemi fark etmeden edemiyorum.

Korkmam gerektiğini biliyorum, ama nedense korkmuyorum. Bu, En sevdiğim şeylerden biri. Onun yanında olmak bana güven veriyor. Sanki dünyada hiçbir şey ters gidemezmiş gibi.

Ama ben daha iyi bilmem gereken biriyim.

Hayatımın çoğunda her şey ters gitti. Annemi, babamı, amcamı kaybettim. Hatta Devlin'i bile kaybettim. O Alex'ti ama O zamanlar. Dünyadaki tüm insanlar arasında, gardımı asla düşürmemem gerektiğini bilmeliydim. Devlin'e karşı bunu yaptım. Ve bunun bir şekilde bana geri dönüp zarar vereceğinden korkmaktan kendimi alamıyorum.

Filmden sonra, Devlin ve ben Brandy ve Christopher'a rahat bırakmak için yukarı çıktık. Devlin film sırasında yaklaşık bir milyon aramayı sesli mesaja yönlendirdiği için, masada kriz yönetim triyajı yapıyordu.

Ben yatakta müzik dinliyor ve aciliyeti daha az olan e-postalarımı gözden geçiriyordum ki, telefonum elime titredi ve ekranda Corbin'in adı belirdi.

"Kira kontratımı devraldın ve birdenbire en iyi arkadaş mı olduk?"

"Hayır," diyor. "Sadece beni özlediğini düşündüm." "Hayır," diyorum ve ikimiz de gülüyoruz.

Boğazını temizledi. "Dinle, aslında Devlin'in stajyerine olanlar için çok üzgün olduğumu söylemek için arıyorum. Olayı takip ediyorum ve çok acımasız. Sen iyi misin?"

"Ben mi? Zor. Tracy'yi gerçekten seviyordum ve iyi arkadaş olmaya başlamıştık. Sorduğun için teşekkürler." Corbin olduğu düşünülürse bu çok gerçeküstü, ama bunu pek söylemiyorum.

"Ben aptal değilim, Ellie. Arkadaşın için üzgünüm, ama demek istediğim, *sen* iyi misin? Yani, Devlin senin hedef olduğundan endişeleniyor olmalı, değil mi?"

"Sanırım gerçekten aptal değilsin," dedim, onun haklı olduğunu kabul ettikten sonra.

"Peki, kendine dikkat et. Yani, Devlin her şeyi halleder herhalde, ama yine de arkanı kolla."

"Öyle yapacağım." Boğazımı temizledim. "Peki, teşekkürler."

"Rica ederim." Aralarında garip bir sessizlik hakimdir ve bu tuhaf, yeni filizlenen dostluğun ironisini düşünürüm.

"Evet, doğru. Eşyalarını kamyonla taşıtmalı mıyım, yoksa daha hızlı bir şeye mi ihtiyacın var, bilmek istedim. Yarınki basın toplantısına birkaç şey getirecektim, ama gelemeyeceğim. Burada küçük bir acil durum var. Ama yine de telgraf haberlerine dayanarak bir şeyler yazacağım."

"Oh." Devlin'in onu listeye eklediğini fark etmemiştim bile. "Kamyonla Kamyonla getirin, teşekkürler. Yarın görüşemeyeceğimiz için üzgünüm. Her şey yolunda mı?"

"Kız arkadaşım dün gece apandisit oldu. Acil ameliyat edildi. Hastaneden arıyorum. O iyi, ama onu şimdi yalnız bırakamam."

"Hayır," diyorum ve Corbin'e "Aptal Değil" köşesinde daha fazla puan veriyorum "Yazmamalısın. Ama yazdığın için teşekkürler. Konuşması ne kadar çok yayılırsa, o kadar çok etki yaratırız."

"Bana özel bir haberin var mı?"

"Senin sandığım kadar tam bir pislik olmadığını dışında mı? Hayır, yok."

"Bunu manşet yapacağım," diyor ve birlikte gülüyoruz. "Dinle," diye devam ediyor, "senin durumunu düşünüyordum."

"Benim durumum mu?"

"Evet, biliyorsun. İşsiz ve on yılın en büyük haberlerinden birinin üzerinde oturuyorsun. Dürüst olmak gerekirse, Franklin seni kovmakla aptallık etti ve bence bunun farkında. Ya da bu basın toplantısından sonra farkına varacak."

"Bana göre de öyle."

"Öyleyse yaz. Saint hakkındaki gerçeği. Onu tanıdığın şekilde gösteren ilgi çekici bir yazı yaz."

"*The Spall* için serbest mi çalışayım? Asla olmaz. Bana üç kat maaş verseler ve kapak resmi yapmama izin verseler bile olmaz."

"Hayır, öyle değil. Ama bu hikayenin çok büyük olduğu inkar edilemez. İnsanlar, Kurt'un oğlunun kendini nasıl bir hayırsever olarak yeniden keşfettiğini okumak isteyecek. Bu konuda ne yapacaksın ne yapacaksın?"

"Ne yapıyorum da ne demek?"

"Bu adamın şimdiye kadar sahip olduğu en iyi halkla ilişkiler kampanyasını yaratmak için mükemmel bir konumdasın. Bir dizi makale yaz ve *LA Times* veya *Fortune* Magazine'e serbest olarak gönder, bilemiyorum. Hatta bir teklif yaz ve kitap anlaşması yap. Bunu çevirebilirsin, Ellie. Ve yarın düzenleyeceği basın yarın düzenleyeceği basın toplantısını düşünersek, Devlin'in de bunun harika bir fikir olduğunu kabul edeceğine eminim."

"Benim yerimde olsaydın sen de böyle mi yapardın?"

"Tabii ki. Ve sen de çok iyi biliyorsun ki ben bir pislik olabilirim, ama iyi bir muhabirim. Bu konuda içgüdülerim çok doğru. Onu seviyorsun, değil mi?"

"Gerçekten seviyorum."

"Eğer aşık olsaydım ve kız arkadaşıma yardım etmek için bir fırsatım olsaydı, elimden gelen her şeyi yapardım."

"Öylesin," diyorum yumuşak bir sesle. "Onun için hastanedesin." "Oh. Evet. Sanırım öyleyim."

Gülümsüyorum. Eskiden dünyanın en büyük pisiği olduğunu düşündüğüm bu adamın aslında duygusal bir yanı varmış. "Akıllıca bir fikir," diyorum ona. "Ve bir dereceye kadar zaten üzerinde çalışılıyor. Dergi için vakfın profilini hazırlamaya başladım ve Devlin hakkında bir sürü not aldım."

Devlin hakkında birçok notum var. Ve cesetlerin nerede gömüldüğünü biliyorum," diyorum, daha çok kendime özel bir şaka olarak, onun anlaması için değil.

Şaşırtıcı bir şekilde, Corbin gülüyor. "Eminim öyledir."

"Devlin ile bu konuyu konuşacağım. Bu iyi bir fikir, teşekkür ederim. O bunu yapmak istemesede, bunu bana söylediğin için teşekkür ederim. ona iyi bir PR sağlayabileceği konusunda haklısın ve bu tam da onun ihtiyacı olan şey olabilir. Vakfın da ihtiyacı olan şey bu, çünkü onun yeni kazandığı şöhretin gelecekteki bağışlara ne gibi etkileri olacağını bilmiyoruz. Ve dürüst olmak gerekirse, en ufak bir etkisi olmasa bile, yine de denemeye değer. O

harika şeyler başardı ve bu anlatılmaya değer bir hikaye." "Ben de öyle diyorum."

"Anladım. Peki ya Corbin?"

"Evet?"

"Hâlâ bir pisliksin, ama bence sen iyisin."

YİRMİNCİ BÖLÜM

Önce...

Alex, Anna'ya baktı, onu yanlış duyduğundan emindi. "Peter mi? Gerçekten Peter'ı ortadan kaldırmamı mı istiyor?"

Anna, neredeyse onun kadar şok olmuş gibi görünüyordu. "Gerçekten şaşırdın mı? Peter'ın para ayırdığını biliyor olmalısın."

"Bilmiyordum. Başka bir defter tutuyor olmalı." Bu bir yalandı. En iyi arkadaşlarından biri olan Anna'ya yalan söylediği için kendinden nefret ediyordu, ama eğer bu haber Alex'in Peter'ın sadakatsizliğinden haberdar olduğunu babasına bildirirse, işler onun için iyi gitmeyecekti. Peter için olacağından daha iyi olacaktı, doğru, ama yine de iyi olmayacaktı.

Kendi kara mizahına yüzünü buruşturdu, ama gerçek şu ki, çıkmaza girdiğini biliyordu. O bir silahtı, Peter ise hedefti ve bunu değiştirmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde, parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi, olanlara inanamıyordu. Keşke kaçabilseydi. Kaçmak. Ama bu bir seçenek olsaydı bile, babasının onu bulamayacağı bir yere nereye gidebilirdi ki? "Peter benim arkadaşım," dedi sonunda, sesinin huysuzca konuştuğunun farkındaydı.

"Kurt'un bunu neden umursaması gereksin ki?"

Alex hiçbir şey söylemedi. Anna başını eğdi.

"Hadi ama Alex, nasıl işlediğini biliyorsun. Sen onun varisisin. Tabii ki, bunu yapmasını emrettiği kişi sensin. O, senin Peter'la yakınlaştın. Kahretsin, bu daha da büyük bir bağlılık. Mesele de bu."

"Biliyorum. Biliyorum." Elbette biliyordu. O piç kurusu babasını herkesten daha iyi tanıyordu. "Ne zaman?"

"Sen halledebildiğin anda."

"Hâlâ inanamıyorum. Bu mantıklı değil. Bu bölgede başka kimse yok O, bir bölgeyi yöneten diğer adamları, en azından yeni birini bulana kadar, rahat bırakır." Yüzünü buruşturdu. "Tabii, sık sık olmaz ve diğer adamlar genellikle birkaç parmaklarını kaybederler, ama o bunu yapar. Ve bu, onun arkadaşı Peter."

Bu da, elbette, kendi sorusuna cevap verdi. Bir arkadaşın veya akrabanın ihaneti her şeyden daha ağır vururdu.

Önünde duran Anna omuz silkti. "Şu anda işleri değiştiriyor. Yeni adamlar getiriyor, eskilerden kurtuluyor. Kahretsin, hatta Manny'yi şimdi onun için teknoloji üzerinde çalıştırıyor. İnternette Manny'nin erişmeyi bildiği her türlü şey var. Buna karanlık web falan diyorlar ve sanırım babanız bunun saklanmak için iyi bir yer olduğunu düşünüyor. bir yer olduğunu düşünüyor. En azından parasını ve operasyonu ile ilgili detayları saklamak için. Bilmiyorum. Tek bildiğim, bazı şeyleri değiştirdiği ve sana mesajımı iletmemi söylediği. Bunu yapmalısın, yoksa ikimiz de başımız belaya girer.

Alex başını salladı. Kız haklıydı. Sadece bunu yapmak istemiyordu. Kahretsin, Eğer yapabilseydi, sonsuza kadar oyalanırdı. "Manny'nin onun için çalıştığına inanamıyorum." Şu anda zaman kazanmaya çalışıyor, kaçınılmaz olanı ertelemek istiyordu. "O kompleksin içinde olmamalıydı bile. Aurelia onun kalmasını istemiyordu."

"Ne zamandan beri bir kadının istediği şey önemli oldu? Ve Aurelia öldü, unuttun mu?"

Sesindeki sertliği duydu ve başını eğdi. "Joseph hâlâ seni rahatsız ediyor mu?" Yanaklarının kızardığını gördü, ama o başını salladı. "Hayır. Artık değil. Uzak duruyor."

Ona inanmadı. "Hâlâ onunla takılmıyorsun, değil mi? O senin için çok yaşlı ve sana zarar veriyor."

"Onunla takılmıyorum," diye tersledi kadın. "Ve konuyu değiştirmeyi bırak."

O kaşlarını çattı. Kadın haklıydı. O oyalanıyordu.

"İşin biter bitmez gitmen gerek, biliyorsun." "Biliyorum," dedi.

"Kalmak çok tehlikeli olacak. Vedalaşmadan gitmek zorunda kalacaksın. Onu sevdiğini biliyorum, ama kaçman gerekiyor. Çok uzağa ve çok hızlı."

"Biliyorum dedim." Sözlere sertçe söyledi, sonra kızın irkildiğini görünce pişman oldu.

"İstersen seninle gelebilirim," diye teklif etti, neredeyse fısıldayarak.

"Hayır. Yalnız yapacağım."

Kız onu inceledi, sonra başını salladı. "Tamam. Costa Mesa'daki güvenli evde buluşuruz. Sonra birlikte Nevada'ya dönebiliriz."

"Tamam."

Gelecek, karanlık ve tehlikeli bir şekilde önündeki yayılırken, derin bir nefes aldı.

Başka seçeneği olmadığı için suikastı gerçekleştirecekti. Babasının istediğini yapmazsa Kurt'un onu cezalandıracağını çok iyi biliyordu.

Onu inciterek değil, en azından fiziksel olarak değil, ama onun için önemli olan bir şeyi elinden alarak. Ve Alex, Ellie hakkında Kurt'a Ellie'den bahsetmemiş olsa da, Daniel Lopez'in her şeyi bilmek için elinden geleni yaptığını çok iyi biliyordu.

Elbette biliyordu. Ve Alex onun emirlerine uymazsa, Ellie bir hafta içinde ölmüş olacaktı.

Siktir.

Bu yüzden Alex Lopez, atışını yapana kadar yerleşebileceği, yaklaşık iki yüz metre uzaklıkta bir yer buldu. Yanında spor çantası vardı. Tüfeği ve mermileri vardı, ama sadece bir mermiye ihtiyacı olacaktı. Kurt bunu sağlamıştı.

Bekledi, güneş boynunu yakıyordu, trafik onun altında akıyordu . Hedefi görene kadar bekledi — Peter'ı değil, *hedefi* — ve adam durana kadar onu nişangahında takip etti, Alex'in işini yapması için yeterince uzun süre hareketsiz durdu.

Babasını düşündü. El'i

düşündü.

Tetiği çekti.

Peter'ın kafasındaki tek delikten düşüşünü izlerken, kendinden nefret etti. Ve bunu katlanılabilir kılan tek şey, Alex, Ellie'nin hayatından sonsuza dek çıkmak üzere olsa da, en azından Peter'ın hayatını alarak Ellie'nin hayatını kurtardığına dair kesinliği.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Şimdiki zaman...

Kahve yapma becerim bile neredeyse hiç yokken ve dairemde donutlar varken, Tamra'nın yetmiş iki saatten az bir sürede kokteyl ve tatlı ikramlı bir resepsiyon düzenlemeyi nasıl başardığını hiç anlamıyorum. Elbette, konuk listesi sınırlı ve Tamra'nın yardımcısı olan çalışanları var, ama yine de çok etkileyici buluyorum.

Etkinlik çok kısa sürede düzenlendiği için, iç mekan Devlin Saint'in aslında Alex Leto olduğunu öğrendikten hemen sonra katıldığım galada olduğu gibi mükemmel bir şekilde dekore edilmemişti.

O gece, gergindim, hala bu gerçeğin şokunu atlatamamıştım ve Devlin'e yıllar önce beni terk ettiği için kızgındım.

Bu gece, onun kolundayım ve hissettiğim tek öfke, onun gerçek kimliğini sızdırarak bu resepsiyonu zorunlu kılan pislığe karşı. resepsiyonu zorunlu kılan pislığe karşı.

"O harika bir iş çıkardı," diyorum Devlin'e.

"Her zaman öyle yapar," diyor, Tamra'dan bahsettiğimi açıkça anlıyor.

"Bunun gerekli olmasını sevmiyorum," diyorum, "ama yeni bir elbise ve ayakkabı almak için bir bahane her zaman hoş karşılanır, bunu inkar edemem."

"Bu benim mottom," diyor Devlin, az önce içtiğim şarabı neredeyse boğazıma kaçırmama neden oluyor.

Biraz alışveriş terapisi yapmak için, Brandy ve ben öğleden sonra Reggie ve onun çılgın becerileri eşliğinde, sadece güvenli olması için alışverişe çıkmıştık. Şimdi, dar bir korsajlı, baldır boyu siyah bir elbise ve kırmızı Bruno Magli topuklu ayakkabılar giyiyorum.

Reggie, vücudunu saran parlak pembe bir elbise ve pratik düz ayakkabılar giyiyor. "Ne olur ne olmaz," demişti mağazada.

satın almak istediği topuklu ayakkabılara kaşlarını çatarak. Onu şimdi odanın diğer ucunda, Saint's Angels'ın diğer iki üyesiyle konuşurken görüyorum, isimlerini hatırlamıyorum. Toplamda beş kişı var, basın toplantısı sırasında koruma sağlamak için Kaliforniya ve Arizona'daki operasyonlardan çekildiler.

Ronan, elbette, göze çarpan bir şekilde yok. Bugün Joseph Blackstone'un evine baskın düzenleyen ekibi yönetiyor ve ben sonucu beklerken diken üstündeyim.

Devlin de öyle olmalı, ama bunu belli etmiyor.

Brandy elbette olan bitenin hiçbirinden haberdar değil, ama yine de bütün akşam gergin. Christopher'ın bir gün vitrinlere bakarken fark ettiği sırtı açık kırmızı bir elbise giymişti.

kendi tasarımı olan sevimli bir kokteyl çantasıyla tamamlamıştı. Bu çantayı, *BB Bags'in* envanterine eklemek için son zamanlarda üzerinde çalıştığı bir şeydi.

Ancak ikisini de göremiyorum ve umarım Brandy onu bulmuştur ve birlikte bir köşede oturuyorlardır. Bu sabah ona, editörüyle bir iş çıktığını ve burada buluşacaklarını söyleyen bir mesaj atmıştı. Ancak yarım saat önce hala gelmemişti ve Brandy'yi son gördüğümde hem sinirli hem de endişeli görünüyordu.

Ancak diğer tüm konuklar, istasyonlardan sunulan içeceklerin ve tatlıların ve kalabalığın arasında dolaşan garsonların keyfini çıkarıyor gibi görünüyor. Çeşitli haber ajanslarından tanıdık yüzlerin yanı sıra, yerel iş adamları ve

Lamar da burada ve onun acısını görmek kalbimi parçalıyor.

Çiftlerle dolu bu odaya bakarken yüzündeki ifadeyi gördüm. Onu birkaç kez kontrol ettim, ama her seferinde bana iyi olduğunu söyledi. Acı çektiğini, ama bunu atlatacağını söyledi. Bunun doğru olduğunu biliyorum

doğru olduğunu biliyorum, sadece ona yardım edebilmeyi diliyorum.

Nefes alıp Lamar'ın kaybını düşünmekten vazgeçiyorum. Odaya tekrar bakıyorum, tarafsız bir gözle her şeyi içime çekiyorum ve gerçekten mükemmel olduğuna karar verdim. "İlk başta emin değildim," diyorum Devlin'e. "Masaların olmaması konusunda demek istiyorum. Ama işe yarıyor."

Odada, esas olarak hala kalem ve kağıtla not alan gazetecilere yardımcı olmak için birkaç kokteyl masası dağılmış durumda.

"Ben de öyle düşünüyorum," diyor. "Tamra'nın düşüncesi, oturarak yapılan bir konuşmanın yoğun ve ağır bir şey olduğunu ima ederken, kokteyl

arkadaşlar arasında yapılır."

"Ve içeriğiniz kesinlikle yoğun olsa da, herkesin sizi olduğunuz gibi görmesini istiyorsunuz. Milyarder bir kodaman olarak değil."

"Ben tam olarak böyle ifade etmezdim, ama evet."

Okyanusa bakan cam duvar kenara itilmiş, böylece insanlar taş terasta kaynaşabiliyor. Şimdi o tarafa yöneliyoruz ve Devlin bana nedenini söylemesine gerek yok. Teras, gelgit havuzlarına bakıyor — bizim gelgit havuzlarımıza. Ve konuşmadan önce bunu zihninde tutmak isteyecek, bu gece neden halka açık bir konuşma yaptığını hatırlamak için. Böylece daha güvenli bir hayat sürmesini sağlayacak. Kendisi, ben ve değer verdiği herkes için

"Bence her şey çok iyi gidiyor," diyor Tamra, Devlin ve beni selamlamak için yanımıza gelirken. "Tabii ki şaşırmadım. bunu böyle ilan etmiyor olabiliriz, ama herkes bunun İnsani Yardım Ödülü'nün geri çekilmesinden bu yana ilk etkinlik olduğunu biliyor. Senin ne söyleyeceğini merak ediyorlar."

Devlin sırtarak, "Merak etme. Kendimi savunacak çok şeyim var," der.

Tamra güler. "Konuşmanı önceden dinlemek isterdim, ama ben de dinleyiciler arasında nefesimi tutarak dinleyeceğim."

Annelik içgüdüleriyle elini Devlin'in omzuna koyar ve ben, onların birbirlerini ne kadar uzun süredir tanıdıklarını ve Devlin'in ne kadar zorlukları aştığını gördüğünü bir kez daha fark ederim. Onu tanıyanlar arasında, muhtemelen onun Kurt'un

olmasının ona olumsuz etki edeceği konusunda en az endişelenen kişi. Sonuçta, onun neredeyse her şeyi atlattığını görmüştür.

"Bu konuda," diyorum, o odada biraz daha dolaşmak için ayrılırken.

"Ne hakkında?" diye sorar Devlin.

"Söyleyecek bir şeyim var. Seninle ilgili bir dizi makale yayınlamaya başlamak istiyorum. Bu akşam vereceğin konuşmanın devamı niteliğinde, geçmişini ve vakıfla

. Bunları vakfın web sitesinde yayınlayabiliriz diye düşünüyordum."

"El, bebeğim, emin değilim ki..."

"Hikayeyi kontrol etmeliyiz," diyorum. "Corbin ile bu konuyu konuştum ve o..."

Devlin gülmeye başlar.

"Ne? Bu iyi bir fikir. Bu gece ayağa kalkıp iyi bir adam olduğumu açıklayacaksın, ama yine de aksini isteyen herkesle mücadele etmeye devam edeceksin, çünkü kötü adamlar daha iyi hikayeler yaratır. Haftada bir tane. Bu akıllıca bir şey," diyorum ona. "Tamra'ya sor. O da bana katılacak."

"Ona bu konuyu açtın mı?" "Hayır, ama haklı olduğumu biliyorum."

"Dürüst olmak gerekirse, ben de öyle düşünüyorum." "Öyle mi?"

"Ama ona tanıtım ve halkla ilişkiler için para ödüyorum çünkü bu benim işim değil. Bu akşamki konuşmanın nasıl karşılanacağını gördükten sonra onunla konuşuruz, tamam mı?"

Gülümsüyorum. "Kesinlikle. Ve ona, makalelerin bir kitaba dönüşeceğini, büyük bir yayınevi tarafından ya da bulamazsak vakıf tarafından yayınlanacağını söyleyeceğiz. Ama *biliyorsun* ki bir yayınevi bulabileceğiz." Parmak uçlarımda yükselip onu öpüyorum. "Özellikle de beni de hikayeye dahil edersek. Seks satar, biliyorsun."

"Çıktığımızı, evet. Bundan daha ayrıntılı olursa, projeyi iptal ederim."

"Katılıyorum. Ama belki o sayfaları sadece senin için yazarım..." Sesimde şehvetli bir tonla sözlerimi bitiriyorum.

O gülüyor. "Dikkatli ol. Bir dakika sonra herkesin önüne çıkmam gerekiyor ve önümde podyum yok."

Ben çarpıcı bir cevap ararken Lamar bize katılır. "Nasıl yapıyorsun bilmiyorum Saint. Hiç de gergin görünmüyorsun."

"Çok fazla konuşma yaptım, ama hiçbiri bu kadar bana odaklanmamıştı. Neyse ki Ellie dikkatimi dağıtıyor."

Masumca gözlerimi kırpmıyorum. "Ne zaman istersen..."

Tamra, Devlin'i yanına çekmeden önce biraz sohbet ederler, ardından birkaç dakika içinde odadaki herkese bir konuşma yapacağını duyurur. Lamar beni bırakıp Şefi aramaya gider, ben de odada Brandy'yi ararken etrafa bakınırım. Sonunda odanın diğer ucunda Eric ile konuşurken onu bulurum.

Eric ile konuşurken buluyorum. Onlara katılıyorum ve Eric ortalıkta dolaşıp katılan çeşitli VIP'leri selamlayana kadar

Eric, katılan çeşitli VIP'leri selamlamak için dolaşmaya çıkıncaya kadar.

Brandy bana dönüyor, ama ne söylemek istediğini bilmiyorum, çünkü ışıklar kararıyor ve tek bir ışık merdivenlere odaklanıyor Devlin sakin ve kontrolü elinde tutuyor gibi görünüyor, hiç de gergin değil.

Sonra Devlin'in gözleri odayı tararken, kalabalığa bakmadan önce benimkilerde durduğunda, tüm oda sessizliğe bürünüyor.

"Bayanlar ve baylar," diyor. "Bu gece size bir hikaye anlatmak istiyorum."

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Devlin, kalabalığa bakarken ellerini korkuluğa dayadı ve ona bakan, merakla dolu yüzlere baktı.

Onu bu noktaya getiren koşulları nefret ediyordu, ama aynı zamanda biraz da rahatladığını itiraf etmek zorundaydı. Sır saklamak yorucu bir işti ve sonuçlarıyla başa çıkabildiği sürece, uğraşması gereken bir şeyin azalmasına seviniyordu.

"Öncelikle," diye başladı, "bu kadar kısa sürede bu gece buraya geldiğiniz için . Bunun merak faktörünün de etkisi olduğunu biliyorum ve sizi kandırmadığımı söz veriyorum. Buraya sadece Riverside'da bir çocuk hastanesi için gayrimenkul satın aldığımı öğrenin. Tabii ki, bu haberi de yayınlamanızı umuyorum."

Düşük sesli kahkahaları takdir ederek bir süre durakladı. bir yandan, Devlin Saint'in ebeveynleri hakkındaki sansasyonel hikayenin arkasındaki gerçeği duymak istiyorlardı Devlin Saint'in soyuna dair sansasyonel hikayenin ardındaki gerçeği duymak istiyorlardı. Öte yandan, onun çalışmalarını içtenlikle takdir ediyorlardı ve Devlin'in Devlin'in kamuoyuna kendisi açıklamadığı bir şeye ortak olmaktan nefret ediyorlardı.

"Bu gece buraya vakıf hakkında konuşmak için gelmedim, en azından doğrudan değil. Buraya çok basit bir nedenden dolayı geldim. Ben."

Bir an durakladı, bakışları Ellie'yi ve onun destekleyici gülümsemesini buldu. "Buraya, daha önce tanışmadığınız bir Devlin Saint'in resmini çizmek için geldim. Tabii ki, tanışmışsınız. Geçmişim, şu anki beni şekillendirdi. Vakfım kurulduğundan beri kim olduğumu Var olduğu süre boyunca kim olduğum."

Şu ana kadar kalabalık hayranlıkla dinliyordu ve konuşmaya devam ederken birkaç kişiyle göz teması kurdu. "Bu vakfın yaptıkları nedeniyle, belki bazılarınız benim çocukluğumun güneş ışığı ve güllerle dolu olmadığını düşündünüz

ve güllük gülistanlık geçmediğini düşündünüz. Ya da belki de sadece param olduğunu ve ya iyilik yapmak ya da vergi kaçırmak istediğini düşündünüz."

Umduğu gibi, dinleyiciler arasında hafif bir kıkırdama yükseldi.

"Ama asıl umduğum Şey, benim hakkımda değil, bu vakfın yardım ettiği insanlar hakkında düşünmüş olmanızdır. İstismara uğrayanları kurtardık. Yardıma ihtiyacı olanları eğitip yetiştirdik. Masum insanları k le eden uyuşturucu Őebekelerini  kertmek için kolluk kuvvetleriyle işbirliği yaptık ve dünya çapında insan kaçakçılığı açının ölümcül ağına yakalanan yüzlerce kurbanın kurtarılmasına yardım ettik."

Ellerini korkuluğa dayayarak öne doğru eğildi. "Senin Odaklanman gereken Şey bu. Odaklandığın Şey bu. Burada yaptığımız iyi işlerin hikayelerini anlatmaya yardım ettin. Sevdiklerini kaybetmiş ya da yardıma ihtiyacı olanlara umut mesajını yaymaya yardımcı oldun.

"Ama sonra bir hikaye, bir müstehcen gerçek bu odağı değiştirdi. Aniden konu, vakfın geçmişte yaptığın ve gelecekte yapacağı iyilikler olmaktan ıktı. Bunun yerine konu babam oldu. Bu vakfın mücadele etmek için kurulduğu türden korkunç bir insan olan babam. savaşmak için kurulduğu türden bir adamdı.

Gözlerini kapattı ve nefes aldı, zayıflık gösterip göstermediğini umursamadan. Çünkü gerçek şu ki, babasıyla olan ilişkisi konusunda zayıftı. O adamı geride bırakmak için mücadele etmiş ve acı çekmişti, ama geçmişinden asla gerçekten kaçamazsın. Bu, Devlin'in zor yoldan öğrendiği bir dersti.

Öfkesini bastırarak konuşmasına devam etti ve dinleyiciler arasında tanıdık yüzler ararken şöyle dedi: "Hiçbir zaman Daniel Lopez, yani babam, acımasız, şiddet dolu bir piç kurusu değildi. Ve şimdi o adam, o acımasız insanlık dışı yaratık, hak edenlerin dikkatini alıyor. şimdi, hiç sevgi hissetmemiş, korku ve sindirmeyle hüküm sürmüş bir adam, mezarından uzanarak, onun gibi adamlara karşı bir kale olarak kurduğum  rg t  zayıflatmaya alıyor."

Se s i sertleşmiş, yüzeyde kabaran nefreti yansıtıyordu.

Biraz çaba gerektirdi, ama bu konferansı profesyonel tutmak istediği için ses tonunu yumuşatmayı başardı. Evet, duygularını gösterecekti. Ama El dışında kimseye kendini ne kadar açığa vuracağı konusunda bir sınırı vardı.

El dışında kimseye açığa vurmaya hazır olduğu duyguların bir sınırı vardı.

Nefes aldı. "Bu, hiç yapmak istemediğim bir konuşma, ama yapmak zorundayız, çünkü Daniel Lopez'in, Kurt'un bu salonlarda yeri yok. O yüzden size bir hikaye anlatacağım. Bir kez, sadece bir kez.

Ve sonra bu vakıf, misyonumuza odaklanmaya devam edecek.

insan kaçakçılığı ve diğer benzer suçlarla mücadele etmek ve ihtiyaç duyanlara yardım, eğitim ve öğretim sağlamak.

Bir an durup kalabalığa baktı. Seyirciler arasında El'i gördü ve onun gözlerindeki gurur, vakfının ve yaptıkları iyi işlerin övgüsünü söylemeye devam etmeden önce ona güç verdi.

yardıma ihtiyacı olanları ayağa kaldırmak ve ellerinden gelen en iyi şekilde kolluk kuvvetlerini desteklemek.

İroni onun gözünden kaçmadı. Onun verdiği bir emir nedeniyle, şu anda Chicago'da bir ekip bir adamı öldürmek için hazırlık yapıyordu. Evet, bunu hak eden bir adamdı. Ama yine de o ölüm emrini imzalayan Devlin'di.

Bu odadaki bazıları onu ikiye bölünmüş olarak nitelendirebilirdi, ama kendisi hiç şüphe duymuyordu. Tamra, Reggie, Ronan ve odadaki diğer Saint's Angels üyeleri de öyle. En önemlisi, El'in arkasında olduğunu biliyordu. El, sadece kim olduğunu değil, yaptıklarını da destekliyordu. Ve daha derin hikayeyi anlıyordu. Bu gece kalabalığa anlatmayacağı, ama yıllar önce onu terk etmesi de dahil olmak üzere, şimdiye kadar yaptığı her şeyi etkileyen hikayeyi.

Omuzlarını dikleştirdi ve yeniden başladı. "Bir zamanlar, genç bir kadın son derece zengin ailesinden kaçtı. Bir adamla tanıştı. Egzotik bir adam. Güçlü ve karizmatik bir adamdı onu sokaktan alıp evine götürdü. Bu adamla evlendi, hamile kaldı ve bir erkek çocuğu doğurdu. Ve bir ara kocası hakkındaki gerçeği öğrendi. Onun iyi bir adam olmadığını. İnsanlara zarar veriyordu ve bunu sadece bir iş modeli olarak görmüyordu, bundan gerçekten zevk alıyordu."

Yutkundu, sonra devam etti. "Kadın cesaretini toplayıp kaçtı, çocuğu da yanında götürdü. O çocuk tabii ki bendim. Daniel Lopez

O acımasız bir adamdı ve kısa sürede onu buldu. Onu öldürdü. Ailesini öldürdü ve beni kaçırdı. Çok küçüktüm, ama beni zengin bir adam yaptı, çünkü büyükbabamın servetini miras aldım. Ve ne kadar uğraşsa da, Kurt o parayı asla ele geçiremedi. O para, nesiller boyu sıkı çalışma ve meşru yatırımlarla biriktirilmiş, kişisel olarak dokunduğum tek paradır."

Gözlerini odanın içinde gezdirdi. "Kurt öldüğünde onun servetini miras aldım mı? Evet, aldım. Ayrıca ortadan kaybolmayı kendime görev edindim ve yıllarca saklanmayı başardım. Kurt'un yardımcılarının ve düşmanlarının bu haksız serveti bana kıskanacaklarını biliyordum, bu yüzden

kimliğimi değiştirmeye karar verdim. Bildiğiniz gibi, Devlin Saint oldum. Ve saklandığım süre boyunca, biri babamı öldürdü. Ben Yine Alejandro Lopez olabilirdim, ama o hayatın bir parçası olmak o hayatın bir parçası olmak ve o adamla hiçbir bağlantım olmasını istemiyordum. İstediğim şey geçmiş silmekti. Ama bu elbette mümkün değildi.

"Bu yüzden en iyi ikinci şeyi yaptım. Bu organizasyonu kurdum."

Yavaşça, tüm odayı gözleriyle taradı. "Babamdan miras kalan parayı, benim için kirli olan parayı, sadece bu vakıf için kullandım, kötülükten iyilik çıkarmak için.

Yardıma ihtiyacı olanları desteklemek için. Babam ve onun gibi adamların incittiği ve hayatlarını mahvettiği insanların hayatlarına yardımcı olacak program ve hizmetleri finanse etmek için.

avantajını kullandı. Babam insanları kullandı ve suistimal etti, sonra da onları çöp gibi attı. Şimdi, kazanmaktan gurur duyduğu para, onun neden olduğu zararı mümkün olduğunca telafi etmek için kullanılıyor.

Ellie'yi buldu ve konuşmaya devam ederken onun gözlerine baktı. "Babam olmasaydı, ben bugünkü adam olamazdım. Onun günahlarını ve onun gibi insanların günahlarını durdurmaya ve telafi etmeye çalışıyorum. Ben babam değilim ve o adamı kesinlikle takdir etmiyorum. Hiçbir koşulda ondan miras kalanları kendim için kullanmam. Bu fikir midemi bulandırıyor. Ama onu, elime geçen her türlü imkânla, onun inşa ettiklerini yok etmeye yardımcı olacak programlara memnuniyetle aktaracağım."

Gözleri Ellie'ye kilitlenmişti ve onun bir gözyaşını sildiğini gördü. Ellie, onun işini yaparken kullandığı tüm yöntemleri, asla kamuoyuna açıklayamayacağı gizli yöntemleri biliyordu, ama yine de yüzündeki gurur parıldıyordu ve bu, onun hayatında umabileceği en iyi onaydı.

Nefes aldı ve kendini yenilenmiş hissederek şöyle dedi: "Bir hedefim var. Dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek. Daha güvenli bir yer. Ben babam değilim. Bunu biliyorum. Bir gün, umarım dünya da bunu anlar.

"Bunun acı verici bir şok olduğunu inkar etmeyeceğim.

Yılın İnsani Yardımcısı ödülü son anda benden alındı. Ama bunun nedeni şömine rafımda boş bir yer olması değil. Hayır, acımı, dünyanın beni

—hepimizi—kendi eylemlerimizden başka şeylerle yargıladığı gerçeğinin hoş olmayan farkındalığından kaynaklanıyor. Nerede doğduğumuzla. Tenimizin rengiyle. Yaptığımız işin türüyle. Ve tabii ki, ebeveynlerimizin kim olduğuyla.

"DSF'nin hedeflerinden biri her zaman adaletsizlikle mücadele etmek ve aktif suç faaliyetlerinin kurbanlarına yardım etmek olmuştur. Bugün, , yoksulluğu gidermeye ve eğitimi iyileştirmeye yardımcı olarak bireylerin doğdukları koşulların üstesinden gelmelerine yardımcı olmak için Value Within programının oluşturulduğunu duyuruyorum. Bu program her büyüklükteki işletmeyle, hem işgücünün eğitimi ve sürekli eğitimi hem de onları misyonumuza katılmak üzere işe alım konusunda doğrudan çalışıyoruz."

Yeni programın ana hatlarını açıklayarak devam etti, ardından omuzlarını dikleştirdi ve bakışlarını odanın içinde dolaştırdı.

"Özetle, bana yeni bir amaç verdiği için Konsey'e teşekkür etmek istiyorum. Bir ödül sadece şömine rafımda dururdu. Ama bu ödülü almak ödülü almak, milyonlara yardım etme potansiyeli olan başka bir programın oluşturulmasına yol açtı. Ve bu konuda üzgün olamam.

"Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim," diye ekledi ve odadaki kişilere başını salladı. "Value Within programı hakkında bilgi paketleri ve basın bültenleri hazırladık. Ve tabii ki, daha fazla içecek ve tatlı da var. Teşekkür ederim."

Oda uğultuya boğuldu ve Devlin üzerindeki spot ışığı söndü. Nefes almamaya, hiçbir zayıflık göstermemeye zorladı kendini.

Ama El'i aradı ve gözlerinde gördüğü ışık, kalan tüm şüphelerini giderdi.

Sonra El ona doğru ilerlemeye başladı, dikkatini tamamen ona vermiş bir şekilde kalabalığın arasından geçerek. Devlin ona doğru yürümeye başladı,

ama cebinde telefonunun titremesiyle tereddüt etti. Telefonunu çıkardı ve Ronan'dan gelen basit mesajı gördü: Bitti.

Blackstone ölmüştü.

Devlin'i o kadar güçlü bir rahatlama hissi sardı ki, neredeyse merdivenlerden yuvarlanacaktı. Sonra Ellie karşısına dikildi, ona harika olduğunu söyledi ve neyin yanlış olduğunu sordu, ama cevap hiçbir şeydi — o anda hiçbir şey yanlış değildi.

Elini tutup kendine çekti. "Seni seviyorum," dedi. "Sana ihtiyacım var."

Heyecanlıydı, bunun farkındaydı. Konuşmadan. mesajdan. Sakladığı sırrın ağırlığından.

Sonunda serbest kaldı. Ona ihtiyacı vardı — lanet sosyal yükümlülükler, birkaç dakika içinde turlarını tamamlayacaktı. O anda tek istediği El'di.

Onu merdivenlerden ikinci kata çıkardı, sonra asansöre bindirdi ki ofisine daha çabuk varabilsinler.

"Devlin, ne yapıyorsun..." Ama onu sert, ağzını kapattı, El inleyerek ona yaslandı ve asansör ofisinin önünde açıldığında, o kadar hevesliydi ki.

Kapıdan geçip saniyeler içinde masasına vardılar ve onu masasına kaldırdı, bacaklarını ayırırken o onun fermuarını açmaya çalışıyordu. Sadece bir saniye tereddüt ederek gözlerine baktı. Onun fısıldadığını duymaktan daha fazlasını görmek için, "Evet, oh, Tanrım, evet," dedi, sonra kalçalarını kavradı ve onu kendine çekti, sonra kendini onun içinde kaybetti.

Tanrım, çok iyi hissettiriyordu. Yüzüne baktı, onu içini içini içini içini içini içini içini içini içini içini içini iç

"Gözlerini aç," dedi, sonra kız gözlerini açtığı anda neredeyse kendini kaybetti ve orada yansıyan aşk ve tutkuyla

"Daha sert," diye fısıldadı kadın. "Devlin, ben de istiyorum."

O, kadının üzerine eğildi, onu masaya itti ve dizlerini yukarı çekti. Penisi kadının içindeydi, elleri kadının göğüslerindeydi ve ağzı, sikişmek kadar vahşi bir öpücükle kadının ağzını ele geçirmişti.

O çok yakındı, çok yakındı. Ve onun vücudunu yeterince iyi tanıyordu, onun da çok yakın olduğunu biliyordu.

"İşte böyle, bebeğim," diye fısıldadı kadının ağzına. "Gel..."

Kapı birden açıldı.

"Saint, lanet olsun, biz... *oh, kahretsin.*"

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“

Tanrım, diyorum, Devlin de aynı şeyi yaparken kıyafetlerimi düzeltmeye çalışıyorum. Lamar beni iç çamaşırlarımla görmemiş değil. Ama bildiğim kadarıyla, beni seks yaparken hiç görmedi. Ve arkadaşlığımızı o boyuta genişletmemiz gerektiğini sanmıyorum. “Kapıyı kapıyı çalmıyor musun?”

Devlin, "Üzgünüm, üzgünüm" diye tekrar eden Lamar'a kaşlarını çatı. Lamar'ın sözleri bizimkilerin üstüne çıkıyordu. "Ama..."

"Sen öyle yapamazsın..." diye başlıyorum. Sonra Brandy Lamar'ın arkasından çıkıp, maskara lekeli gözyaşları yanaklarını ıslatırken, sözlerim dilimde kalıyor. "Oh, hayır." Devlin'in elini tutup sıkıyorum.

"Ne oldu?"

Lamar'ın yüzü gergin, Devlin'in ofisindeki oturma alanını işaret ediyor.

"Gerçekten üzgünüm," diyor Lamar. "Düşünemedim. Sadece ikinize de ulaşmak istedim."

"Önemli değil," diyor Devlin umursamaz bir şekilde, ama yanaklarım hala utançtan yanıyor. "Kilitlemeliydim."

Ne oluyor?"

Devlin, Lamar ve Brandy'nin oturduğu kanepenin karşısındaki koltuğa oturur. Ben kol dayama yerine otururum, Devlin'in elinin sırtımda beni sabit tutmasına izin veririm.

Lamar ikimize de bakar, Brandy'nin elini tutarken yüzünde tamamen mutsuz bir ifade vardır. Brandy sessizdir, ama gözyaşları hala yüzünde koyu çizgiler oluşturmaktadır. Korku içimi keser, daha önce hissettiğim sinirlenmeyi yerini alır.

"Lamar, beni korkutuyorsun. Neler oluyor?"

"Christopher," diye fısıldadı Brandy, sesi boğuk, kaba ve çok net duyuluyordu.

Lamar'a bakıyorum. "Tanrım. Yaralandı mı? Ne oldu?"

Brandy cevap vermeye çalışırken hıçkırıklarını bastırır, ama başaramaz. "Çok üzgünüm Sherlock," der nazikçe, sanki bu takma ad

"Ama SUV'yi o sürüyordu. Seni neredeyse öldüren SUV'yi."

Lamar'a bakakaldım, sonra Devlin'e döndüm. Tamamen şok olmuştum şok olmuş durumdayım, inanamıyorum. Onu incelemiştik. Dün gece onunla birlikteydik, kanepede gülüşüyorduk ve her şey tamamen normal görünüyordu. Onun

böyle büyük bir sır sakladığını gösteren hiçbir şey yoktu. Ama şimdi Devlin'in yüzüne bakınca, bunun sürpriz olmadığını anlıyorum.

Hızla Lamar'a bakıyorum, ama yüzünde Devlin'in ondan bir adım önde olduğunu bildiğini gösteren hiçbir şey görmüyorum. Ve Bu, elbette Devlin'in Lamar'ın benim kadar şaşırdığını düşünmesini istediği anlamına geliyor.

"Bu delilik," diyorum, ki bu tüm duygularımı özetliyor. "Emin misin?"

"Bize ne olduğunu anlat. Kaynağın kim? Christopher gözaltında mı?" Devlin ayağa kalkarken sandalyeden kaymamam için beni tutuyor. Sonra bara doğru yöneliyor. "Bir içkiye ihtiyacım var. Başka isteyen var mı?"

"Ben görevdeyim," diyor Lamar, Brandy ise başını sallıyor. Kalkıp yanına oturuyorum, o da elimi tutuyor.

"Ben de bir tane alayım," diyorum. "Viski. Sek."

Devlin içkileri getirir ve Lamar'a başını sallar. "Ee?"

"Birkaç dakika önce, biri karakolu arayıp Ellie'nin çarpıp kaçma olayının delillerini nereye gönderebileceklerini sordu. Çavuş departmanın e-posta adresini verdi ve birkaç dakika sonra bir mesaj geldi. Metin yoktu, açıklama yoktu. Sadece bir fotoğraf vardı. Aslında üç fotoğraf vardı ve Christopher'ın arabada."

Dikkatimizi verdiğimizden emin olmak istercesine sırayla yüzlerimize bakıyor. Devlin ve Brandy adına konuşamam ama ben tamamen kendimden geçmiş durumdayım. "Photoshop ile düzenlenmiş olabilir mi?"

"Teorik olarak olabilir, ama sanmıyorum." Yüzünü buruşturur.

"Çavuş, davayı ben soruşturduğum için fotoğrafı bana iletti ve

seninle arkadaş olduğumuzu biliyor. Senin neredeyse ezilme tehlikesi yaşadığın olayı hatırladı."

"Yani vakfın nefis tatlılarından birini yiyiyordun ve üç fotoğraf içeren bir mesaj aldın."

"Aynen öyle."

"Ve biz konuşurken çavuş onu aradı," diyor Brandy. Yanaklarını mendille sildi ve rengi biraz geri geliyor. "Christopher, Devlin'i dinlemek için benimle burada buluşacaktı, ama gelmedi. Aradım, mesaj attım, ama cevap yok. Lamar'a ne kadar endişelendiğimi anlatıyordum."

Brandy bana onu eklediğini söylediğinde, onun AirBnB'sine gitmek için siyah-beyaz bir fotoğraf aldım. Fotoğrafları görene kadar kesin bir kimlik tespit edilemediği için henüz kimse gönderilmemişti ve o zaman bile LCPD'nin onun nerede kaldığını bilmesi mümkün değildi. Kolay değildi. Şanslıydık, çünkü Brandy yanımdaydı."

"Orada değildi," diye tahmin ediyor Devlin.

"Hayır, yoktu. Hiçbir şey yoktu. Dizüstü bilgisayarını gitmişti. Bavulları gitmişti. Buzdolabı hala doluydu, ama yiyecekler dışında, odada onunla ilgili hiçbir iz kalmamıştı. En azından çoğunlukla."

"Çoğunlukla mı?"

"Bir not vardı," diyor Brandy. "Bana."

"Sana not mu bıraktı?" Devlin, Brandy ve Lamar'a bakıyor. "Ne yazıyordu?"

Lamar telefonunu uzatır. "Bu, görevli memurun bana gönderdiği bir fotoğraf."

"NYCnewsFairy@gmail.com ve şifreye benzeyen bir şey."

"Bu, sızıntıyı dağıtan e-posta adresi," diyorum. "Bu bir şifre miydi? Giriş yaptın mı?"

"Evet," diyor Lamar, telefonunu geri alarak. "Anladığımız kadarıyla, o e-posta hesabı sadece bunun için kullanılmış."

Brandy bana ve Devlin'e bakıyor. "Bu, sızıntının ondan kaynaklandığı anlamına geliyor, değil mi?"

Arkadaşım için üzülerek başımı sallıyorum. "Evet," diyorum. "Öyle."

"Neden bana söylüyorsun?"

"Bilmiyorum," diyorum. "Ama sanırım seni gerçekten önemseydiğini için. Kaçması gerektiğini biliyor, ama sana ve arkadaşlarına yardım etmek istiyor."

"Onun ne istediğini kimin umurunda?" diye tersler. "Tanrım, keşke onunla hiç tanışmasaydım."

"Biliyorum." Kolumu onun omzuna atıyorum ve çaresizce Devlin'e bakıyorum. Onu teselli etmek istiyorum, ama yapılacak işler ve sorulacak sorular var. Ve Devlin'in onları ofisinden çıkarmak için can attığını çok iyi biliyorum, böylece Ronan ve şu anda aşağıda diğer meleklerle sohbet eden diğer meleklerle iletişime geçebilecek.

"Bize haber verdiğiniz için teşekkürler," diyor Devlin, Lamar'a dikkatini vererek ayağa kalkmaya başlıyor. "Sanırım olay yerine gidiyorsunuz?"

"Aslında, daha fazlası var."

Devlin kaşlarını kaldırır ve geriye yaslanır, sonra Lamar'a devam etmesi için başını sallar.

"Christopher'ın AirBnB'sinde görevli memurla konuşurken bir e-posta aldım. Bu e-posta karakoldan gelmemişti. Bu e-posta Joseph Blackstone'un e-posta adresinden geldi."

Devlin'e şaşkın bir şekilde bakıyorum. Özellikle de Devlin konuşmasını yaparken, ekip Joseph Devlin'in yüzü hâlâ tamamen okunaksız, bu yüzden cevapları Lamar'dan almaya karar verdim. "Joseph Blackstone'un sana e-posta gönderdiğini mi söylüyorsun?"

"Ya da onun gibi davranan biri. Ama bu e-postada fotoğraf yoktu. Sadece metin vardı."

"Ne yazıyor?" diye sorar Devlin.

Lamar telefonuna tekrar dokunur, sonra Devlin'e uzatır. Merakım o kadar artar ki, Brandy'nin yanından ayrılıp Devlin'in omzunun üzerinden bakarım. Bu bir e-posta zinciri ve içinde Joseph Blackstone, üvey kardeşi Christopher ile yarı kardeşi Christopher ile Anna'nın intikam hazırlıkları hakkında mesajlaşıyor. Devlin'in dikkatini dağıtmak için Christopher'ın beni SUV ile ezmesi planından çok net bir şekilde bahsediliyor.

Devlin'in başının üzerinden Lamar'a bakıyorum. "Anna'nın eşyaları veya cihazlarında bunun olacağını gösteren hiçbir şey yoktu. Christopher'ın bununla bir ilgisi olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu. Bu sahte mi, yoksa o bilmiyor muydu?"

"İyi soru," diyor Lamar.

Devlin telefonu Lamar'a geri verir. "Bana göre ya Christopher gerçekten o SUV'yi sürdü ya da biri bizim öyle düşünmemizi çok istiyor."

"Joseph Blackstone mı?"

Devlin başını sallar. "Büyük olasılıkla."

Neredeyse ağızından Blackstone'un öldüğünü söyleyecektim. En azından, ekibin onu çoktan ortadan kaldırdığını varsayıyorum. Neyse ki, Devlin'in Lamar'ın yanında sakın davranmaya çalıştığını fark ediyorum ve Lamar kaşlarını çatıp çenesini çekiştirirken, düşünmekte olduğunun kesin işareti olan, dilimi tutuyorum. "Ellie'yi ezmeye çalışan kişiye odaklanmanı istiyor,

"Sağlam bir teori," diyor Devlin Lamar'a. "Eğer doğruysa, Blackstone'un korktuğu anlamına gelir."

"Sağlam bir teori," diyor Devlin Lamar'a. "Eğer doğruysa, Blackstone'un korktuğu anlamına gelir."

"Bekle," diyorum. "Bir şeye bakmak istiyorum." Lamar'ın yanına gidip telefonu ondan alıyorum. Bu sefer

"İlkinde başka isimler de var," diyorum. Devlin'in bana anlattıklarından bazılarını tanıyorum. M. Espinoza, R. Duarte ve birkaç kişi daha. "Zincir bana yapılan saldırıyla ilgili hale gelince onlar çıkarıldı. Ama Blackstone'un adamları olmalılar."

"Onları bulmak için çalışıyoruz," diyor Lamar, bu beni hiç şaşırtmıyor. Sonuçta benim Watson'ım işinde çok iyidir.

"Bütün bu bilgileri bana iletebilir misin?" diye soruyor Devlin, telefonunda Ronan'dan gelen mesajları gözden geçirirken başını kaldırarak soruyor.

"Yaptım bile," diyor Lamar. "Karşılıklılık, hatırladın mı?"

"Elbette," diyor Devlin başını sallayarak.

"Dinle, bu açıkça önemli bir durum. Karakola gidiyorum." İkimize birden baktı. "Arkanızı kollayın. Şu anda şehirdeki şehirdeki penthouse'unda değil. Diğer evlerinden birinde olabilir ve Chicago Polisi bunu kontrol edecek. Ama buraya da gelmiş olabilir."

Lamar'ın dikkati bana kayıyor. "Devlin'in yanında kal, Sherlock. Sen de, Brandy. Güvende kalın. Blackstone bu e-postayı Christopher'ın dikkatini çekmek için gönderdiyse, Blackstone'da yeni bir şey olmak üzere olabilir.

. Hepinizin güvende olmasını istiyorum. Eve dnmelisiniz."

"Ben hallederim," diyor Devlin. Lamar'a elini uzatıyor ve benim rahatlamama neden olacak şekilde Lamar elini kolayca sıkar. Tracy'nin ölümünden Devlin'i suçladığından, bilinçaltında da olsa, biraz endişelenmişim ve bu kolay el sıkışma, bu endişemi büyük ölçüde giderir.

O odadan çıkar çıkmaz Devlin'e bir sürü soru sormak istiyorum, ama Brandy orada olduğu ve her şeyi bilmediği için soramıyorum. Onu da sırrımıza ortak edebiliriz, ama bugün yaşıadığı şoktan sonra, ona başka bir yük daha yüklemenin doğru olmadığını düşünüyorum.

Devlin de aynı şeyi düşünüyor olmalı, çünkü bir dakika sonra kapısı hafifçe alınır ve Reggie davet edilmeden içeri girer.

O zaman Devlin'in ona mesaj attığını anlıyorum. "Bayan Bradshaw vedalaşırken onunla kalabilir misin, sonra onu eve götürüp onunla kalabilir misin? Kötü bir haber aldı ve yalnız kalmasını istemiyorum." "Tabii ki," diyor Reggie.

"Reggie vakıf için serbest güvenlik işleri yapıyor," diyor Devlin Brandy'ye, ki bu aşıağı yukarı doğru. "Ellie ve ben vedalaşıp partiden ayrılana kadar seninle kalacak, böylece kimse soru sormayacak."

Neredeyse, hızlı bir kaçamak için planladığımızdan daha uzun sürdüğünü belirtmek üzereydim. Muhtemelen çoktan spekülasyonlar ve sorular dolaşmaya başlamıştır.

Ama hiçbir şey söylemiyorum. Sadece Brandy'ye sarılıyorum ve yakında geleceğimize söz veriyorum.

O ve Reggie kapıdan çıkar çıkmaz, viskinin geri kalanını bir dikişte içiyorum. "Karışmamız gerektiğini biliyorum, ama önce geri kalanını anlat. Blackstone o e-postayı göndermedi, değil mi?"

"Oh, gönderdi," diyor Devlin. "Ama sadece bir kez. Ve sadece Christopher'a emir olarak."

"Lamar'ın haberi seni şaşırtmadı, değil mi? Aşıağıda aldığın mesaj oydu, değil mi?"

O başını sallar. "Penn ve Claire'in Chicago'da bir ekibi var, hatırladın mı? Ronan da orada, Charlie, Grace ve henüz tanışmadığın birkaç kişi

henüz tanışmadığın birkaç kişi daha var."

"Anladım. Aslında Reggie'nin neden onlarla birlikte değil de burada olduğunu merak ediyordum."

"Kısa çöpü çekti," diyor Devlin ve ben gülüyorum.

"Tamam, anladım. Ama hala kafam karışık. Görev başarılı oldu mu? Joseph Blackstone öldü mü?"

"Evet."

Kısa ve öz bir cevap ve içimi bir rahatlama kaplıyor. "Öyleyse geri kalanını anlatın. Lamar o e-postayı nasıl aldı?"

"Ekip olay yerindeyken, elindeki elektronik cihazları ve evrakları mümkün olduğunca inceledi."

"Christopher'ın fotoğraflarını buldular."

O başını salladı. "Brandy için çok üzücü, ama Christopher'ın SUV'yi sürdüğünden Christopher'ın SUV'yi sürdüğüne dair hiçbir şüphe yok. Bilgisayarda daha fazla resim ve e-posta zinciri vardı, çok daha fazlası, ama Ronan sadece birkaçını ilettiler. Geri kalanı analiz ediliyor."

"Zorlanmış olabilir," diyorum.

"Doğru. Hatta muhtemelen öyle. Fotoğraflar Photoshop'la düzenlenmemiş veya sahte değil, ama biri önceden oraya gidip fotoğrafları çekmiş. Özel lens kullanıldığını fark edeceksin, böylece

"

"Tanrım," diyorum. "Bu muhtemelen Blackstone'un kardeşini bunu yapmaya zorladığı ve sonra da daha sonra ihtiyaç duyarsa ona karşı kullanmak için kanıtları saklayacak kadar cesur olduğu anlamına geliyor."

"Aynen öyle."

Parmaklarımla saçımı tarayarak özenle yaptığım şekli bozuyorum.

"Christopher'ın Joseph aleyhine ifade verdiğini biliyoruz. İkisi birbirinden hoşlanmıyordu. Ben zorlama olduğunu düşünüyorum."

"Daha fazlası var."

Yüzümü buruşturuyorum, ama devam etmesi için başımı sallıyorum.

"Christopher'ın kardeşiyle

kardeşiyle barışmaya çalıştığına dair bazı kanıtlar vardı. Hatta uyuşturucu suçlamalarıyla ilgili ifadesinin planlı olduğu yönünde bazı iddialar bile vardı. Christopher'ın Joseph ile çalışabilmesi için uzun vadeli bir dolandırıcılığın parçasıydı, ancak izleyen herkes, ikisi birbirinden uzaklaştığı için Christopher'ın böyle bir şey yapmayacağına inanmak için nedenleri vardı."

"Bu kesinlikle alçakça." Yine, Brandy düşüncelerimi dolduruyor.
"Brandy'ye uzun vadeli bir dolandırıcılık mı yapıyordun?"

Devlin'in ifadesi son derece üzgün. "Bilmiyorum. Onun incinmesi fikrini hiç sevmiyorum, ama başka bir sonuç olabileceğini sanmıyorum

olası bir sonuç olduğunu sanmıyorum. Ya onu gerçekten sevdi, bu durumda önemi yok, çünkü şu anda kaçak durumda, ya da sana, bana ya da muhtemelen işine yaklaşmak için onu dolandırıyordu.
ya da senin ya da benim ya da muhtemelen onun işine yaklaşmak için onu dolandırıyordu. Bunu asla bilemeyebiliriz. Her iki durumda da, o inciniyor."

"Bu çok berbat bir durum. Peki ya karşılıklılık? Lamar'a hiçbir şey söylemedin."

Kaşlarını çattı. "Biliyorum. Ama ona bilgi vermek başka bir şey. Ona yasadışı yollardan elde edilen bilgiyi vermek başka bir şey.
ona olabildiğince filtreleyerek anlatacağım."

Başımı sallıyorum, Lamar'ın şu anda her şeyi bilmesini diliyorum, ama neden bilemeyeceğini anlıyorum.

"Reggie ve Brandy ile eve gitmelisin. Az önce sana yolda olduğunu mesaj attım. Hâlâ lobide Tamra ile konuşuyorlar."

"Devlin..."

"Ben de birazdan gelirim. Brandy'nin sana ihtiyacı var, Reggie'ye değil."

Bu konuda haklı olduğu için tartışmıyorum. "Gerçekten yakında gelecek misin? Yoksa evine mi döneceksin?" Blackstone öldüğü için, bu gece kendi evinde olmak isteyebilir.

"Görüşürüz," diyor kararlı bir şekilde. "İyi haber şu ki Blackstone ve ekibinden birkaç kişi öldü. Hayatta kalanlar peşimizden gelmeyecek. O adamları tanıyorum, liderleri olmadan işe yaramazlar. En yüksek teklifi verene giden paralı askerler. Yeni bir patron bulup yoluna devam edecekler. Ama bu gece yalnız kalmanı istemiyorum.

Ben de öyle. O zaman daha sonra uğrarım. Brandy'nin iyi olduğundan emin oluruz, Lamar da bir gece daha kalırsa onun da. Umarım kalır. Hepimiz televizyonun önünde bir gece daha geçirebiliriz, bence.

Kollarının arasına girip ona sıkıca sarıldım. "Seni seviyorum," dedim yine.

Onu sevmemin nedenlerinden biri de benim kadar arkadaşlarımı da düşünmesidir.

Brandy'ye bir fincan yeşil çay uzattığımda, "Buna inanamıyorum" diyor. Dün pişirdiği çikolatalı keklerden bir tane de getirdim ve onu önündeki sehpaye koydum. "Yani, kafam almıyor. Her şey çok gerçeküstü. Christopher. Benim Christopher'ım, seni öldürmeye mi çalıştı?"

Kahve masasının kenarına oturuyorum, konuşurken yüzünü görebilmek için dirseklerimi dizlerime dayayarak öne eğiliyorum. Gözleri ağlamaktan şişmiş ve ikimiz de hâlâ giydiğimiz elbiselerle duruyoruz.

basın toplantısı ve kokteyl için giymişti. Burnu akıyor ve elinin tersiyle burnunun altını siliyor.

Burnunu çekiyor, sonra bana bakıyor, peçeteye uzanırken üzgün bir gülümsemeye. "Berbat durumdayım. Reggie benim tamamen beceriksiz olduğumu düşünüyor olmalı."

"Öyle düşünmüyor," diyorum ona. "Cehennemi yaşadın." Bunu kendisi söylemek için orada değil, çünkü benim odamda birkaç telefon görüşmesi yapmak için bulunuyor. Sanırım Brandy ve benim rahatça konuşabilmemiz için de böyle yapıyor. Bunun için minnettarım. Reggie'yi severim, ama ne Brandy ne de ben onu iyi tanıyoruz.

"Belki de sadece beni korkutmaya çalışıyordu," diyorum ve Pollyanna tarafımı ortaya çıkarmak için. "İşe yaradı, ama hepsi bu kadar olabilir."

"Eh, ortadan kaybolduğuna göre, sanırım bunu asla bilemeyeceğiz." Sesindeki sertliği duyuyorum. O bu adama güvenmişti. O, onun gerçekten ciddiye aldığı ilk adamdı.

Bir gelecekleri olduğuna inanmıştı. Onun, tüm bu zaman boyunca aradığı sabırlı, şefkatli adam olduğuna inanmıştı. Onun sorunlarını anlayan bir adam

sorunlarını anlayan bir adamdı. Tecavüze uğradıktan sonra onu reddeden babası gibi değil

ve onunla yattığı tek diğer adam gibi, onun korkularını ve tereddütlerini dinlemeyen, sadece onu seks için kullanan bir pislik gibi.

Ve Tanrı biliyor ki o Walt gibi değildi. Onu uyuşturup tecavüz eden ve Brandy'nin erkeklerle ilgili sorunlarının temelini atan adam. Onun çirkin yüzü son zamanlarda en sevdiğimiz barda ortaya çıkmıştı ve Devlin onu

onu fena halde dövdü, bu da Devlin'i Brandy'nin gözünde bir kahraman haline getirdi.

"Pişman olacak bir şeyin yok," diyorum ona. "En azından seninle ilgili bir şey yok. Çıktığın adam, belki de aşık olduğun adam, senin gözünde bir prens gibi görünüyordu. Bazen insanlar kafayı yiyebilir. Ve Anna ile Joseph, Christopher'ın kafasını iyice karıştırmış gibi görünüyor."

"Bunu benim fark etmem gerekirdi, değil mi?" Omuzlarını silkiyor. "Kardeşi ve o kaltak tarafından bu kadar kolay manipüle edilen bir adama nasıl aşık olabilirdim ki?"

"Bunu kendine yükleme," diyorum kararlı bir şekilde. "Bu, Walt'un sana yaptığı şeyden daha fazla senin hatan değil."

O da başını sallar ve kendine sarılır. "Biliyorum. Gerçekten biliyorum. Sadece kendime acıyorum."

Ona gülümsüyorum. "Sen harika bir ev sahibisin, yani düzenlediğin her parti güzel olur."

Umduğum gibi, gülüyor. Ve ikimiz de aşırı üzgün, aşırı yorgun ve aşırı stresli olduğumuz için, o küçük kahkaha tam bir kahkaha krizine, sonra hıçkırıklara, sonra gözyaşlarına dönüşüyor, ta ki ben

yanındaki kanepeye oturup birbirimize sarıldık ve tüm ilişkileri lanetledik.

"Sana bakıp kıskançlık bile duyamıyorum," diyor. "Yani, Devlin'le şu anda bulunduğun noktayı kıskanıyorum, ama oraya ulaşmak için çok zorlu bir süreçten geçmek zorunda kaldın."

"Biliyorum. Öyle oldu."

"Ama şimdi birliktesiniz ve tüm sorunlarınız ortadan kalktı. Yani, bunları aşmak için çaba sarf etmeniz gerektiğini biliyorum, ama en azından artık yoklar." Omuzlarını silkiyor. "Sanırım yine de biraz kıskanıyorum."

"Evet, bunun uzun zaman aldığını haklısın." Ama Devlin ve benim artık bir takım olduğumuzu da haklı. Saint's Angels'ın en büyük hayranı olmayabilirim, ama şu anda Joseph Blackstone'un ölümünü kutlarken, bunun olmaması gerektiğini söylemek ikiyüzlülük olur.

"Gerçek şu ki, her ilişkide sorunlar vardır. Ama bu ilişkinin çoğundan çok daha karmaşık olduğunu kabul ediyorum."

Ağzının köşesi yukarı kıvrılıyor, ama tam anlamıyla gülmüyor. Muhtemelen bunu hak etmiyorum.

"Sence bir işaret görmeli miydim?"

"Hayır. Sana zaten söyledim. Onun seni sevdiğine gerçekten inanıyorum. Bence bu, hayatındaki her şeyin sana karşı olduğu, talihsiz ilişkilerden biri. O geri gelirse ne yapardın? geri gelseydi ne yapardın?"

Gözleri büyüdü. "Tanrım, sence geri gelir mi? Seni öldürmeye çalıştı. Kesinlikle gitmiştir, değil mi?"

"Muhtemelen," diyorum ve dürüst olmak gerekirse, öyle olmasını umuyorum. Brandy'ye zarar vermeye çalışacağını sanmıyorum ve Joseph öldüğüne göre, muhtemelen bana zarar vermekle ilgilenmez. Ama parmaklıklar ardında olmadığı sürece, onu bir daha görmek istemiyorum.

Brandy başını sallıyor. "Vay canına. Eğer geri dönerse. Bu... bu kesinlikle olmaz. Yani, o arabayı kullanmadığını bir şekilde kanıtlayamazsa

o arabayı sürmediğini kanıtlayabilirse, o zaman kesinlikle biteriz. Onu destekleyebileceğim hiçbir açıklama aklıma gelmiyor, kardeşinin zorlaması bile

Bana bakıyor ve gözlerime bakıyor. "Benden daha dürüst bir erkeğe ihtiyacım var. Ve dürüst olmak gerekirse, güvene ihtiyacım var. Ona bir daha nasıl güvenebilirim ki?"

"Anlıyorum," diyorum. "Ve senin garip bir şey görmen için bir neden olduğunu sanmıyorum." Alt dudağımı ısıırıyorum. "Ama belki de ben gördüm."

Brandy başını sallar. "O zaman Anna'yla birlikteyken onları yakaladın, kitap yazmayı planlıyorlardı ve bir karakterin birini kamyonla ezdiğini konuşuyorlardı." Yüzünü buruşturur. "Sanırım gerçek, kurgudan daha garip."

Gözlerimi deviririm.

"Yani Anna, Devlin'i elde edebilmek için senin gitmeni istedi ve Christopher ona yardım mı etti?"

"Bence daha çok Joseph, Anna'yı DSF hakkında bilgi almak için kullanıyordu. O güvenlik ihlallerinin arkasındaki kişiydi, ona bilgi sızdırıyordu. Christopher da kardeşi ile

"Neden?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Ama Devlin ve ben bu konuyu biraz konuştuk. O, Christopher'ın,

hepsinin büyüdüğü türden bir dünya. Ama bazı kötü adamları iyi adamlara dönüştüğü için, kardeşiyle tekrar görüşme isteği duymaya başladı. Sonra giderek daha fazla birlikte vakit geçirmeye başladılar. Sanırım biraz hayran kalmıştı. Belki kardeşine karşı tanıklık ettiği için telafi etmek istedi. Ya da belki de kardeşlerin birbirinden uzaklaştığı izlenimini vermek için uzun vadeli bir plan yapıyordu.

Ağzı bükülür. "Kurnazca. Ama mümkün, sanırım."

"Sonuç olarak, berbat bir şey yaptı. Belki de birçok berbat şey. Ama yine de sana olan hislerinin gerçek olduğuna inanıyorum." tereddüt eder, sonra ekler, "Ona aşık mıydın?"

Çayını yudumlarken, hemen cevap vermekten kaçınmak için bariz bir taktik uyguluyor. "Bilmiyorum. Ama hala acıyor. Aşk olmasa bile acır mıydı?"

Elini tutup, "Evet," diyorum. "Acırdı."

Muffinine dokunmamış, ben de ona uzanmak için eğildim, ama alarmı devre dışı bırakmak için şifre tuşuna basıldığını duyunca durdum. sistem. Dönüp yana doğru eğilip giriş holünü görebiliyorum. Devlin olduğunu gördüğüm anda, sanki bir yük kalkmış gibi hissediyorum ve ancak o zaman onun Blackstone'un ekibi hakkında yanlış olabileceğinden endişelendiğimi fark ediyorum.

. Rüzgarda dağılmak yerine intikam almaktan daha mutlu olabilirler.

O odaya girip elimi tuttu, ama dikkati Brandy'deydi. "Dayanabiliyor musun?"

"Zorlukla," diyor. "Ama iyileşeceğim."

"Evet," diyor kararlı bir şekilde. "İyileşeceksin." İkimize de bakıyor. "İkinizin de bir şeye ihtiyacı var mı? Hızlı bir telefon görüşmesi yapmam etmem gerekiyor."

Kafamı sallıyorum. "Hayır, git sen." Alnımı öpüyor ve Brandy'nin omzunu sıkıyor, sonra geçici yatak odamıza çıkıyor.

Sanki düşüncelerim onu çağırmış gibi, telefonum çalar ve Lamar'ın yüzü ekranda belirir. Aramayı cevaplarım. "Hey, tam da senden bahsediyorduk."

"Devlin orada mı?"

"Evet. Onu çağırmamı ister misin?"

"Hayır. Birazdan oraya gelirim. Onunla hemen konuşmam lazım."

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Devlin, Penn ile telefon görüşmesini bitirirken, tuş takımının kilit sesini duydu. Bu sesin hemen ardından kapının açılma sesi geldi ve aynı anda Lamar, "Nerede o? Devlin nerede?" diye bağırdı.

"Penn? Seni sonra ararım." "Her şey yolunda mı?" diye sordu arkadaşı.

"İyiyim. Ama halletmem gereken bir şey var."

"Anlaşıldı. Sonra konuşuruz."

Penn görüşmeyi bitirir bitirmez, Devlin dikkatini aşağıdaki konuşmaya verdi. Kelimeleri ayırt edemiyordu, ama Ellie'nin Lamar'a Devlin'in nerede olduğunu söylediğini varsaydı. Bir an sonra Ellie'nin sesi onu çağırdığında şüpheleri doğrulandı.

"Devlin, Lamar seninle konuşmak istiyor. Aşağı gelmek ister misin?"

"Hayır." Daha yüksek ses Lamar'ın kendisinden geliyordu. "Ben yukarı geliyorum."

Bu bir soru değil, bir bildirimdi ve Devlin cevap verme zahmetine girmede. O sırada çalışma odasında masada çalışıyordu. Notlar aldığı kağıtları ters çevirdi ve Lamar merdivenlerden çıkıp sahanlığa adım attığında ayağa kalktı. "Aklınızda ne var

"

"Sen şahsen yapmadın," dedi Lamar, konuşurken Devlin'in etrafında dolaşarak. "Bunu biliyorum. Ama bir şekilde, sen yaptın."

Devlin, Lamar'ın bu kadar iri bir adam olduğunu daha önce hiç fark etmemişti. Genellikle Lamar'ın boyu, sırf cana yakın kişiliği yüzünden biraz daha az görünürdü, sanki kendini kasıtlı olarak daha küçük göstermeye çalışıyormuş gibi.

korkutmamak için. Şimdi ise tam tersi oluyordu. O iri bir adamdı. Güçlü bir adamdı, kolları ve elleriyle daha zayıf bir adamı ezebilirdi.

Devlin onun kadar iri değildi, ama gücü vardı. Yıllarca bunun için çalışmıştı ve yeteneğinin sınırlarını biliyordu. Lamar'a bakarak hangisinin kavgadan galip çıkacağını merak ediyordu.

. Yıllar boyunca öğrendiği tüm becerileri ve hileleriyle Devlin mi, yoksa saf, soğuk öfkesiyle Lamar mı?

Çünkü kesin olan bir şey vardı, Lamar çok kızgındı.

"Oturman daha iyi olur, Dedektif."

"Lanet olsun, Saint, sana onu incitirsen..." "Ne diyorsun sen? Kimi incitmekten bahsediyorsun?"

"Ellie. Neyden bahsettiğimi sanıyorsun?"

"Ellie mi?" Devlin'in başı dönüyordu. "Ellie'yi nasıl incittim?"

"O senin iyi adamlardan biri olduğunu düşünüyor. Senin, bizim Christopher'ın eskiden inandığımız gibi biri olduğunu düşünüyor. Babasının adı yüzünden lekelenen iyi bir adam. Ya da Christopher'ın durumunda, kardeşinin adı yüzünden. Ama İyi Christopher'ın sadece bir maske olduğu ortaya çıktı. Ve sen bir aziz olmaktan çok uzaksın, değil mi? Ellie ise neye bulaştığının farkında değil."

Devlin göğsünün sıkıştığını hissetti, bu adama saldırma ihtiyacı ama ona gerçeği söyleme ihtiyacından dolayı acı bir şekilde sıkıştığını hissetti. Tüm gerçeği. Ellie gibi, muhtemelen direnecekti.

Ellie gibi, muhtemelen sonunda anlayacaktı.

Ama her şeyi anlatamazdı. Şimdi değil. Belki de hiç. Ama dedektifi tamamen kandıramazdı da. Ya da kandırabilirdi. Sadece istemiyordu.

Bunun yerine nefes aldı ve "Ellie'den

Ellie'den hiçbir sırrım yok. Benimle neye bulaştığını çok iyi biliyor."

Lamar'ın gözleri kısıldı. "Bu doğru mu?"

Devlin masanın karşısındaki sandalyeyi işaret etti. "Otur." Lamar, Devlin'in şaşkınlığına rağmen oturdu.

"Seni kovmuyorum. Bunun için bana puan ver. Ellie'yi sevdiğimi çok iyi biliyorsun, bunun için de bana puan ver. Anlaştık mı?"

Dedektifin kaşları çatıldı. "Anlaştık."

Devlin nefes verdi, sonra sandalyesini çekip Lamar'ın karşısına oturdu. "Bir şey oldu ve sen açıkça benim de bu olayla ilgim olduğunu düşünüyorsun. Bana bunu kısa ve basit cümlelerle anlatır mısın? Çünkü inan bana, neyden bahsettiğini hiç anlamıyorum."

Lamar'ın yüzünden ona inanmadığı belliydi, ama sorun değildi. Tartışmadığı sürece, Devlin'e bildiklerini veya bildiğini sandıklarını anlattığı sürece, her şey yoluna girebilirdi.

"Ee?" Devlin ısrar etti.

"Senin yapmadığını biliyorum. O olay olduğunda, bir oda dolusu insanın önünde vakfını övüyor ve hayatının koşullarını anlatıyordun. Bilmek istediğim şey, birini tutmuş muydun?"

"Ne yapmak için? Konuşmam sırasında olan bir şey, belli ki, ama daha fazla bilgiye ihtiyacım var."

"Joseph Blackstone öldü. Son derece iyi korunan evinde, yatak odasının penceresinin önünde, keskin nişancı tüfeğiyle kafasına tek el ateş edilerek öldürüldü.

Yine de, bu, onun için bir sorun değildi.

Devlin arkasına yaslandı, yüzünde hiçbir ifade yoktu. "Peki. Duymamıştım." Bu kolay bir yalandı. Gerçekte, Blackstone'un nasıl öldürüldüğüne dair ayrıntıları sormamıştı. Ekibinin, işin halledildiğine dair sözüne güvenmişti.

"Birini mi tuttun?" Lamar tekrarladı.

"Hayır." Bu tam anlamıyla doğrudu. Bu iş için kimseyi *tutmamıştı*. "Neden böyle düşündün?"

"Zamanlama. Uygunluk. Joseph Blackstone senin için bir baş belasıydı ve şimdi yok oldu."

"Onun yasını tutacağımı söyleyemem," dedi Devlin. "Haklısın. O adam bir sorundu. Operasyonumdan sırları çalıyordu ve birçok kurtarma görevine müdahale ediyordu.

O adam yüzünden masum insanlar öldü. Ve şimdiye kadar ortadan kaldırılmış olması gereken birçok pislik hala ortalıkta dolaşıyor. Onları Onları eninde sonunda yakalayacağız, ama onun eylemleri yüzünden ölen insanlar bir daha geri gelmeyecekler.

Lamar öne doğru eğildi. "Paran olduğunu anlıyorum. Gücün olduğunu anlıyorum. Hatta dünyaya ve mağdur insanlara yardım etmek istediğine de inanıyorum. Kendilerine yardım edemeyen, işkence gören ve eziyet çeken insanlara. Senin

Büyük sopa. Buna şüphe yok. Ama katilleri tutmak, onu kullanmanın yolu değildir.

"Kimseyi tutmadığımı zaten söyledim. Ama tamamen varsayımsal bir bakış açısıyla, sana katıldığımı söyleyemem."

Lamar başını yana eğdi ama hiçbir şey söylemedi ve Devlin bunu devam etmesi için bir davet olarak algıladı.

"Zenginler korumak dışında ne yapmalı?" diye sordu. "Topluma geri vermemiz gerekmez mi? Dünyayı daha iyi bir yer haline getirecek kaynaklara sahipseniz, bunu yapmanız gerekmez mi?"

"Öldürmek bunun yolu değil," dedi Lamar.

"Bazen, belki de öyledir. Joseph Blackstone'u öldüren kişiyi gerçekten mahkum etmek istiyor musun?"

Joseph Blackstone'u öldüren kişiyi gerçekten mahkum etmek istiyor musun? Tracy'nin ölmesinin sebebi o. Tracy'nin haklılığı kanıtlanmayı hak etmiyor mu?"

Lamar başını salladı, elleri dizlerinde sıkıca kenetlenmişti. "İşler öyle yürümüyor. Yemin ettim..."

"Onu öldüren sen değilsin. Yemininizi bozmadınız, Dedektif. Ama içten içe, onun öldüğüne sevinmiyor musunuz?"

"Tabii ki seviniyorum. Ama bir canavarın öldüğüne sevinebilir ve yine de kuralların çiğnendiğini bilebilirim."

"Biz gri tonlarla dolu bir dünyada yaşıyoruz, Dedektif. Ve birinin iyi ile kötü arasındaki çizgide durması gerekiyor."

"Evet," dedi Lamar. "Birisi durmalı. O kişi benim ve benim gibi insanlar, korumaya ve hizmet etmeye yemin etmiş insanlar. Uygun kanalların dışında, perde arkasında gizlenen insanlar değil. Anarşi çözüm değildir. Net değer de değildir. Banka hesabınız size dünyanın geri kalanı için karar verme yetkisi vermez."

"Hala varsayımlar üzerinde mi konuşuyoruz? Size katılıyorum. Net değer bir test değildir. Ama bunun uygulamaya kesinlikle yardımcı olduğunu kabul etmelisiniz."

En azından," diye ekledi, Lamar'ın gözlerine bakarak, "bence öyle olurdu."

Lamar omuzları çökmüş bir şekilde içini çekti. "Orospu çocuğunu vurup ortadan kaldıran kişi olmak için Orospu çocuğunu ortadan kaldıran kişi olmak için her şeyi, her şeyi verirdim."

Devlin geriye yaslandı. Lamar'ın böyle bir şey söyleyeceğini beklemiyordu. "Anlıyorum. İnan bana, anlıyorum."

"Karşılıklılık, Saint. Beni mahvettiğinden eminim. Birçok konuda sessiz kaldığından eminim."

Devlin hareketsiz kaldı, adamın yüzünü inceledi.

"Tetiği çeker miydiniz, Dedektif? O keskin nişancı tüfeği sizde olsaydı, bunu yapar mıydınız?" diye sordu.

Lamar bir an için hiçbir şey söylemedi. Sonra başını salladı.

"Asla öyle bir şey yapmazdım. Çünkü işler böyle yürümemeli. Ama," diye ekledi, nefesi boğazında düğümlenerek, "keşke o adam olabilseydim."

Devlin sessiz kaldı, ne söyleyeceğini bilemiyordu ve Lamar'ın yarın sözlerinden pişman olmaması için dua ediyordu. Devlin, Lamar'ın öfke ve kederle konuştuğunu biliyordu. Ama aynı zamanda doğruyu da söylüyordu ve Devlin'in o kısa anlık zayıflığını görmüş olmaktan rahatsızlık duyabilirdi.

Bir süre sonra Lamar içini çekerek sessizliği bozdu. "Seni seviyorum. Ellie de seni seviyor. Ben de Ellie'yi seviyorum. O benim en iyi arkadaşlarımdan biri."

"Biliyorum."

"O yüzden beni zor durumda bırakma, tamam mı Saint?"

"Tamam," dedi Devlin. "Elimden geleni yapacağım."

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

"Ne oldu?" Lamar merdivenlerden inerken ona soruyorum.

. Devlin'i görmek için onun arkasını bakıyorum ama Lamar'ın izinden gittiğine dair Lamar'ın izinden gittiğine dair hiçbir işaret yok. Dikkatimi tekrar Lamar'a çevirip cevap vermesini bekliyorum.

"Önemli bir şey değil. Bir yanlış anlaşılma. Sadece biraz gerginim."

Onun yanına gidip kollarıma alıyorum. "Tracy için çok üzgünüm

. Bu davada çalışman doğru mu sence? Bir an bile olsa kafandan çıkaramamak seni delirtiyor olmalı."

Beni sıkıca sarar, sonra başını sallayarak geri çekilir. "Hayır. Ama beni düşünmen çok tatlı. Ben sadece... cevaplara ihtiyacım vardı. Ve, şey, görünüşe göre cevapları bulduk."

"Joseph Blackstone," diye onaylıyorum. "Her şeyin bu kadar çabuk olduğuna inanamıyorum."

"Blackstone'un öldüğünü biliyor muydun?"

"Öldü mü?" diye tekrar ediyorum, ki bu bir cevap sayılmayacak bir cevap. Ve bu, arkadaşşıma yalan söylemek zorunda olmadığım anlamına geliyor.

"Bir keskin nişancı tüfeği ile öldürüldü."

Elimi uzatıp koluna dokundum. "Bunun için mutlu olduğun için suçluluk duymamalısın," dedim. "O, Tracy'yi öldüren adam."

"Kötü hissetmiyorum," diyor. "Öldüğüne seviniyorum." Gözlerime bakıyor. "Ama Holmes, o piçi ben öldürmediğim için gerçekten kızgınım."

"Anlıyorum," diyorum, "ve suçluluk duyacak hiçbir şeyin yok. Gidip pijamalarını giymelisin. Bu gece yine film izleyeceğiz, değil mi?"

Kafasını sallar. "Havamda değilim. Sanırım evime döneceğim."

Kaşlarını çatıyorum. "Güvenli olduğundan emin misin?"

Omzunu kaldırır. "Nasıl emin olabiliriz ki? Ama Christopher'ı düşünüyorsan, onun misilleme yapacağını sanmıyorum. Brandy'ye not bıraktı, değil mi? Bu bir itiraf ve özür gibi geldi."

"Belki." Kendimi kucaklarım. "Ama o SUV'yi o sürdü."

"Biliyorum. Ama kendime bakabilirim. Saint de sizinle birlikte burada. Ne zaman yeter diyeceğiz? Bildiğimiz kadarıyla o temelli gitti."

"Anlıyorum."

"Ondan daha fazlası var," diyor Lamar. "Eve gitmek istiyorum. Ve yolda çiçekçiye uğrayıp biraz gül almak istiyorum."

"Tracy için mi?"

"Onları kapısının önüne bırakmak için."

Başımı sallıyorum. "Bence bu çok hoş bir fikir." Etrafıma bakıyorum ve Brandy'nin ortadan kaybolduğunu fark ediyorum, muhtemelen bize davayı konuşmak için zaman tanımak için. "Brandy'ye veda etmelisin." O da başını sallıyor ve onun odasına giderken, ben de eski yatak odama gidip onun eşyalarını toplamaya başlıyorum.

Ana yatak odasını ne kadar sevdiğim halde, Bay Big Shot'ın bizim orada kalmaya devam etmememizi tercih edeceğini hissediyorum. Bu gece Devlin ve ben benim yatak odama geri taşınacağız. Brandy'nin durumuna bağlı olarak, yarın Devlin'in evine bile geri taşınabiliriz. Lamar haklı. Her zaman tehditler olacaktır. Bir noktada, hayatına geri dönmelisin.

Lamar, çantasını kapatırken geri geldi. "Kirli kıyafetlerini sakladım. Senin için yıkayayım dedim."

Gülümser, "Teşekkürler, Sherlock."

"İyi olduğundan emin misin?"

"İyileşeceğim. Sadece biraz zamana ihtiyacım var. Onu sevip sevmediğimi bilmiyorum, ama onu özlüyorum."

"Anlıyorum."

"Bu davanın bu kadar çabuk sonuçlanması beni neredeyse hayal kırıklığına uğrattı, bu garip mi?" Sesinde suçluluk duygusu ağır basıyor.

Ona yaklaşp ellerini tutuyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır. Oh, Lamar, hayır. Bu konuyu kapatman lazım. Bu davayı çözerek bunu yapmaya çalışıyordun. Onu kimin öldürdüğünü bulduğunu ve sonra birinin

Onu bu kadar çabuk susturmasaydın, elbette biraz kaybolmuş hissedersin. Kafan dönüyor olmalı.

Yüzünü incelerken kaşlarımı çattım. "Bir gece daha kalmak istemediğinden emin misin? Yalnız kalmanı istemiyorum."

O başını salladı. "Hayır. Ben iyiyim. Eve gidip çiçeklerle ilgileneceğim, bir bardak viski içip bir yıl uyuyacağım."

"Peki o zaman. Seni seviyorum Watson," diyorum.

"Ben de seni seviyorum, Sherlock." Alnımı öper ve çıkar, yatak odamın kapısında durur. "Bu arada, Brandy az önce annesiyle konuşuyordu. Ona Christopher'la ayrıldıklarını söyledi. Bayan Bradshaw'a verilebilecek en iyi açıklama buydu, sence de öyle değil mi?"

Başımı sallarım, ama Brandy için üzülürüm. Kız kıza konuşmaya ihtiyaı var ve gerçekten onun için orada olan tek kişi benim. Annesi kötü bir seçim değil, ama o anlamıyor ve babası yıllardır uzak duruyor.

Lamar'ı kapıya kadar takip edip, onu uğurladıktan sonra kilidi yeniden kapatıyorum. Bir kez daha merdivenlere bakıp Devlin'in inip inmediğini kontrol ediyorum, ama ondan hiçbir iz yok. Kaşlarımı çatıp, ne hakkında konuştuklarını merak ediyorum. Lamar gergin görünüyordu, ama zgn değildi. Ama bunun Devlin için ne anlama geldiğini bilmiyorum. O yöne doğru yürümeye başlıyorum, ama sonra Brandy'yi kontrol etmek istiyorum.

Odasına uğrayıp kapıyı hafifçe tıklatıyorum. "Girin" dediğini duyduğumu sanıyorum, bu yüzden kapıyı açıyorum, ama duyduğum tek şey televizyondan gelen düşük sesli mırıldanmalar. Odanın içinden parmak uçlarında yürüyerek geçip televizyonu kapatıyorum. Sonra arkadaşımın yanına dönüyorum. Uyuyor, yorganın üzerinde top gibi kıvrılmış. Katlanmış battaniyeyi alıp üzerine rtyorum, uykusunda gülümsediğinde memnuniyet duyuyorum. Onunla konuşacağım. Sabah. şu anda en çok ihtiyaı olan şey dinlenmek. Gerçekten çok zorlu birkaç gün geçirdik, sanki bir yıl gibi geldi.

Onun odasından çıktığımda Devlin'i hala görmüyorum ve artık bahanem kalmadı. Onu nasıl bir ruh hali içinde bulacağımı merak ederek merdivenlere ıkıyorum. Merdiven sahanlığına ulaştığımda onu görüyorum ve kalbim eriyor.

Salon bölümündeki kanepede dik oturuyor.

Vücudu gergin, ama dirseklerini dizlerine dayamış, başını ellerine gömmüş. Başını kaldırıyor ve gözlerim onun gözleriyle buluşuyor.

Acı ve keder görüyorum, bunun pek çok nedeni olabilir, nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.

Tek yapabileceğim ona gitmek. Önünde dizlerimin üzerine çöküp ellerimi ellerinin üzerine koyuyorum. "Hey," diyorum.

O tek kelime etmez, sadece yanağımı okşar ve beni kendine doğru çeker. Beni şefkatle öper ve kucağına alır. Bir süre öyle kalırız, öpüşür ve dokunuruz, ama tek kelime etmez.

Sonra ayağa kalkarken beni kollarında sallar ve beni Yatak. Konuşmaya başlıyorum, ama o parmağını dudaklarıma bastırıyor. Yavaşça beni soyuyor, sonra da aynı şeyi onun yaptığını izliyorum. birbirimizi izleriz, aramızda her zaman var olan sıcaklık artar.

Sessizce sevişiyoruz, onun bazen ihtiyaç duyduğunu bildiğim vahşi, acımasız seks değil. Kahretsin, ikimizin de bazen ihtiyaç duyduğu seks değil. Hayır, bu nazik ve tatlı, o kadar sevgi ve şefkat dolu ki kalbim acıyor. Ve tek konuştuğum an, orgazmım sonunda beni ele geçirdiğinde, tüm vücudum tatlılık ve sevgiyle şarkı söylerken, onun adını haykırarak kendimi geriye doğru eğdiğim andır.

Ancak daha sonra, doygunluk hissiyle birbirimize sarıldığımızda, o fısıldıyor: "Ne düşünüyorsun?"

"Şu anda nasıl hissetmem gerektiğini bilmediğimi."

Vücudu kahkahalarla titriyor. "Bunu nasıl anlamalıyım, tam emin değilim."

Ona dönmek için yuvarlanıyorum, içimden kahkahalar yükseliyor içimde kabarıyor. "Onun için değil. Her şey için. Hayatımın tamamını kolluk kuvvetlerinin yanında geçirdim, ama yine de işimizin bittiğini hissetmiyorum. İşimiz bitti mi?"

"Bitti mi?"

"Artık güvende miyiz?" Lamar'a sorduğum şeyi tekrarlıyorum.

Yatağın başına yaslanarak, çarşaf kalçalarının etrafına düşerken, yatakta yukarı kaymak için yer değiştirir. "Güvende olmak göreceli bir terim." Bana bakar. "Christopher hala dışarıda."

"Biliyorum. Lamar ile bu konuyu konuştum. O endişelenmiyor."

"Haklı olabilir."

Başımı sallıyorum, sonra çıplak göğüslerimi örtmek için çarşafı tutarak oturuyorum, bu adamın yanında utanç duymak saçma olsa da. O benden daha fazlasını gördü. Yine de, şu anda kendimi çıplak hissetmemek daha iyi geliyor. "Ama Joseph Blackstone öldü. Anna da öyle.

En büyük tehditler onlardı. Ve bence öğle yemeğinde yaptığın konuşma, babanın parası için peşinde olan herkese, o paranın artık senin için mevcut olmadığını açıkça gösterdi. Hepsi vakfa bağlı."

Nefes alıyorum. "Demek istediğim, sanki tekrar dengemizi bulmuşuz gibi hissediyorum. Aşmamız gereken acılar ve yaşamamız gereken kederler var. Zamanın iyileştirmesine izin vermeliyiz, ama artık peşimizde kimse yok. Var mı?"

Başını sallar. "Kesin konuşmak her zaman kötüdür, ama ben ve ekibimin topladığı tüm istihbarat, şu anda tehlikenin geçtiğini gösteriyor. Tabii ki Christopher hala bir soru işareti. Muhtemelen bir tehdit oluşturmuyor, ama kesin olarak bilmiyoruz."

"Bence o manipüle edildi. Bence o zayıftı. Bence o kardeşiyle ilişki kurmak isteseydi, onu görmezden gelmesi daha iyi olurdu. Ama o iyi bir adam. Öyle olduğunu biliyorum. Onu Brandy'yi çok gördüm. İyi bir kalbi var."

"Bu onu listeden çıkaracağımız anlamına gelmez," diyor Devlin. "Bunu benim kadar sen de iyi biliyorsun."

Dizlerimi göğsüme çekip sıkıca sarıldım. "Biliyorum. Biliyorum. Ama öyle bir insan olmak hoşuma gitmiyor."

"İkimiz için de o kişi ben olabilirim. Fazla dikkatli olan kişi. Seni her zaman koruyacağımı biliyorsun. Belki de bu işin bir parçasıdır."

Ona gülümsüyorum ve onun samimi olduğunu biliyorum, ama aynı anda kendimi kaybediyor muyum diye merak ediyorum.

Büyürken

kötü adamları yakalayıp hapse atmak. Adaleti kalem ve kağıtla aramaya başladım ve bence

Bu süreçte iyi işler başardım. Ama tüm bu süreç çok yorucu. Her köşede kötü adamlar aramaktan yoruldum. Artık hayatımda yeniden aşk var ve bunun tadını çıkarmak istiyorum. Ve belki, sadece belki, dünya bize bunu yapmamıza izin verecek.

"Düşüncelerini çok yüksek sesle söylüyorsun," diyor Devlin, elini uzatıp saçımı saç. okşayarak.

Omuz silkiyorum. "Bu benim en büyük kusurlarımdan biri." Şaşırmış gibi yapıyor. "Sen mi? Kusur mu?"

Yastığımı alıp ona vuruyorum, ortamı neşelendirdiği için minnettarım. . Yastığı yakaladı ve ben bırakmadığım için beni kendine doğru çekmeyi başardı. Güldüm, sonra yerimi değiştirdim. Kucağına oturdum, çarşaf üzerimden düştüğü için artık çıplaktım ve aramızda sadece ince bir çarşaf vardı. Onun tekrar tahrik olduğunu hissedebiliyordum ve başımı salladım. "Oh hayır. Akşam eğlencesinin o kısmını zaten yaşadık."

"Ya tekrar yapmak istersem?" "Beni ikna edebilirsin."

"Güzel," diyor, parmağıyla saçımın bir tutamını döndürüyor. Gözlerime bakıyor ve bana yansıyan aşk, beni dünyadaki en şanslı ve en alçakgönüllü kadın gibi hissettiriyor, çünkü böyle bir erkeği hak etmek için ne yaptım ki?

"Onun onu gerçekten sevdiğini düşünüyorum," diyor Devlin yumuşak bir sesle. Onun Christopher ve Brandy'den bahsettiğini anlamam bir dakika sürüyor.

"Ben de öyle düşünüyorum," diyorum.

"Ekibin Blackstone'un evinde bulduğu belgeler, onun baskı altında olduğunu gösteriyor. Yani muhtemelen haklısın. Muhtemelen bizim için bir tehdit oluşturmuyor."

"Onu incitmiş olması hoşuma gitmiyor," diyorum. "Onun kötü biri olduğunu ya da kötü şeyler yaptığını düşünmek hoşuma gitmiyor. Ama artık o yok, bu yüzden tüm bunların bittiğini düşünüyorum. Brandy ile ilişkisi, bize ve yakınlarımıza yönelik tüm tehditler." Nefes alıyorum. "Ne demek istediğimi

Anlıyor musun?"

"Onun peşine düşmemizi istemiyorsun."

"Evet. Bence o, koşulların kurbanıydı. Bence kendi kararsızlığının kurbanıydı. Ama bence o Brandy'yi gerçekten seviyordu.

. Ve bence onu bulup polisi peşine takarsan ya da kendi adaletini uygularsan, Brandy için tek yapacağın şey, bu acıyı normalden daha uzun süreletmek olur. O da Lamar gibi yas tutuyor. Ama Tracy geri gelemmez.

Christopher yapabilirdi. Onu geri getirebilirdik, ama bu sanki hayaletini hayatına geri getirmek gibi olurdu. Onun hayalet tarafından rahatsız edilmesini istemiyorum.

"O adam seni neredeyse öldürüyordu. Bir SUV'ye bindi ve seni neredeyse ezip geçiyordu."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Bunu göz ardı etmiyorum. Ama başka şeyler de var. faktörler. Brandy benim en iyi arkadaşım. Bu olayın onun için gereğinden fazla uzamasını istemiyorum. Bu bir trajedi ve onun bunu atlatmasını istiyorum. Tanrı biliyor ki, bu onun yaşadığı ilk trajedi değil. Ama sen soruşturmaya devam edersen ve bu olay sürekli onun yüzüne vurulursa ya da o geri getirilirse, o bu olayı atlatamaz.

Yüzünü inceleyerek, benimle aynı fikirde olup olmadığını anlamaya çalışıyorum ama Devlin istediğinde dünyadaki en okunması zor adam olabilir ve şu anda çok uğraşıyor gibi görünüyor.

"Devlin, ne düşünüyorsun?"

Geriye yaslanarak, gergin bir ifadeyle, "Christopher'ın bedelini ödemesini istiyorum," diyor ve kalbim sıkışıyor. "Sana yaptıklarının, Anna'nın sırlarını saklamasına ve planlarını gerçekleştirmesine yardım etmesinin bedelini ödemesini istiyorum. Yıllar boyunca Joseph Blackstone için yaptığı her şeyin bedelini ödemesini istiyorum. Bencilce, onun en çok ödemesini istediğim şeyin, bana ona karşı bir yakınlık hissettirdiği için. İkimizin de ailelerimizin günahlarıyla lekelendiğimiz için. Ben bu etiketi hak etmiyorum ve onun da hak etmediğini düşünüyordum. Ama hak ediyor."

"Ve bu acı verici. O seni kullandı."

Devlin gülümser. "Şey, ben öyle demezdim ama evet, beni kandırdı."

"Üzgünüm. Öyle yaptı ve bu korkunç bir şey. Ama kendi kararımın arkasındayım. Bana kalsaydı, onu serbest bırakırdım."

Kollarını göğsünde kavuşturur ve beni inceler, ağzının köşeleri aşağı doğru kıvrılır. O kadar uzun süre sessiz kalır ki, ben de gerilmeye başlarım.

"Ne?"

"Bu adam suç işledi, bunu biliyorsun, değil mi?" "Evet, ama..."

Devlin parmağını salladı. "Hayır, hayır, ama yok. O suç işledi ve sen onu bırakmamız gerektiğini söylüyorsun. Adalet sisteminin işini yapmaması gerektiğini söylüyorsun."

Bununla nereye varmak istediğini tam olarak bilmiyorum, ama bir fikrim var. Bu yüzden alt dudağımı ısırp, bana cevap vermesini bekliyorum. Cevap veriyor. "Bu, Saint's Angels'ın yaptıklarından ne farkı var?" "Çünkü ben onu öldürmeni önermiyorum."

"Ama bu kararı sen veriyorsun. Bu adımı sen atıyorsun. Sen geri durun diyorsun. Bizim yaptığımız şey ise bunun tam tersi."

Bu konuda onunla tartışmak istemiyorum, özellikle de yeterince yorgun olduğum için aklıma iyi bir karşı argüman gelmiyor bu da beni sinirlendiriyor. Bunun yerine, "Bak, onun peşine düşecek misin, düşmeyecek misin?" diye patlıyorum.

O gülüyor ve benim neden sinirli olduğumu anladığını biliyorum. "Hayır. Ben istiyorum. O adam beni milyonlarca şekilde kızdırdı, en önemlisi de

Brandy'yi incitmesi ve beni aptal gibi hissettirmesi. Ama sen istemediğin için onun peşine düşmeyeceğim. Ve en çok istediğim şey, sen ve arkadaşlarının mutlu olması."

Mutluluk içimi kaplar ve gülümserim. "Oh. Peki, tamam o zaman." Ellerimi göğsüne koyarak öne eğilirim ve ona yumuşak bir öpücük veririm. Sonra geri çekilirim, dudaklarımda başka bir soru dans eder, sormam gerektiğini bilmediğim bir soru sormam gerektiğini bilmediğim bir soru. Ama Devlin

yine beni iyi tanıyor. "Ne oldu?"

Omuz silkiyorum. "Sadece... Sadece onun bilmediğini sevmiyorum. Ya da Brandy'nin." Bahsettiğim kişinin Lamar olduğunu ve bahsettiğim konunun Saint's Angels olduğunu açıklamama gerek yok.

"Biliyorum, ama henüz onlara söylememiz gereken noktaya gelmedik. Bence bu gerçekten çok tehlikeli."

"Arkadaşlarımdan sır saklamamdan endişe duyduğunu sanıyordum."

"Eğer sen de bunun bir parçası olsaydın, durum farklı olabilirdi. Ama değilsin. Sen bir seyirci ve gözlemcisin. Sen benim iyi, sağlam ve dengeli olan her şeyin tılsımımsın."

"Sanmıyorum ki ben..."

"Evet, öyle. Ama mesele bu değil. Ancak, takımdaki diğerlerine, bu tür durumlarda arkadaşlarına karşı hissettiğin duyguların devreye girmesi gerektiğini söylemenin adil olduğunu düşünüyorum."

Bu makul bir argüman ve benim aklıma gelmemiştir.

Bu adil bir argüman ve benim aklıma gelmemiştir.

Parmak ucuyla çenemi yukarı kaldırdı. "Ben CIA'de olsaydım, arkadaşlarına ne iş yaptığımı söyleyememek sana garip gelmez miydi?"

"Hayır, sanmıyorum. Ama sen CIA'de değilsin."

"Emin misin?" O göz kırpar, ben gülerim ve emin olsam da, aslında hayır, gerçekten bilmediğimi itiraf etmek zorundayım.

"Yani senin gizli bir ajan olduğunu ve benim de senin gizli görevlerine çıktığında ne yaptığını bilmeyen, geride kalan zavallı kadın olduğumu mu varsaymam gerekiyor?"

"Bence bu oyunu bir süre oynayabiliriz." Beni ters çevirir ben de çığlık attım. "Şu anda," dedi, "ikimizin de gizli görevde olması gerektiğini düşünüyorum."

Vücudumdan aşağı kayarak ikimizin üzerine çarşafı çekiyor. Sonra beni uzun, derin ve tüm korkularımı, tüm dileklerimi, tüm sorunlarımı ve tüm sırlarımı unutacak kadar tutkulu bir şekilde öpüyor. Şu anda, ben sadece arzu doluyum ve bir kez daha

Devlin'in beni tatlı bir unutkanlık dalgasına sürüklemesine izin veriyorum, tenin tenle temasının verdiği zevkte kayboluyorum.

YİRMİ ALTI.

Ertesi sabah geç saatlerde, Devlin'in New York'a gitmemizden bu yana, sanki bin yıl önceymiş gibi, yaşadığı valizi toplamasını izliyorum.

Tracy'nin cinayet mahalline gittikten sonra,

Brandy ile birlikte olmak için buraya geldim, sonra hemen Idaho'ya gittim.

Her şey çok hızlı gelişti ve şimdi Blackstone ortadan kalktığına göre, Devlin kendi evine dönmeye hazır. Peki ya ben...

Şey, kendimi boşlukta hissediyorum.

"Benimle eve gel," diyor Devlin.

"Seninle olmak istiyorum," diyorum ona. "Bunu biliyorsun. Ama şu anda Brandy'yi yalnız bırakmak istemiyorum. O çok kırılgan."

"Christopher'ın geri gelmesinden korkuyor mu?"

Kafamı sallıyorum. "Hayır. Hepimiz bunun olasılığının düşük olduğunu düşünüyoruz ve o da senin evi güvenlik görevlileriyle koruduğunu biliyor.

Ama çok zor günler geçirdi ve o benim en iyi arkadaşım."

"Anlıyorum," diyor. "Ve burayı özleyeceğim. Ama evimi de özlüyorum. Ve dolabımı."

Gülüyorum. Buna karşı çıkamam.

"Jake'in mahvolacağını bilmelisin, eğer

Ev boşalıyor. O, buradaki herkesle birlikte köpek cenneti yaşıyor. Kalmam için bir neden daha."

Gelip yatağın kenarına oturur. "Sen iyi bir arkadaşsın. İkisi için de."

"Gerçekten sorun değil mi?"

"Benden ayrılıyor musun?"

Başımı eğip ona o bakışı attım.

"Soğuk duş almam gerekecek mi?" "Kesinlikle hayır."

"O zaman bence sorun yok. Gerçekten. Ama yine de bugün benimle evime gelmelisin. Sana bir şeyim var."

Canlanırım. "Gerçekten mi? Benim için mi? Nedir o?"

"Söylersem sürpriz olmaz, değil mi?"

Bu kadar küçük bir şey için bu kadar mutlu olmak aptalca, özellikle de sürprizin ne olduğunu bile bilmediğim halde, ama son birkaç gün çok stresli geçti ve Devlin'in bu kaosun ortasında benim için bir şey hazırlamış olması beni inkar edilemez bir şekilde mutlu ediyor. "Teşekkür ederim."

O gülüyor. "Henüz ne olduğunu bile görmedin."

Öne eğilip onu öptüm. "Önemli değil. Beni düşündün."

Beni düşündün. Harika bir şey olacak."

Başımın arkasını avuçlayıp beni tekrar öper, bu sefer dilini kullanarak ağızımı açmaya çalışır. Öpücük derinleşir ve ben kendimi kaybedip daha fazlasını istemeye başlarım. Sonra şeytani bir gülümsemeyle beni iter. "Bu, sabırsızlıkla bekleyeceğim bir şey."

"Aptal." Ama bunu söylerken gülümsüyorum.

Onun evine giderken yirmi soru oyunu oynuyoruz. Ben Ne olduğunu tahmin edebiliyorum, ancak bunun bir ekmek kutusundan daha büyük olduğunu, canlı olmadığını ve istediğim bir şey olduğunu öğrendim. Bunun ötesinde hiçbir fikrim yok.

Onun Tesla'sındayız ve sokağına dönmeden önce duruyor.

"Gözlerini kapatmanı istiyorum, ne zaman açabileceğini ben söyleyeceğim"

"

Onun dediğini tam bir itaatle yapıyorum. Arabanın hareket ettiğini hissediyorum ve caddeden aşağı inerken, onun garaj yoluna döndüğünü fark ediyorum.

garaj yoluna döndüğünü fark ediyorum. Araba duruyor ve ancak o zaman "Tamam. Gözlerini aç." diyor. Gözlerimi açıyorum ve kaşlarımı çatarak ona dönüyorum. Tek gördüğüm garaj kapısı.

"Haksızlık. Beni boşuna sinirlendirdin."

"Ey imanı zayıf olan." Garaj kapısının kumandasını alır ve düğmeye basar. Kapı yukarı doğru açılmaya başlar ve benim sevincime, Devlin

radyonun bir düğmesine basar ve Beethoven'ın *Ode to Joy parçası* çalmaya başlar, bu da beni güldürür.

Ancak ortaya çıkan manzara karşısında sesim boğazımda kalır. Shelby'm, Peter Amca'nın bana tanıttığı günkü kadar yeni ve parlak görünmektedir.

Peter amcamın bana hediye ettiği günkü kadar yeni ve parlak görünüyor. Bir an Şok içinde oturuyorum, sonra Devlin'e dönüp bakıyorum. "Onu tamir ettin. Onu tamir ettin mi?"

Devlin, Shelby'nin benim için ne kadar değerli olduğunu herkesten daha iyi bilir. ben. O bizim tarihimizin bir parçası ve garajda ona bakarken ağladığımı fark ediyorum. Ona dönüp, gözyaşlarıyla ıslanmış bir halde "Sen harikasın."

"Onu tamir edeceğimi söylemiştim. şaka yaptığımı mı sandın?" "Bu kadar hızlı olacağını düşünmemiştim."

"O da ailemizin bir parçası. Ona mümkün olan en iyi ve en hızlı bakımı sağlamalıydık."

Ne diyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden sadece Sonra dönüp sevdiğim adama hayranlılıkla bakıyorum. Yaşadığım hayatla bu kadar şanslı olabileceğime neredeyse inanamıyorum.

Elimi tutup sıkıyor ve eminim ki düşüncelerimi okuyor.

"Hadi. Onu bir tur atalım."

Bu fikir beni o kadar heyecanlandırıyor ki, ellerimi ırpıyorum. Tesla'yı iki arabalık garajın bir tarafına park ediyor ve o eve bir şey almaya koşarken, ben Shelby'nin direksiyonuna geçip i çekiyor, sonra eğilip direksiyonuna öpücük konduruyorum. Elimi gösterge panelinin üzerinde gezdiriyorum, sonra arabadan iniyorum çünkü onun etrafında dolaşmam gerekiyor. Mkemmekel durumda. Mavi boyası parıldıyor. Lastikleri yepyeni. Farları parlıyor.

O geri döner dönmez, tekrar Devlin'e sarıldım. "Sen harikasın. Bu gece istediğin kadar seks yapacaksın, bil diye söylüyorum."

Gülüyor, sonra beni kendine çekiyor. "Böyle tepki vereceğini bilseydim, onu daha önce tamir ettirirdim."

"Onu tekrar düzeltmek için onu mahvetme sakın. Sana bir sır vereceğim. İstedeiğin zaman hemen hemen her zaman seks yapabilirsin. Ama bunun başına vurmasına izin verme."

"İnan bana. Bunu duyduğuma çok sevindim."

Tekrar direksiyona geçiyorum ve bu sefer motorunu çalıştırıyorum. Neredeyse mırıldanıyor ve benim onu gördüğüm kadar onun da beni gördüğüne sevindiğini biliyorum.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum.

"Sür gitsin," diyor Devlin. "Belki virajlarda nasıl davrandığını görürüz, sonra da gelgit havuzlarına gideriz."

Ona bakıyorum. "Bu fikir hoşuma gitti."

Her zamanki gibi iyi yol tutuyor ve çoğu insanın mantıksız bir hız olarak değerlendireceği bir hızda yol alıyorum, ama benim için bu özgürlük ve zafer demek. Kontrolü, tepki hızını seviyorum. Heyecan verici. Adrenalin dolu. Hatta biraz seks gibi, Devlin'e bakıyorum, gülümsemem o kadar geniş ki yanaklarım ağrıyor.

Pasifik Sahil Otoyolu'na vardığımızda hızımı düşürüyorum, sonra sola dönerek güneydeki Laguna Cortez'in resmi sınırına doğru devam ediyorum. Devlin Saint Vakfı çok uzak değil ve Pasifik Caddesi'ni geçer geçmez otoparka giriyorum.

Nefes nefeseyim ve kendimi harika hissediyorum. Eldiven kutumda bulunan beyzbol şapkasını takmadığım için saçlarımın dağınık olduğunu biliyorum, ama umurumda değil. "Bu şimdiye kadarki en güzel hediye idi." O kadar mutluyum ki, muhtemelen ışık saçıyorum.

"O virajları beklediğimden biraz daha yavaş aldığını düşündüm."

Omuz silkiyorum. Doğrusu, öyle yaptım. Birazcık. Belki. Elini tutup sıkıyorum. "Sanırım eskisi kadar pervasız değilim."

O başını sallar ve ne demek istediğimi anladığını biliyorum. Onu daha önce kaybetmeye çok yaklaştım. Onu bir daha kaybetmeyeceğim.

Arabadan inip vakfa doğru yürümeye başlıyoruz, ama içeri girmiyoruz. Eve dönmeden önce, Tamra'nın onun için hazırladığı, incelemesi gereken bazı belgelerin bulunduğu bir kutuyu almaya uğraması gerektiğini söylüyor.

Ama şu anda önemli olan sadece biziz. Gelgit havuzları arkada kalıyor. temel, ve biz de oraya gidiyoruz. Orası ilk öpüştüğümüz yer ve ikimiz de sanki bir mıknaş gibi oraya çekiliyoruz. mıknaş gibi.

El ele yürürken, günlerdir ilk kez kendimi hafif ve özgür hissettiğimi fark ettim. "Bu hissi seviyorum," dedim ona. "Ama aynı zamanda Lamar ve Brandy'yi düşünmeden edemiyorum.

İkisi de birini kaybetti ve şu anda benim hissettiğim kadar hafif hissetmeleri için uzun zaman geçmesi gerekeceğini biliyorum."

"Yapma," diyor. "İyi olduğun için suçluluk duymamalısın. Bulabildiğin yerde mutluluğu yakalamalısın, onlar da sana aynı şeyi söylerdi. Bunu hak etmediğin falan yok. Sen de cehennemi yaşıadın. Hem de fazlasıyla. İkimiz de yaşıadık. Ve ben kaybettiklerinin yasını tutsam da, şu anda en çok hissettiğim şey seninle birlikte olmanın mutluluğu."

Yavaşça başımı sallayarak sözlerini dinliyorum. "Haklısın. Lamar ve Brandy'nin de aynı şekilde hissedeceklerini biliyorum." Lamar ve Brandy'nin de aynı şekilde hissedeceklerini biliyorum." Havuzlara vardığımızda, sessizce onaylayarak elini sıkıyorum. Daha fazla bir şey söylemek üzereyim, ama parmağını dudaklarıma koyarak beni susturuyor ve sonra beni tamamen şaşırtarak, bir dizinin üzerine çöküyor. Elim ağızıma gidiyor ağızıma gider, çünkü bu olamaz. Ama oluyor.

Gerçekten öyle.

"El, sen benim hayatımın aşkı olduğunu biliyorsun. Artık tüm sırlarımı biliyorsun ve kaçmadın. Bu noktada, kaçsan bile, ben senin peşinden giderdim. Seni sonsuza kadar istiyorum. Ve bunu herkesin bilmesini istiyorum. Senin bana ait olmanı istiyorum. şu anda benim olabilirsin, ama bunu herkesin bilmesini istiyorum. Bunun resmi olmasını istiyorum. Yani demek istediğim, El, benimle evlenmeni istiyorum. Benim karım olma şerefini bana verir misin?"

Dizlerim titriyor ve onun yanındaki kuma düşünüyorum. Kalbim deli gibi atıyor. Aklım karışıyor. Bu adamı istiyorum, sonsuza kadar istiyorum.

Ve cevabımın ne olması gerektiğini kesin olarak biliyorum. "Nişan yüzüğü yok" diyor, "ama annenin yüzüğünü sakladığını biliyorum. "Ben... bu çok güzel bir düşünce."

"Ben... bu çok güzel bir düşünce."

Yutkunup gözyaşlarımı geri çekiyorum, sonra nefes alıp onun gözlerine bakıyorum. "Seni seviyorum, Devlin. Seni, birini sevebileceğimi hayal ettiğimden daha fazla seviyorum. Ve yeniden bir araya gelmemiz bir mucize."

Başını hafifçe eğiyor. "Bir 'ama' geliyor galiba."

"Lanet olsun, bu beni de en az seni kadar şaşırtıyor. Sadece..." Kalbimdekileri açıklamaya çalışırken sözlerim kesiliyor. "Sadece bunu da seviyorum. Ve bunun bitmesine hazır değilim."

"Bunu mu?" Yavaşça başını sallar ve ben de sanki bu mantıklı bir konuşma şekliymiş gibi elimi çeviririm.

Hala anlamadığını gördüğüm için tekrar deniyorum. "Her şey altüst olmadan önceki halimiz. Ben Brandy'nin evinde, sen kendi evinde. İşleri ilginç tutmak için birkaç kez birbirimizde kalmak. Akşam yemeği randevuları. Kokteyller."

Omuz silkiyorum. "Normal şeyler."

"Normal olmadığımızı mı söylüyorsun?"

Onun ellerini tutarken gülmeme engel oluyorum. "Öyleymiş gibi davranmak istiyorum diyorum. En azından biraz. Biz bunu hiç yaşamadık ve ben bunu seviyorum.

Ayrıca, seninle birlikte yaşarsam, evimi kaybederim. Ve onu tamir edip taşınmayı dört gözle bekliyorum." Babam öldürüldükten sonra çocukluğumun geçtiği ev kiraya verildi ve gelir, yirmi bir yaşına kadar benim için bir tröst fonuna yatırıldı. O zamandan beri, evi kiralık tutuyorum ve gelirini Manhattan'daki evimin kirasına yatırıyorum.

Ancak şu anda kiracıım taşınma sürecindedir. Oraya girip, evi yenilemek ve bir süre orada yaşamak istiyorum, gayrimenkul sahibi olmanın heyecanı ve çocukluğumun geçtiği evin nostaljisiyle çevrili olarak.

çocukluk evimde olmanın nostaljisiyle.

"Tezgahı değiştirmeme ve yerleri verniklememe yardım etmeni istiyorum. Sonra evdeki tüm odaları vaftiz etmek istiyorum. Bir anda aklıma gelince gelmeni, beni yatak odasına sürüklemeni ya da sadece kapının önüne çiçek bırakmanı istiyorum. Gece geç saatlerde beni arayıp, *When Harry Met Sally* filmindeki gibi birlikte bir dizi izlememizi istiyorum."

Bu onu gülümsetir ve elini uzatıp başparmağının ucuyla yanağımı okşar. "Sen romantizm istiyorsun."

"Romantizmim var," diyorum ona. "Hikaye kitabını istiyorum. Gençken hiç sahip olamadığımız şeyi istiyorum. Bence bunu hak ediyoruz." Durup, tepkisini okumaya çalışıyorum, ama o iş adamı yüzünü takınmış ve kafasından ne geçtiğini anlayamıyorum. "Kızgın mısın?"

"Kızgın mı?" Şimdi ne düşündüğünü anlayabiliyorum, inanamıyorum. "Kızgın mı? Hiç de değil. Ben... emin değilim. Sanırım garip bir şekilde gururum okşandı."

"Gerçekten mi? Gerçekten anlıyor musun?"

"Evet. Ve olmasa bile, senin istediğin şeyin bu olduğunu kabul ederdim."

Garaj kapısı açıldığında olduğumdan daha mutlu olabileceğimi sanmıyordum, ama öyleyim. "Gerçekten sorun yok mu?"

Düşünüyormuş gibi yapıp alt dudağına dokundu. "Randevuların olduğunu mu söyledin?"

"Bir sürü randevu var," diye onu temin ettim. "Peki yatıya kalmalar?"

"Uyumayı garanti edemem," diye alay ettim, "ama teorik olarak, evet."

"O zaman evet. Gerçekten sorun yok."

"Öyle mi?" Sesim yumuşak, neredeyse utangaç, ve nedenini bilmiyorum.

Bir an bakışlarımı tuttu, sonra başımın arkasını avuçladı. "Tek istediğim sensin, bebeğim. Bunu bilmiyor musun?"

"O zaman ödeştik. Çünkü ben de tek istediğim sensin. Ve sezonun tasarımcı ayakkabılarıyla birlikte benim şık gelinliğim. Sadece

"Ayakkabılar hariç," diyor Devlin. Gülüyorum. "Beni tanıyorm

"Ayakkabılar hariç," diyor Devlin.

Gülüyorum. "Sanki beni tanıyormuşsun gibi."

Ayakta durup tekrar yürümeye başladığımızı, sahilde epey bir yol kat edene kadar fark etmedim bile. Hiçbir şey ve her şey hakkında konuşuyoruz.

hiçbir şey ve her şey hakkında konuşuyoruz. Hayat, geçmişimiz, Anılar, çalkantılı ilişkimizde çektiğimiz onca acıya rağmen, sonunda bu noktaya gelebilmemizin ne kadar harika olduğu hakkında. Sağlam bir çift. Birlikte.

Gençken Alex Leto'nun kız arkadaşı olmaktan başka bir şey istemedim ve şimdi o Devlin Saint olsa da, hala tek istediğim şey o. Bir gün parmağıma bir yüzük takacak. Ve ben o geleceğe sıkı sıkı tutunuyorum, ona doğru ilerlerken yaşayacağımız maceralar için heyecanlanıyorum.

Kasabanın kuzey ucuna, kumdan kayalıkların yükselmeye başladığı yere ulaşana kadar nerede olduğumuzu fark etmedim. Peter Amca'nın evinin tam önünde duruyoruz. Laguna Cortez'de otoyolun sahil tarafında bulunan birkaç evden biri. Çok sayıda camı ve güzel manzarasıyla çarpıcı bir çağdaş mimariye sahip.

"En güzel anılarımın bazıları burada," diyorum. "Ve hepsinde sen varsın."

"En kötü anılarının da bazıları burada," diyor.

Başımı sallıyorum. "Senin gitmen. Bu benim en kötü anım." Diye iç çekiyorum. derinden "Ama geri döndün. Ve sen benimsin. Yani her şey yolunda gitti sanırım." Ona kendini beğenmiş bir gülümseme atıyorum ve o da gülüyor.

"Seni seviyorum."

"Öyle olsa iyi olur."

"Şu anda gerçekten seninle evde olmak istiyorum," diyor.

Ona şeytani bir gülümseme attım. "O zaman acele etsek iyi olur."

"Bu fikir hoşuma gitti. O dosyaları almamız gerekiyor, ama kutu elimde olur olmaz Shelby'yi eve götürebiliriz."

Geri dönüş yürüyüşümüz, Peter'ın evine yaptığımız keyifli yürüyüşten çok daha hızlı. Rekor sürede vakfa geri dönüyoruz ve yolda Devlin, Tamra'ya mesaj atarak dosya kutusunu resepsiyona bıraktığından emin oluyor. Ben de aynı anda telefonumu kontrol ediyorum ve Brandy'den gelen bir cevapsız arama olduğunu görüyorum. Onu geri aramayı düşünüyorum ama Devlin kaşlarını çatıyor ve acele etmemiz gerektiğini söylüyor.

"Ne oluyor?"

"Bilmiyorum," diyor. "Ama Tamra mesajlarına cevap vermiyor, bu onun yapacağı bir şey değil."

Ben de kaşlarımı çatıyorum. Haklı, bu hiç ona göre değil. Başka biri olsaydı, birkaç dakika bekleyelim derdim. Ama Tamra Devlin'e her zaman birkaç saniye içinde cevap verir.

Endişe duyduğumuz için acele ediyoruz. Kendime aptalca davrandığımı söylüyorum, ama kapalı verandadan lobide adımımızı attığımız anda endişelenmekte haklı olduğumuzu anlıyorum.

Tamra, resepsiyon masasında Eric'in yanında duruyor, yüzünde ölümcül bir ifade var. Brandy onun yanında, gözleri kırmızı ve şişmiş.

"Ne oluyor?" diye soruyorum, ona doğru koşarak.

"O yaptı," diyor Brandy. "O solucan gibi küçük pislik gidip yaptı."

Omzumun üzerinden Devlin'e bakıyorum, ama o da benim kadar şaşkın görünüyor. Biz soru sormadan Tamra konuşuyor. "William Tarkington, Walt," diyor, gözleri Devlin'e kilitlenmiş halde. "Sana saldırıdan dava açıyor."

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Soğuk bir öfke Devlin'i sardı ve Eric tam orada oturuyor olmasaydı, muhtemelen cam kahve masalarından birini parçalamış olacaktı. masalarından birini parçalamış olacaktı. Ama Eric bir çalışandı, diğerleri ise ailedendi.

Bunun yerine, çok sakın bir şekilde konuşmayı konuşmayı ofisine taşımalarını rica etti, sonra oraya doğru yöneldi. Lobiden geçip asansöre doğru yürürken Ellie'nin elini tutan destekleyici dokunuşunu neredeyse hissetmiyordu.

"Daha fazla hasar kontrolü yapmamız gerektiğini biliyordum," dedi Tamra, Ofisinin kapıları arkalarından kapandığı anda, "Sen bar kavgalarına karışacak bir adam değilsin."

"O bunu hak etmişti," dedi Devlin. "O zaman da sana öyle demiştim." "Başka bir şey demedin." Dişlerini sıktı, sonra düşüncelerini toparlamak için çenesinin altında parmaklarını birleştirdi.

. Tamra'nın kendisi için ne kadar önemli bir anne figürü haline geldiğini hiç fark etmemişti, ama şimdi onu hayal kırıklığına uğrattığı için onu hayal kırıklığına uğrattığı için midesinde hoş olmayan bir ağrı hissediyordu, ancak gerekirse aynı şeyi tekrar yapardı.

Nefes aldı ve Brandy'ye bakmamak için kendini zorladı.

Tamra gözlerini kısarak ona baktı. "Bana bunun ne olduğunu hiç anlatmadın, Devlin. Gerçekleri bilmeden işimi yapamam. Arnold da yapamaz," diye ekledi, onun tuttuğu avukatı kastederek. "Peki ya onun avukatı? Kurt'un oğlunun Laguna Cortez sokaklarında dolaşp insanları dövdüğünü ortaya çıkararak ne kadar keyifli bir gün geçireceğini bir düşün. Peki ne için? Bu aşağılık adam o restoranda seni bu kadar rahatsız eden ne yaptı?"

"Önemli değil," dedi Devlin, Ellie elini sıkarken. Ellie yanında duruyor, ona güç veriyordu. Ve Devlin, Ellie'nin de Brandy'ye bakmadığını fark etti.

Tamra ise bakıyordu. "O akşam yemeğinde ne oldu, Brandy?" Kaşlarını çattı. "Hatta, neden buradasın? Nasıl öğrendin? Ben sadece Arnold'un daveti kabul ettiği için öğrendim. Sen nasıl öğrendin?"

"Ben..." Sanki kömürlerin üzerinde oturuyormuş gibi kıvrandı. "Lamar bunu duydu. Ve bana anlattı. Çünkü ben oradaydım, biliyorsun. Akşam yemeğinde."

"Aynen öyle," dedi Tamra. "O akşam yemeğinde ne oldu?"

Brandy başını kaldırdı, gözleri Devlin'inkilerle buluştu ve Devlin başını salladı. Onun gerçeği söylemesini istemiyordu. Bu şekilde değil, yine kapana kısılmış, hiçbir seçeneği kalmamış gibi hissettiği bir şekilde.

"Brandy?" Tamra ısrar etti.

"Ellie yüzündendi," dedi Devlin, Brandy cevap veremedi.

"O, benimle yattığı için onun hakkında çok çirkin şeyler söyledi."

"Ve sen öfkelendin mi?" Sesinde inanamama duygusu vardı.

. Öfkelenebilirdi, bu doğrudu. Ama hepsi onun olağanüstü bir kontrolü olduğunu da biliyorlardı.

"Öyle oldu," dedi. "Sonuçta konu Ellie'ydi." Tamra

Buna inan. Ve yalanın sadece bir süreliğine geçerli olması gerekiyordu. Walt'un ortadan kaybolmasını sağlayacak türden bir anlaşma sunması için yeterli bir süre, güzel ve sağlam bir gizlilik anlaşmasıyla bağlanmış olarak.

Tamra'nın omuzları çöktü. "Sana şaşırdım." Omuzlarını silkti. "Peki, bununla ilgileneceğiz. Sanırım bu da işimin bir parçası. Ve sana ne dediyse, Ellie, üzgünüm. Korkunç bir şey olmalı." "Oh. Evet. Bilirsin nasıl..."

"Bana tecavüz etti."

Sözler havada asılı kalmış gibiydi. Konuşan Brandy bile, bu sözlerin nereden çıktığına şaşırmış gibiydi.

"Brandy," dedi yumuşak bir sesle ve bu sözler onu hayata döndürmüş gibiydi.

"Hayır." Derin bir nefes aldı. "Hayır, Tamra'ya benim yüzümden saçma sapan bir hikaye anlatmıyorsun. Liseye giderken bana uyuşturucu verip tecavüz etti. Beni hamile bıraktı. Devlin bu yüzden yaptı."

Tamra, Devlin'in gözlerine baktı ve Devlin başını sallayarak gerçeği doğruladı.

"Anlıyorum," dedi Tamra. "Bana anlattığın için teşekkür ederim. Senin sırrını dünyayla paylaşmadan nasıl ilerleyebileceğimizi düşünüyüm."
dünyaya sırrını açıklamadan nasıl ilerleyebileceğimizi düşünüyüm."
Brandy'ye doğru bir adım attı, sonra genç kadının gözlerine baktı. "Şimdi iyi misin? Bu konuyu konuşabileceğin konuşabileceğin bir profesyonel bulmamı ister misin?"

"Bilmiyorum." Brandy'nin bakışları Ellie'ye kaydı. "Bunu düşüneneğim. Aslında, sorduğun için teşekkür ederim. Devlin'in itibarını zedelemekten alıkoyabilir misin? Gerçekten mi?"

"Elimden geleni yapacağım. Aslında, bence biz..."

Telefonunun titreşimi Devlin'in dikkatini çekti ve kadınların konuşmasını dinlemeyi bırakıp Arnold'un dava hakkında konuşmak için aradığı ihtimaline karşı telefonunu kontrol etmek için.

Arnold aramamıştı. Daha kötüsüydü. Çünkü görünüşe göre bu gün böyle geçecekti. Harika başlamıştı, ama yavaş yavaş cehenneme dönüşüyordu.

Yanında, Ellie keskin bir nefes aldı ve Devlin, Ellie'nin omzunun üzerinden okuduğunu fark etti.

Gözlerine baktı. O da kendisi kadar kızgın ve sinirli görünüyordu.

Önlerinde, Tamra'nın bakışları ikisi arasında gidip geliyordu.

"Ne? Kötü haber mi? Walt ile mi ilgili?"

"Bilmiyorum," dedi Devlin, sesini sabit tutmaya çalışarak. "Tek yazan şey, *'Her şeyi kaybedeceksin, Saint. Bunun gerçekleşmesini sağlayacağım.*

Tamra'nın kaşları çatıldı ve gözlerinde öfke parladı. Ancak her zamanki gibi profesyonel tavrını korudu. "Kimden geldi?"

"Bilmiyorum. Sadece bir telefon numarası. Öğrenmeye çalışacağım, ama Ellie'nin aldığı önceki mesajlarda olduğu gibi bu konuda da şansımızın pek yaver gitmeyeceğini hissediyorum."

"Anna bana bunları gönderiyordu," dedi Ellie. "En azından öyle varsayıyoruz, özellikle de o öldükten sonra mesajlar kesildiğinden beri. Ve bu çok önemli bir nokta. O öldü, yani bu mesajı onun gönderdiğini sanmıyorum. Joseph Blackstone da öyle. Bir teğmen göndermiş olabilir, ama zamanlamayı düşünürsek, Walt'u da Walt'ı düşünmemiz gerekmez mi?"

"Zamanlamaya katılıyorum," dedi Devlin. "Ama o küçük piç kurusundan beklediğimden daha cesurca bir hareket gibi görünüyor."

"Başka biri var," dedi Brandy, geniş gözleri Devlin ve Ellie arasında dolaştı. "Christopher olabilir. Biliyorum Herkes onun kardeşinden nefret ettiğini düşünüyor, ama ya öyle değilse? Ya da bu sadece aile meselesi ise?

Onun sözleri, midesine yumruk yemiş gibi hissettirdi, çünkü bu önerinin Brandy'ye ne kadar pahalıya mal olduğunu biliyordu. Ellie elini bıraktı, sonra gidip Brandy'nin sandalyesinin koluna oturdu.

"O haklı," dedi Ellie. "Şu anda baş şüphelimiz o, değil mi?" Devlin, Ellie'nin yüzündeki acıyı gördü. Sevdiklerini koruyamamanın verdiği o korkunç his. O acıyı çok iyi biliyordu ve Ellie ile Brandy'yi ondan sonsuza kadar koruyabilmeyi diledi.

sonsuza kadar koruyabilmeyi diledi.

Ama yapamadı. Tek söylediği, "Evet. Liste başında o var," oldu.

"Christopher ve Walt," dedi Brandy. "Sanki lanetliyim." "Çok üzgünüm," dedi Ellie. "Neden gitmiyoruz? Tamra ve Devlin bize ihtiyaçları yok. Eve gidip, bu olanları unutacak kadar şişkin olana kadar çikolatalı kek yiyelim."

Devlin'in gözlerine baktı ve o, kayıpla karışık kederi gördü. Brandy'nin yaşadığı korkunç durum. Ve gerçekliğin müdahalesiyle lekelenen mükemmel günün kaybı, gerçekliğin müdahalesiyle lekelenmişti.

"Bu iyi bir fikir," dedi Devlin. "Ben de birazdan gelirim. Tamra ve benim konuşmamız gereken birkaç şey var, haklısın."

"Sorun değil," dedi Brandy. "Tek başıma gitmek istiyorum." Ellie'ye baktı. Ellie'ye baktı. "Konuşmak ve sonra dinlenmek istiyorum, ama şu anda sadece kafamda yalnız kalmak istiyorum. Belki kendimi dikiş odasına kilitleyip düşüncelerimi temizlemek istiyorum." Yüzünü buruşturdu. Burnu kırıştı. "Sorun olur mu?"

"Ben... tabii ki. Ama araba kullanabilir misin?"

"Tabii ki. Uzak değil. Üzgünüm ama yapamayacak durumda değilim."

"Üzgünüm." Ellie onu kucakladı. "Sadece... sadece durumu düzeltmek istiyorum."

"Biliyorum. Keşke yapabilsen."

"Evet..."

"Evde görüşürüz." Devlin'e döndü. "Ellie'yi bu gece senin evinde tutma. En iyi arkadaş ayrıcalığını kullanıyorum ve onu

evde tutacağım."

"Merak etme. Aslında, bu gece Big Shot Malikanesi'nde sana katılacağım."

Umduğu gibi, Ellie gülümsedi. "Öyleyse, gerçekten muffin yapacağım."

Ellie, Brandy'yi arabasına kadar geçirdiğinde, o ve Tamra, Walt davasını nasıl çevirecekleri konusunda bazı fikirler üzerinde konuştular. Konuşmalarını bitirdiklerinde, Ellie de onlara katılmıştı.

"Biz de yakında gidebiliriz," dedi yeni bir mesaj yazarken. "Sadece Lamar'ı Walt tarafına çekmek istiyorum."

"Bir dedektif mi?" diye sordu Tamra. "Seni soruşturmak Lamar'ın işi olacak."

"Lamar'ın doğru şeyi yapacağına ve bu davayı" dedi Devlin. "Polis de tüm gerçekleri öğrenmeyi hak ediyor."

Tamra kaşlarını çatı, ama sonunda başını salladı.

"Dürüst olmak gerekirse," diye başladı Ellie, "Mesajla ilgili bir şey öğrenene kadar veya başka bir mesaj gönderilene kadar hiçbir şey bilemeyeceğiz.

Çok fazla olasılık var. Zamanlama Walt'ı işaret ediyor olabilir, ama Christopher'ı veya Blackstone'un yardımcılarında birini de işaret ediyor olabilir."

"Doğru," diye onayladı. "Ben o görevde değildim Blackstone, Saint's Angels'ı bilmiyordu. Ekibin evinde bulduğu belgelerden bu oldukça açık görünüyor. Bu da, adamlarının saldırının arkasında benim olduğumu düşünmeleri için bir neden olmadığı anlamına geliyor."

"Devlin," dedi Ellie, "naif olma. Elbette inanırlardı. seni taciz ediyordu. Aylardır güvenlik ihlalleri konusunda seni kontrol ediyordu. Saint's Angels içeri girdi, elbette, ama oradaki kimse onların bağlantısını bilemezdi. Sadece birinin sonunda Joseph Blackstone'u yendiğini bilirlerdi. Ve dikkat eden herkes , haklı olarak, tetiği çekenin sen olduğunu varsayardı."

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Öncesinde...

"Anlıyorum, General." Alex, gri saçlı adamın önünde dikkatle durdu. Unvanı General'di, ama Alex onun artık görevde olmadığını biliyordu. Belki de hiç görevde olmamıştı. Askerde görev yapmış gibi görünen, ama aslında

gizli görev yapan komutanlardan biriydi. Gölgede saklanan türden bir organizasyonda. Filmlerde kurgu olarak gösterilen, ama aslında gerçek olan türden.

"Sonuçlarını anlıyor musun?" diye sordu general. Alex başını salladı. O anda, hükümet ona hayatının fırsatını sunuyordu. Hayalini kurduğu, ama kendi başına asla başaramayacağından emin olduğu bir şey. "Kesinlikle. Bu görevi üstlenmeye can attığımı açıkça belirttim."

General bir an masasında kaldı. Sonra sandalyesini geri itip ayağa kalktı. Masanın etrafından dolaşp elini Alex'in omzuna koydu. "Sen iyi bir askersin. Seni sonsuza kadar kaybetmeyeceğiz. Ama bazıları kaybedecek. Bununla yaşayabilir misin?"

"Evet efendim." Alex tereddütle cevap verdi, ama konuşurken bile, bunun bir yalan olduğunu biliyordu. General, her zaman halletmek istediği bir şeyi gerçekleştirmek için bir planla ona gelmişti ve Alex ona sonsuza kadar minnettar kalacaktı. Yardımı memnuniyetle kabul edecek ve karşılığında, ihtiyaç duyduğu yardım karşılığında hayatının üç yılını bu göreve adanarak görevleri yerine getirecekti. Ancak bazı şartlar kabul edilemezdi. Ancak bu, kendine saklamayı planladığı bir şeydi. Hayatı boyunca pek çok şey öğrenmişti ve bunlardan biri de sır saklamayı ve o sırrı saklayacak sırdaşları seçmeyi öğrenmişti.

Bu yüzden şimdi tek söylediği şey, "Hazırım, efendim."

"Yarın o zaman. Saat 08:00'de Bay Johnson'a rapor verin." Alex'e elini uzattı ve bu hareket onu şaşırttı, çünkü bu askeri bir jest değildi. Alex selam verme dürtüsüne direndi ve bunun yerine diğer adamın elini sıkıca tuttu.

"Bunun sizin istediğiniz bir şey olduğunu anlıyoruz, ancak aynı zamanda büyük bir fedakarlık yaptığınızın da farkındayız. Size teşekkür ederiz. Ülkeniz size teşekkür eder."

Alex başını salladı. "Teşekkür ederim, efendim."

"Adını ne yapacağına karar verdin mi?"

"Saint," dedi Alex. "Yeni adım Devlin Saint olacak."

"Yani gerçekten bunu yapacaksın?"

"Yapmamam mı gerektiğini mi düşünüyorsunuz?" diye sordu Alex, sırrını paylaştığı tek kişi olan arkadaşı Ronan'a bakarak. En azından şimdilik.

"Hayır. Tamamen destekliyorum," dedi Ronan. "Sanki Bourne kitaplarından çıkmış gibi."

Alex güldü. Ronan haklıydı.

"Parametreleri netleştirdin mi?"

Ronan başını eğdi ve Alex'e burun kıvrarak baktı. "Sence ne?"

Alex güldü. Ronan tanıdığı en yetenekli adamdı. Ve tüm bunlar bittiğinde onu takımında göreceği için mutluydu. Sonunda başka kimlerin ona katılacağına henüz karar vermemişti. Tamra ile kesinlikle konuşacaktı. Bu biraz riskli olacaktı. O asker değildi, bu yüzden onun takımının aktif bir parçası olamazdı.

bir araya getiriyordu. Ama o, onun koordinatör olarak iyi bir seçim olduğunu düşünüyordu. O, kurmak istediği dünyanın her iki tarafında da kendisine yardımcı olabilecek biriydi. Gizli taraf ve kamuya açık taraf. Kamuya açık taraf, hayırseverlik ve eğitimle dünyanın sorunlarını çözmeye çalışacaktı.

hayırseverlik ve eğitimle çözmeye çalışacak bir kamu tarafı. Benzer bir hedefi olan, ancak çok farklı yöntemleri olan gizli bir taraf.

"Ve bunu yapmaya razı mısın?" diye sordu Ronan. "Ödemeni istedikleri bedel."

"Evet. Kahretsin, bu benim hayatım boyunca hayalini kurduğum bir şeydi." Ronan, Alex'in hayat hikayesini biliyordu. Babasının kim olduğunu, The Wolf'a saygınlık ve beceri kazanmak için orduya katıldığını söyleyerek orduya nasıl kaçtığını biliyordu. saygınlık ve beceri kazanmak için katıldığını söyleyerek orduya kaçtığını. Böylece göz önünde daha iyi saklanabilir ve babasının işini ilerletebilirdi. Tabii ki, bunların hepsi saçmalıktı.

"Seninle gelebilirim."

"Hayır. Yapabileceğini biliyorum, ama orada olmanı istemiyorum. Bunu yalnız yapmalıyım."

Ronan yavaşça başını salladı. "O zaman döndüğünde görüşürüz."

"Ben değil."

Ronan güldü. "Evet, sanırım haklısın. İyi şanslar dostum."

Ronan'ın iyi şanslar dileği, Doğu Kıyısı'ndaki üssü terk edip batıya, Nevada'ya doğru yola çıkarken de onunla birlikteydi. Yıllar önce planladığı rotaları kullanarak gizlice yola çıktı ve

orada büyümüş biri

nasıl yapılacağını bilen biri gibi. Yerleşip, babasının her sabah gittiği Babasının her sabah gittiği atış poligonunun yakınında saklandı. Konumu çeyrek mil uzaktaydı ve adam nihayet ortaya çıkana kadar yarım saatten fazla bir süre boyunca tüfeğini hazır tutarak toprakta uzandı.

Daniel Lopez, namı diğer Kurt. Elinde tabancası, omuzları geriye atılmış, göğsü dışarı çıkmış. Hak etmediği bir gururla, ağır adımlarla yürüyordu.

Ölümüne neden olduğu binlerce insanın yükünü taşıyorsa da, Alex bunu göstermiyordu. Sonunda, babası atış poligonunda duruyordu, silahı hedefe doğru kaldırılmıştı.

Alex ona ateş etmek için zaman tanımadı. Kendi tüfeğini çoktan nişan almıştı ve tetiği nazikçe çekti. Rüzgarı ve mesafeyi hesaba katmıştı ve atış temizdi. Babasının gözünün tam ortasından, babasını gururlandıracak türden bir atıştı.

Ses, tüm tesise yayıldı. Susturucu kullanmamıştı. Kullanmak istememişti.

Şimdi, eşyalarını topladı ve hızla ayrıldı, bir kez daha bu cehennemde yaşayarak edindiği bilgileri kullanarak...

kimse onu görmeden dışarı çıktı. Tesisin dışına çıktıktan sonra, kendisi için bırakılan arabayı aldı ve önceden ayarlanmış güvenli eve gitti. önceden ayarlanmış güvenli eve gitti. Talimatlarını almadan önce bir hafta orada kaldı.

Talimatları izleyerek bir sonraki güvenli eve, bir hafta sonra da bir sonrakine gitti. Sonunda, aynı zamanda tıbbi tesis olarak da kullanılan son güvenli eve ulaştı. Orada iki ay kaldı. Ama bu zaman ve acı çekmeye değdi, çünkü sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra oradan çıktığında oradan çıktığında, oradan ayrılan Alejandro Lopez değildi.

Devlin Saint çıkıyordu ve yepyeni bir hayata adım atıyordu.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Şimdiki zaman...

Devlin'in Shelby'yi sürmesine izin verdim çünkü arabaya biner binmez Brandy'yi aramak istiyorum. İlk çalınıştta telefonu açıyor ve ben "Nasılsın?" diye soruyorum.

"İyiyim." Bu kelime zor geliyor ve ağlama sesi duymuyorum, bunun için minnettarım. "Fury, bununla başa çıkmamı kolaylaştırıyor," diyor, sanki sormadığım soruyu cevaplar gibi.

"Bunu duyduğuma sevindim." Yüzümü buruşturuyorum. "Öfke kısmını değil, ama..." "Sen dönene kadar köşede ağlayarak köşeye kıvrılıp sızlanmıyorum" kısmı mı?

Gülüyorum. "Tamam, belki o kadar dramatik değil, ama temel fikir bu. Gerçekten iyi misin?"

"Evet. Sanırım. Sadece... sadece çok kızgınım. Hayatımda hiç bu kadar kızgın olmadığımı sanıyorum."

"Çünkü Walt korkunç bir adam ve kötü olanın Devlin olduğunu ima etmeye çalışıyor."

"Aynen öyle. Evet. Aynen öyle. O tam bir pislik ve Devlin'in tüm bu pisliklerin üstüne atıldığı gerçeğine O. Ve o, sırf haberlere adını yazdırmak ya da başka bir şey yapmak için beni bu işin ortasında yakalamaktan büyük mutluluk duyuyor. Bununla mücadele etmeyeceğimi mi sanıyor? Yaptıklarını anlatmayacağımı mı sanıyor?"

Buna cevap vermiyorum. Tabii ki söylemeyeceğini düşünüyorum. Hiçbir şey. Yıllar geçti ve o hiçbir şey söylemedi. Başka ne düşünebilirdi ki? Devlin'i korumak için bu gece konuşmaya hazır olduğunu bilmiyor, bu yüzden onu daha da çok seviyorum. Ama öyle olmadığından memnunum. Devlin çelik gibidir, ama Brandy daha yumuşaktır. Ve gerçek şu ki, kaderin onu sertleştirmesini istemiyorum.

"Lütfen bana buraya geldiğinizi söyleyin. Yalnız kalmak istediğimi sanıyordum, ama öfkemde arkadaşlık istediğim ortaya çıktı."

"Öyleyiz," diye onu temin ederim. "Önce Devlin'e uğrayacağız, çünkü bir şey alması gerekiyor. Ama sonra oraya geleceğiz. Tamam mı? Daha erken gelmemizi ister misin? İyi olduğundan emin misin iyi olduğundan emin misin?" Ona makineli tüfek gibi sorular yağıdırıyorum ve kendimi frenlemeye çalışıyorum, ama kızgınlığım ve onun için korkuyorum.

"Hayır, hayır. Sorun yok. Ben iyiyim. Gerçekten. Sadece sinirliyim ve arkadaşlarımı istiyorum."

"Tamam. İyi. Kızgın kal, biz de oraya varır varmaz sana katılacağız."

"Merak etme. En az yirmi dört saat kızgın kalacağım gibi hissediyorum. Sonra yavaş yavaş sakinleşebilirim, ama bundan şüpheliyim."

Her şeye rağmen gülüyorum. "Alarm kurdun mu?"

"Evet, evet. Endişelenmene gerek yok. Jake de burada, yanımda yanımda."

"Bu, senin güvende olduğuna beni ikna etmeye yetmez," diyorum. güvende olduğunuza ikna olacağımı sanmıyorum," diyorum. "Jake dünyadaki en tatlı köpek olabilir ve eminim ki kötü adamları yalayarak öldürür."

O burun kıvırıyor. "Jake, sana güvenmediğin için kırıldığını söylememi istedi."

Gülüyorum. "Peki, ona benim için bir öpücük ver." Dürüst olmak gerekirse, bu sadece kısmen doğru. O gerçekten tatlı bir köpek, ama aynı zamanda Brandy'yi korumak için tereddüt etmeyeceğini de biliyorum.

Devlin'in sokağına vardığımızda telefonu kapatıyorum. O, garaj yoluna girmekten vazgeçip Shelby'yi evinin önündeki sokağa park ediyor. . Arabadan atlar ve bana bakmak için bir süre durur. "Gelmek ister misin? Bir dakika sürer."

"İstersen gelirim, ama burada restore edilmiş güzelliğimle oturup Shelby'nin muhteşemliğinin tadını çıkarmak da hoşuma gider."

O güldü. "İstediğin kadar keyfini çıkar. Dediğim gibi, sadece bir dakika sürer."

Arabayı dolaşıp kaldırımdan ön kapıya doğru yürüdüğünü izlerim. Gerçekten de muhteşem bir poposu var ve bugün giydiği kot pantolonla özellikle güzel görünüyor.

Ben iç çekerek, sahip olduğum manzarayı keyifle izliyorum. Onun kapıya ulaşip şifreyi tuşladığını izliyorum. Bulunduğumuz yerden küçük bip seslerini bile duyabiliyorum. Sonra onun küfrettiğini duyuyorum. Arkasını dönüp bana doğru koşarak geliyor. Arabaya yarı yolda geldiğinde, "Bu arada sana şunu soracaktım..." diyor.

Ve tam o anda dünya patlar.

Devlin, ateşli bir alev topu ve enkazla öne doğru fırlatılır ve boğazım aniden yanar. Çığlık attığımı fark ederim, arabadan çıkmak için çabalarken, Shelby'nin kapısını iterek öne doğru fırlarım, Devlin'in kollarını tutup onu kendime doğru çekiyorum. Gömleği yanmış ve onu çıkarmak için uğraşıyoruz. Onu çimlere yatırıp ters çeviriyorum, neredeyse hiç yaralanmamış olmasına şaşıyorum.

Bana sarılıyor, ikimiz de nefes nefeseyiz, zarar görmemiş çimlere geri itilirken, evinden geriye kalanların devasa bir ateş topuna dönüşmesini izledik.

Kulaklarım çınlıyor ve sanki sokakta topyekûn bir savaş var gibi görünüyor. Devlin bir şeyler söylüyor ama onu duyamıyorum ve üstümdeki ağırlığı beni ezip geçiyor. Nefes nefeseyim ve gerçeküstü manzaraya bakıyorum manzaraya bakıyorum. Dünya yanıyor gibi görünüyor.

Kafamın içinde bir uğultu var ve bunun yaklaşan sirenler olduğunu anlamam biraz zaman alıyor.

"Bebeğim? Bebeğim, iyi misin?"

Gözlerimi kırıştıtarak sözcükleri anlamaya çalışıyorum.

Kulaklarımda kum gibi, kalın ve ağır geliyorlar.

"El. Ellie, bebeğim." Devlin, artık üzerimde olmayacak şekilde yer değiştiriyor. Nefes alıyorum, sonra hemen öksürmeye başlıyorum. Beni kaldırıyor, sonra vücudumu kontrol altına almaya çalışırken sırtımı okşayarak beni tutuyor. Öksürük durduğunda, onun yüzünü görmek için geri itiyorum. Külle kaplı, ama bu o ve neredeyse kaybettiğimi fark edince gözyaşlarına boğuluyordum.

"Oh, Tanrım," diyorum. "Devlin, oh, Tanrım, Devlin."

"Sorun yok. Ben iyiyim, bebeğim. Ben iyiyim. Sen yaralandın mı?"

Bir an için anlamıyorum. "Ben mi? *Ben mi?*"

Korku, sanki bir film gibi zihnimde tekrar tekrar oynuyor.

sürekli döngüde bir film gibi. "İyi *misin?* Yaralandın mı? Bir yerin kırıldı mı? Tanrım, o patlama seni bahçeye fırlattı."

Sözlerim birbirinin üzerine yığılıyor. "Biliyor muydun?

Bir şeylerin ters gittiğini hissettiniz mi? Ne oldu? Neden o evde değilsiniz? Tanrıya şükür o evde değildiniz."

Cevap vermiyor. Beni tekrar kendine çekiyor ve ben ona sarılıyorum. Ona, tüm vücudum titriyor. Onu kaybedebilirdim. O anda neredeyse onu kaybediyordum. Ağlamaya başlıyorum ve aynı zamanda kendimi bu şekilde kaybettiğim için nefret ediyorum, ama Devlin'in artık yanımda olmayacağı düşüncesine dayanamıyorum ve onu neredeyse kaybetmeye ne kadar yaklaştığımı tam olarak kavrayamıyorum.

Beni kucakladı, yüzünü saçlarıma dayadı. Nefesini duyabiliyordum, "iyiyiz, iyiyiz" diye fısıldıyordu. Bu sözleri içime kazıdım, çünkü şu anda önemli olan tek şey buydu. *İyiyiz*. Ev yok oldu, ama o hayatta. Bir mucize eseri, Devlin hayatta.

Titremeye başlıyorum. "Neredeyse... Devlin, geri dönmeseydin..."

"Biliyorum, biliyorum." Beni daha sıkı tutuyor, sallıyor ve ben ona sarılıyorum, bir daha asla bırakmayacağıma eminim.

"Neredeyse birbirimizi kaybedecektik."

"Kaybetmedik. Sen buradasın. Ben buradayım.

Güvendeyiz." "Ama..."

"*Hayır*." Bu kelime, sanki sırf iradesiyle trajediyi engelleyebilecekmiş gibi sert bir tondadır. Ama ben bunun mümkün olmadığını biliyorum. Annemle babam gibi, Peter gibi, onu da neredeyse kaybediyordum. Birkaç santim yanlış yöne gitseydim, onu kaybedecektim.

"Biz iyiyiz," diyor, ama sesi titriyor. "El, bana bak. Hala buradayım. Ben annen ya da baban değilim. Onu yendik," diyor. "O kaltağı yendik."

Boğuk bir kahkaha kaçıyor ağzımdan, sesi beni ürkütüyor. "O orospu Kader," diyorum, sonra nemli yanaklarımı siliyorum. "Yendik, değil mi?"

"Yendik."

"Dünyayı kontrol edemezsin," diyorum, gözlerim bir zamanlar onun evi olan yere dönüyor.

"Hayır." Çenemi tutup bana bakmamı sağlar. "Ama deneyeceğim."

Başımı sallıyorum, sonra tekrar ona sarılıyorum. Yanıp sönen ışıklar altında kalıyoruz

ve kısa süre sonra bir itfaiyeci ikimize de battaniye örter ve nazikçe kenara götürür. İtfaiye aracının arkasına otururuz ve bir acil tıp teknisyeni ikimizi de muayene eder

ikimizin de iyi durumda olduğunu söyler, ancak Devlin'in kollarında ve dizlerinde birkaç çürük ve morluk vardır.

Bu kadar gerçeküstü bir olay için çok kuru bir değerlendirme.

Ruhumun aldığı hasar hakkında tek kelime bile etmiyor.

"Tanrım, ikiniz çok şanslısınız." Kafamı kaldırıp Lamar'ı görünce rahatlamış bir şekilde gözyaşlarıma boğuluyorum. Hemen Devlin'e sarılıyorum, sonra bir kolumu Lamar'ın boynuna atıyorum. Lamar beni o kadar sıkı sarıyor ki kaburgalarımı kıracak diye korkuyorum ama umurumda değil. Kurtulmaya bile çalışmıyorum.

"Ne oldu?" diye sorar, kulağıma fısıldayarak. "Ne oldu?"

Kafamı sallayıp gözyaşlarımdan arasından gözlerimi kırıştırarak onu ve Devlin'i daha net görebilene kadar geri çekildim. Hâlâ Devlin'e sarılıyordum.

ve ben onun yanına, kamyonun arkasındaki küçük çıkıntıya çöküyorum.

. Bir bakış attım ve Shelby'nin güvende olduğunu gördüm, birkaç parça yanan odun onun yanına düşmüştü, ama hiçbir şey ona zarar vermemişti. Garip bir şekilde minnettarım. Büyük resimde, eğer kaybettiğim tek şey o olsaydı,

bununla yaşayabilirdim, ama hiçbir şey kaybetmediğim için çok minnettarım. Ya da kimseyi.

Devlin ve Lamar'ın ikisinin de bana baktığını fark ettim. Başımı salladım ve kendimi toparlamaya zorladım. "Ben iyiyim," diye onları sakinleştirdim. "Gerçekten. Ben iyiyim." Devlin'in ellerini tuttum. "Sen iyi misin?"

Çenesi gerilir ve başını sallar. Kısa ve hızlı bir hareketle. "Eğer benimle o eve girseydin, ikimiz de ölmüş olurduk," der. "Sana bir şey sormak için arabaya geri döndüm. Eğer benimle olsaydın, benim yanımda duruyor olacaktın ve ben de sana kapıda soracaktım. Bomba patladığında tam orada olacaktık."

Bir başka mide bulantısı dalgasını atlatıp Devlin'in gözlerine bakıyorum. "Bana ne soracaktın?" diyorum aptalca.

O gerçekten güldü ve ben de ona katıldım. "Hatırlamıyorum bile. Oh, bekle. Sana,

Şişelerden birini senin evine getirmemi ister misin diye soracaktım." Eve bir göz attı. "Sanırım artık bunun bir önemi yok."

Yüksek tiz ve garip bir şekilde kıkırdarak gülüyorum. Şoktan olduğunu biliyorum, ama yine de utanmak istiyorum.

"Bunun arkasında babanın düşmanları mı var?" diye soruyor Lamar, ve bu konuyu iş gibi ele almaya çalıştığı için ona çok minnettarım. Duygularımdan, dehşetten uzaklaşmam gerekiyor. Eskiden olduğum polis ve hala olduğum muhabir gibi düşünmem gerekiyor.

"Sanmıyorum," diyor Devlin. "Kısa bir süre önce eski günlerden biriyle konuştum ve ondan aldığım bilgiye göre, bu işte aktif olan ve bana kin besleyen pek fazla kişi kalmamış. Üstelik, konuşmamı dikkatle dinlemiş olsalardı, babamın mal varlığından kişisel olarak faydalanmadığını bilirlerdi. Belki de bu mal varlığının ama ben öyle düşünmüyorum. İster inanın ister inanmayın Çoğu kadınlara ve çocuklara yardım etmekten hiç çekinmiyor. Sadece kârdan paylarını aldıklarından emin olmak istiyorlar.

Omuzlarını silkiyor. "Sonuç olarak, dürüst olmak gerekirse, benim için yeterince önemsemediklerini düşünüyorum. Para benim banka hesabımda olsaydı, belki durum farklı olurdu. Babamın bazı meslektaşları hala aktif olarak bu işte olsaydı , eminim durum farklı olurdu. Şu anda ise, benim için öncelikleri düşük."

Bunu zaten biliyorum elbette, ama ilk kez bunun ne kadar büyük bir değişiklik olduğunu fark ediyorum. Devlin'in benden bu kadar uzak durmasının ilk nedenlerinden biri, babasının birlikte çalıştığı adamların intikamından korkmasıydı.

"Onlar değilse, kim?" diye sorar Lamar.

"Joseph'e yakın biri," diyorum. Tamra ile bu konunun bir kısmını zaten konuşmuştuk, ancak o zaman durum çok daha az vahimdi.

"Christopher," diyor Devlin soğuk, sert ve düz bir sesle. Ona dönüp bakıyorum.

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Kod onda vardı," diye sözümü keser. "Anna'ya tuş takımının kodunu veren Christopher'dı. Kodu ona *biz* verdik."

Yine midem bulanıyor. "Haklısın. Bu da tuzağın bir parçasıydı."

"Ve ben onu değiştirmedim. Kahretsin, onu değiştirmedime inanamıyorum. Olan biten her şeyden sonra kafam çok karıştı. O kişisel saldırının beni etkilemesine izin verdim ve o ayrıntıyı gözden kaçırdım. Lanet olası şifremi geri değiştirmedim."

Elini tutuyorum. "Senin hatan değildi."

Bana bakar, gözleri benim yanıldığımı ima eder. Senin hatandı.

"Telefonuna, birinin

"Hayır," diyor Devlin. "Alışmadım."

"Hayır," diyor Devlin. "Alışmadım." Alışmadığı için sinirli görünüyor. Bunu daha önce fark etmişti. Gözlüklerini çıkarır — bir camı kırılmıştır — ve burnunun köprüsünü ovuşturur. "Yani teknik becerileri olan biri. Muhtemelen Christopher, bunları sakladığını varsayarsak. Ya da yardım aldı."

"O olmayabilir," diyor Lamar. "Senin gibi bir adamın başka düşmanları da vardır."

Bunu söylüyor, ama en olası ihtimalin Christopher olduğu açık. Tüm sırlarını düşünürsek, teknoloji konusunda bilgili olduğunu öğrenmek beni şaşırtmaz. Ayrıca, çok uygun bir zamanda ortadan kayboldu. Bu Blackstone ve Anna ile olan ilişkisi de eklenince, onu listenin en başına büyük harflerle yazmak gerekiyor. Üçümüzün de sevdiği Brandy'ye daha fazla acı vereceği gerçeği olmasaydı, hiçbirimiz tereddüt etmezdik.

Telefonumun zil sesi hepimizi irkiltti ve ben aşağı baktım, onun olduğunu görünce şaşırmadım.

Onun olduğunu görünce şaşırmadım. Kafamı kaldırıp ikisinin de gözlerine baktım ve onların da onun olduğunu fark ettiklerini gördüm.

"Cevaplayayım mı?"

"Cevap ver," diyor Lamar. "Bu haberler her yerde çıkmıştır. Muhtemelen çok endişelenmiştir."

Neredeyse kendime tekme atacaktım. Tabii ki haberlerde. Burası Devlin Saint'in evi ve burası sosyal medyanın dünyası. Üçüncü kez çalınmadan cevap veriyorum.

"Aman Tanrım, aman Tanrım. İyi misin?" Merhaba deme fırsatım bile olmadan sözler ağzımdan dökülür. "Haberlerde Devlin'in evinin patladığı söyleniyor..."

"Brandy, biz iyiyiz! Brandy!" Cevap vermiyor ve ben gerçekten endişelenmeye başlıyorum. Sonra sesi tekrar duyuluyor. "Oh, lanet olsun."

Şimdi gerçekten endişelendim. Korktuğumu biliyorum, ama Brandy küfür eden biri değildir. "Ne? Ne oldu? İyi misin?"

"Az önce bir mesaj aldım. Christopher'dan. Yapmadığını söylüyor. Her şey için üzgün olduğunu söylüyor. Ama bunu yapmadığını bilmemi istiyor."

Başımı kaldırıp baktığımda Devlin'in merakla kaşlarını çatıldığını görüyorum. Konuşmanın tek tarafını dinleyerek söylediklerimi anlayamadığı belli. "Christopher sana mesaj mı attı?" diyorum, hem Devlin hem de Lamar'ın duyabilmesi için, ama aynı zamanda bunu doğru anladığımdan emin olmak için.

"Evet, evet!"

"Ve bunu yapmadığını söylüyor. Birdenbire mi?"

"Evet."

"Ona inanıyor musun?" Aslında bu soruyu Brandy'ye sormuyorum. Devlin'in fikrini merak ediyorum. Ama o benim kulağıma cevap veriyor.

"Bilmiyorum. Ne düşüneceğimi bilmiyorum."

"Brandy. Gitmem gerek. Polis geldi. Lamar da burada. Beni ve Devlin'i sana götürmek için bir polis arabası çağırarak. Yakında orada olacağız. Tamam mı? Tehlikede olduğunu sanmıyorum ama kapıyı kilitli tut ve alarmı kur. Söz verir misin?"

O söz verir ve ben telefonu kapatır kapatmaz Devlin ve Lamar'a bakarım. "Ee? Ne düşünüyorsunuz?"

"Christopher hakkında mı?" diyor Devlin. "Ben de bilmiyorum. dürüst olmak gerekirse şu anda umurumda bile değil. Aklımdaki tek şey seni güvende tutmak."

"Dediğini yapıyorum," diyor Lamar.

ve onlara Brandy'nin adresini verir. "Tartışmayalım. Onun evine git, orada kal, ben gelene kadar oradan ayrılma. Mümkün olduğunca çabuk oraya geleceğim ve ikinize de haber vereceğim."

İkimize de sert bir şekilde bakar, yüzünde kararlı bir ifade vardır.

"Orada kalacağınıza söz verin. Aptalca bir şey yapmayacağınıza söz verin."

Devlin'in elini sıkıp başımı sallıyorum. "Söz veriyoruz. Orada kalıp seni bekleyeceğiz. Bize haberler getir, tamam mı?"

Lamar başını sallar ve Devlin elini uzatıp onun elini sıkar.
"Teşekkürler," der.

Lamar kaşlarını çattı. "Ne için?"

"Bilmiyorum. İlgilendiğin için. Arkadaş olduğun için. Sadece orada olduğun için."

OTUZUNCU BÖLÜM

Lamar'ın dediğini yapıp Brandy'nin evine gidiyoruz. Devlin hemen evde dolaşmaya başlıyor, cevaplar ararken enerjisi dalgalar halinde yayılıyor gibi görünüyor. Ben de cevaplar istiyorum, ama şu anda ona yardımcı olamıyorum. Devlin'i bir anda kaybedebileceğimi fark etmek beni tekrar tekrar vuruyor ve hala çok sersemlemiş durumdayım.

Bu beni çok zorluyor, korkutuyor. Ve ben bu kadar çok korkmaya alışkın bir kadın değilim.

Bu yüzden kendi korkularımı bastırıp Brandy'ye odaklanıyorum. En azından ben, insanların bir anda senden alınabileceğini bilerek tüm hayatımı yaşadım. Ama son birkaç gün en iyi arkadaşımı çok sert vurdu. O, karanlık tarafını gördü.

onun asla yaşamamasını umduğum dünyayı. Yıllar önce Walt ile cehennemi yaşamıştı ve ben her zaman bunun onun payına düşen kısmı olduğunu düşünmüştüm.

Daha iyi bilmeliydim. Sonuçta, evrenin ne kadar acımasız olabileceğini benden daha iyi kim bilebilir ki?

"İnanamıyorum," diyor, Jake ile birlikte kanepede kıvrılmış halde. "Walt değil... Ondan her şeyi beklerim, ama bomba yerleştirecek kadar akıllı ya da cesur olduğunu sanmıyorum."

"Christopher'ı düşünüyorsun, değil mi? Anlıyorum," diyorum. "Ben de onu severim."

"Ona güveniyordum," diyor. "Ben dünyadaki en saf insan mıyım?"

"Oh, tatlım, hayır. Tabii ki hayır. Ben de ona güveniyordum. Joseph'i öğrendikten sonra Devlin ya da ben seni onunla yalnız bırakır mıydık sence?"

"Onunla çok konuştuk. Ona çok şey anlattım." Kendini kucakladı "Eğer bunu yaptıysa, o zaman o lanet olası bir psikopat. Ya da sosyopat. Ya da, kahretsin, ikisi de. Bunu bir türlü ayırt edemiyorum. O iyi bir insan değil."

Burnunu çeker, sonra gözyaşlarını tutar. "Onun iyi bir insan olduğunu sanıyordum."

"Senin suçun değil," diyorum, Jake'i okşayan elini tutarak.

"Biliyorum. Ama bu bir şey değiştirmiyor. Ve... şey, onun bunu yapabileceğini biliyorum. Bombayı demek istiyorum. İlk kitabını okudum. İçinde bir bomba vardı ve her türlü araştırmayı yapmıştı. Kitabın arkasında öyle yazıyordu. Nasıl yapılacağını biliyordu."

"Bu yüzden onu araştırıyoruz," diyor Devlin arkamızdan, ikimizi de irkiltirerek. "Çünkü bu mümkün ve biz akıllı davranmak istiyoruz ama Ellie haklı, bu senin hatan değil."

O başını sallar, ama ona aynı şeyi söylediğimde olduğu kadar ikna olmuş görünmüyor.

"Nerede olduğunu bilsek yardımcı olurdu. Sana bir ipucu verebilecek bir şey söyledi mi hiç?"

Kafasını sallar. "Ama bana o notu bıraktı, yani sızıntının sorumlusu olduğunu biliyoruz. Ama bu çok daha ciddi bir durum. Neden kendini böyle gündeme getirsin ki? Mantıklı değil."

"Hayır, mantıklı değil," diye Devlin de aynı fikirde. "Ama senin de dediğin gibi, o bilgiye sahip, muhtemelen bizim bildiğimizden daha fazlasına, çünkü o..."

Joseph ile bağlantısı. Sızıntının arkasında olduğunu itiraf ettiğinde, bu duruma düşeceğini beklemiyordu."

Ne demek istediğini anlamam biraz zaman aldı. "Birinin ona emir verdiğini mi söylüyorsun?"

Devlin başını salladı. "Ya da Joseph ile ilişkisi bizim sandığımızdan daha iyiydi. Keder ve öfke, bir insanı aptalca şeyler yapmaya itebilir." şeyler yapmaya itebilir."

"Kardeşini öldüren adamın evini havaya uçurmak gibi," diyor Brandy. "Şüpheli listesinin en başında olacağını bilsen bile."

"Üzgünüm," diyor Devlin. "Ama evet."

Yutkunurken boğazı hareket eder. "Keşke yapabilsem, ama nerede olabileceğini hiç bilmiyorum."

"Endişelenme. Kaynaklarımız var ve bu onun suçu olmayabilir."
" Elini Brandy'nin omzuna koydu, sonra ona bir fincan kakao getirmeyi teklif etti.

"Ben iyiyim," der Brandy.

"Ben gidip bir tane alacağım, fikrini değiştirirsen bana haber ver."

Brandy başını sallar ve Walt mutfığa doğru yönelir. Ben de kalkıp onu takip ederim, bu konuşmayı burada bitirmeye niyetim yoktur.

"Eminim ki bu

Walt olamaz," derim, onu kilerde köşeye sıkıştırarak. "Peki, Christopher'ın mesajı doğruysa, bu ne anlama gelir? Radarda yeni biri mi var?"

Devlin tamamen bitkin görünüyor ve iç çekiyor. "Şu anda hiçbir şeye inanmıyorum. Ama haklısın. Walt olduğunu sanmıyorum. Onun iddiası, babamla ilgili ortaya çıkan kötü haberler yüzünden beni uzlaşmaya zorlamak için fırsatçılık gibi geliyor. Ne Öte yandan, benim evime olanlar ise intikamdır.

"Katılıyorum," diyerek kollarımı onun boynuna doladım. "Ama kim tarafından? Muhtemelen Blackstone ile bağlantılı biri, ama o öldü. Peki ne yapacaksın ne yapacaksın?"

"Bu sorunun cevabını gerçekten bilmek istiyor musun?"

Kaşlarımı çatıyorum. Bildiğim tek şey, onun yukarı çıkıp Ronan, Reggie, Penn, Claire, Charlie, Grace ve henüz tanışmadığım diğer tüm Saint's Angels üyeleriyle telefonda konuşacağı.

. Her şeyi öğrenmek için bir plan yapacaklar, ellerindeki tüm yöntemleri kullanacaklar, kolluk kuvvetlerinin erişemeyeceği yöntemler de dahil. En azından yasal olarak.

Walt'a gelince, o öyle demese de, ekibin onu da araştıracağından eminim. Devlin, Walt'ın bu olayla hiçbir ilgisi olmadığına inanıyor olabilir, ama emin olana kadar bu ihtimali tamamen göz ardı etmeyecektir. Polis prosedürleri ve yargı davranışları dünyasında köşeleri kesen türden araçları kullanarak, o aptalın hayatını tekrar araştıracaktır. yargı davranışında köşeleri kesen türden araçları kullanarak o

Onu onaylamadığımı söylemek istiyorum. Bunu yapamayacağını. Süreci akışına bırakması ve yetkililerin cevapları bulacağına güvenmesi gerektiğini. Söylemek istiyorum, ama söyleyemiyorum, çünkü artık buna inandığımdan emin değilim. Bunun yerine onu sıkıca sarıyorum. "

Burada Brandy ile kalacağım. Sen yapman gerekeni yap, tamam mı?"

Kaşları hafifçe kalkıyor ve söyleyemediklerimi anladığından eminim. Sonra başını sallar, alnımı öper, arkasını döner ve odama doğru gider.

"Devlin," diye sesleniyorum, ona katılma, toplantılarını dinleme ve ele geçirdikleri bilgileri düşünme, dedikodularda ve bilgilerde bir şeyler bulup bulamayacağımı görme isteğıyle mücadele ederek. belki onların görmediğı kanıtlar bulabilir miyim diye düşünmek için. Ama o durup bana dönüp baktığında, tek söyleyebildiğim şey, "Bir şey bulursan bana haber ver" oldu.

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirir ve anladığını biliyorum. "Tabii ki haber veririm," der. Ve sonra gider.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Sabah, üzerimde bir battaniyeyle kanepede uyanıyorum, sersemlemiş ve kafam karışık. Kendimi zorlayarak kalkıyorum, başım zonkluyor. Mutfağa girip kahve yapmaya başlamak için, Brandy'nin zaten orada olduğunu ve soğuk ve yeşil bir şey içtiğini fark ettim.

"Selam. Devlin kalktı mı?"

"Emin değilim. Dün gece geldi ve ben yatmadan hemen önce seni örttü."

"Beni uyandırması gerekirdi."

O gülüyor. "İnan bana, denedi. Seni yatağa taşımayı düşündü, ama biz seni olduğu gibi bırakmaya karar verdik."

"Vay canına. Hiç hatırlamıyorum."

"Yorgun düşmüştün. Çok zor bir gün geçirmiştin."

Doğru. Kendime bir fincan kahve doldurup Devlin'in odasına bakmaya gidiyordum ki, Brandy birdenbire, "Bu günlerde bir açıklamanın kamuoyuna duyurulması ne kadar sürer?" diye sordu.

Onu dikkatle süzdüm, sözlerinin anlamını anlamaya çalışarak. "Ne demek istiyorsun?"

"Walt'ın Devlin'e yazdıkları hakkında bir şeyler söylemek istersem Devlin'e yaşattığı şey hakkında bir şeyler söylemek istersem, insanların görebilmesi için ne kadar sürede gerçek bir yayında basılabilir? Yani, sadece Twitter feed'inde değil."

"Dürüst olmak gerekirse, kendi sosyal medyanda böyle bir şey paylaşırsan, insanlar fark edince muhtemelen çok çabuk viral olur. Ama bir tür yayında yayınlanarak meşruiyet kazanmasını istiyorsan resmi haber medyası, bunun medyaya bağlı olduğunu söyleyebilirim. Düzenli olarak haber yayınlayan türden bir yer olup olmadıkları ya da resmi yayın tarihine kadar beklediklerine bağlıdır." Onu inceliyorum. "Brandy, ne düşünüyorsun?"

"Bu beni çok sinirlendiriyor. Yani, her şey. Tabii ki en çok ev, ama bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Ama tüm bunlar Devlin'in New York'ta itibarının zedelendiği zaman başladı, değil mi?"

Onun düşünce akışını takip etmeye çalışarak başımı salladım.

"Eh, ben de bu konuda bir şey yapamam. Yani, Devlin harika bir adam, bunu biliyorum. Ama onun babasının babası olmadığını söyleyemem ki."

"Tatlım, her şeyden dolayı üzgün olduğunu biliyorum. Ama seni anlamıyorum."

"Anlamıyor musun? Walt onu karalıyor."

"Biliyorum. Ama saldırı suçlamasında bulundu ve Devlin ona saldırdı. Bu noktada ne yapabiliriz ki?"

"Bunu kamuoyuna açıklayacağım. Daha önce de yapabileceğimi söylediğim gibi."

"Devlin sana yapmamamı söyledi. Kendini koruyabileceğini söyledi. bunu yapabilir. Evinin bombalanması, senin sessiz kalmanla hiçbir ilgisi yok."

"Biliyorum. Ama bir şeyler yapmam lazım. Devlin benim için bunu yapmamamı söyledi. Ama bu Devlin ile ilgili değil. Aslında değil. Bu benimle ve benim savunduğum şeylerle ilgili. Devlin'in öyle olduğunu düşünmelerine izin veremem biliyorum. Ve başka ne var biliyor musun? Erkekler söz konusu olduğunda kendimi savunmamaktan bıktım. Christopher'ın ne olduğu ya da kim olduğu konusunda göz yumdum —"

"Dur, dur. Yani şimdi Christopher'ın tüm bunlarla ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bence öyle olmalı. Evi bombalamadığını söyleyen o aptal mesajı göndermişse ne olmuş yani? Sonuçta, bence adam fazla itiraz ediyor, değil mi?"

Sebze çorbasından bir yudum alır ve devam eder. "Ama mesele onun masum olup olmadığı bile değil. Mesele, onun öyle söylediği ve benim de kaygısızca ona inandığım. O, gezegendeki en masum adam olsa bile, bir şekilde bu olaya karışmış durumda. Ve benim tek yaptığım, burada oturup akıntıya kapılmak."

Sözleri birbirinin üzerine dökülüyor. "Ve bu sadece Christopher değil. Walt da öyle. Benim korkup hiçbir şey söylememiş olmam. O, bunu kaç kadına daha yaptı? Ve şimdi burada oturmuş Devlin'i suçluyor? Bu saçma. Benim

. Devlin'e yardım etmek için kullanabileceğim bir gücüm var. Kendime yardım etmek için kullanabileceğim bir gücüm var. Sonunda, belki, biraz cesaretlenmek için."

Kafasını sallar, sonra sanki çok fazla konuşmuş ve ne diyeceğini bilemiyormuş gibi ellerini kaldırır.

"Anlıyorum," diyorum yumuşak bir sesle. "Gerçekten anlıyorum." "Bana yardım eder misin?"

"Evet. Bir bakayım..."

"Hayır. Bu Devlin'in kararı değil. Bu benim kararım. Bunu kendim için yapıyorum. Yapmam gereken bir şey bu. Devlin, söylemem gereken her şeyi söylememde bir sorun olmadığını zaten söyledi. Ve bunu söylemem

bunu söylemem gerekiyor. Lütfen, bunu açıklamama yardım et. Benim doğru kararı verip vermediğimi düşünmeden de yeterince derdi var zaten."

Bunu düşündüm ve onun haklı olduğunu anladım. Bu Brandy'nin kararı ve Devlin endişelenecek. Spot ışıklarının ona nasıl etki edeceği konusunda endişelenecek, ama Brandy uzun zamandır sessiz bir hayat sürüyor ve bunun onu yıprattığını görebiliyorum.

"Tamam. Duyurmana yardım edeceğim. Ne yazık ki, sadece senin için köşe yazısı yayınlayamam, çünkü şu anda işsizim. Ama bunu hızlı bir şekilde internete koyabilecek başka bir dergi bulabilir miyiz, bir bakalım

yayınlayabilecek başka bir dergi bulabilir miyiz bakalım."

"*The Spall*'ın tirajına sahip olsa iyi olur," diyor. "Evet. Düşünüyorum.

Tanıdığım biri var. Benim dergisinde benim için bunu bir iyilik olarak yapmaya razı olacak meslektaşlar. Birisi...

Kendimi durdurdum, çünkü aklımda mükemmel bir kişi olduğunu fark ettim.

On dakika sonra, Brandy mutfak adasında dizüstü bilgisayarının başında oturmuş, Corbin ile video görüşmesi yapıyor. Corbin,

"Bu, makalenin daha çok paylaşılmasını sağlar," diyor.

Brandy'nin biraz gergin görüldüğünü fark ettim ve kaşlarımı çattım.

"Rahat değilsen yapma," dedim. Video görüşmesi olduğu için, ekranın dışında olsam bile beni duyabileceğini biliyorum.

"Ama bu senin kendi kararın olmalı," diye ekliyor Corbin. "Ellie'nin görüşünü takdir etmediğimden değil," diye ekliyor ve sesinde hafif bir

gölümseme duyuyorum.

Gözlerimi deviriyorum, ama tabii ki o beni göremiyor.

Brandy gülüyor. Ona Corbin ile aramızdaki uzlaşmayı anlattım ve bizi birlikte görmekten hoşlandığını düşünüyorum.

"Yani sen sadece benim konuşmamı ve hikayemi anlatmamı istiyorsun, sonra da iyi kısımları seçip Twitter'da ya da başka bir yerde yayınlayacaksın, öyle mi?"

"Evet. Önce onaylamak istersen, onaylayabilirsin."

"Hayır. Kendimi videoda görmek istemiyorum. Görsem bile hiçbir şeyi yayınlamanı istemem." Bana hızlıca bir bakış attıktan sonra

"Sana güveniyorum."

Corbin güldü. "Ellie'nin yan odada oturduğunu düşünürsek, bu çok şey ifade ediyor. İkiniz için de."

"Tamam," diyor Brandy. "Konuşmaya başlayayım mı?"

"Başla." diyor Corbin.

Brandy bana dehşet ve heyecanın karışımı bir bakış atıyor. heyecan karışımı bir bakış atar. Ben cesaret verici bir şekilde başımı salları ve elimle devam et işareti yaparım. Alt dudağını ısırır, derin bir nefes alır,

sonra kıkırdamaya başlar. "Üzgünüm. Üzgünüm. Bu çok garip."

"Acele etme," diyor Corbin, sandığımdan daha nazik bir sesle. "Bunu düzenleyebilirim. Ve seni aptal gibi göstermeyeceğime söz veriyorum."

"Sakın yapma," diye araya girdim. "Artık nerede yaşadığını biliyorum."

O gülüyor, ama bizim şakalaşmamız Brandy'yi rahatlatmış gibi görünüyor ve başlamadan önce derin bir nefes alıyor.

"Yıllardır sessiz kaldım," diyor, "ama Devlin'i şahsen tanıyorum Saint'i şahsen tanıyorum ve William Tarkington'ın ona yönelttiği suçlamalar ışığında artık sessiz kalamam. Sonuç olarak Devlin harika bir adam. Ama William, ya da Walt, böyle biliniyor) öyle değil."

Derin bir nefes alıyor, gözleri benimkilere takılıyor. Harika iş çıkardığını söylüyorum ve o devam ediyor.

"Walt, konuşmamın sebebidir," diyor. "Onun eylemleri beni zorladı. Beni öfkelenirdi. Devlin Saint'e karşı yaptığı suçlamaları dinledim ve öfke içimi kapladı. Çünkü ikisini de tanıyorum.

bu adamlar. Dahası, bu iddia edilen saldırının neden gerçekleştiğini biliyorum

Devlin beni savunuyordu. Beni savunuyordu çünkü ben kendimi savunmamıştım, oysa savunmam gerekirdi.

Sessizce elini kamera görüşünün altında uzatıyor ve ben onu tutarak gücümü sunuyorum. "Savunmam gerekirdi. Karşı koymam gerekirdi," devam ediyor. "Yıllar önce, gençken ve daha yakın zamanda Walt'u tekrar gördüğümde. Lisedeyken, Walt Üniversitede tanıştık. Bir partide. Bana ilaç verdi ve tecavüz etti. Beni hamile bıraktı ve şimdi bir yerlerde, benim onu evlatlık verdiğim için iyi ve sevgi dolu bir yuvada yaşayan küçük bir kız var.

Gözlerini kapatıp derin bir nefes alıyor ve ben bunun mükemmel bir video çekimi olduğunu düşünmeden edemiyorum.

"Ama akıllıca bir şey yaptım. Evlat edinen ebeveynlere, DNA örneğini saklayabilir miyim diye sordum. Nasıl hamile kaldığımı biliyorlardı ve nazıkçe kabul ettiler. Bunca yıldır doktorumun önerdiği bir tesiste saklanıyor.

William Tarkington tehlikeli bir adam. Kendini istediği her şeyi alabilir ve dünya ona istediğini vermezse, gerçekleri kendi lehine çevirir.

Bana da öyle yaptı. Devlin'e de öyle yapıyor." Alaycı bir gülümsemeyle, "Devlin Saint onu incitti mi? Zavallı bebek."

Öne doğru eğildi ve sanırım şimdi gerçekten havaya girmeye başladı.

"Devlin Saint o sokakta onu incitti çünkü Devlin beni haklı çıkardı. Çünkü Devlin, size az önce anlattığım hikayeyi bilen iyi bir adamdır, yıllardır sakladığım bir hikaye. Uzun zaman önce anlatmam gereken bir hikaye, çünkü Walt'un bunu sadece bana yapmadığını yürekten inanıyorum. Daha önce bir şey söyleme cesaretim olsaydı, belki de yakalanırdı

yakalanırdı. Belki de hapiste olurdu. Belki de o bara hiç gitmezdi ve Devlin beni korumak için ayağa kalkmak zorunda kalmazdı.

Arkalarına yaslanırlar ve Corbin ona devam etmesini işaret ederken, ben "Harika gidiyorsun" derim. Derin bir nefes alır, dudağını ısırır ve devam eder.

"Söylediklerimin hukuki sonuçlarını bilmiyorum bakış açısı. Bu, Devlin'i saldırı suçlamasından aklayabilir mi bilmiyorum. Ben avukat değilim. Bilmiyorum. Devlin'in kanunla başı belaya girmesini istemem, ama bunu bu yüzden söylemiyorum. bunu söylemek zorundayım. Çünkü Devlin Saint iyi bir adam ve son zamanlarda hak etmediği bir sürü kötü şey yaşadı . Ve Walt kötü bir adam ve az önce söylediklerimi duyduktan sonra insanların ona attığı karanlık bakışları hak ediyor. Umarım bu onun için her şeyi değiştirir. Umarım sonunda yalanlarla ya da uyuşturucuyla gerçeği değiştirmeye çalışarak paçayı kurtaramayacağını anlar. Hepsi bu. Teşekkür ederim."

Bir an bekler, sonra omuz silker, videoyu kaydederken aynı ifadeyle bana bakar.

Yanına gidip onu kucaklarım. "Harikaydın," derim ve Corbin de aynı şeyi söyler.

"Gerçekten harikaydı, Brandy," diyor. "Cidden, muhteşemdi. Ve eğer bunun viral olmasını istiyorsan, bence doğru şeyi yaptın . Bence bu kesinlikle senin için öyle olacak. Ve eğer hala Devlin'e pislik gibi bakanlar ya da Walt'a Saint'i aptal gibi bakıyorsa, onlar aptaldır."

Brandy burnunu çekip elinin tersiyle burnunu siler. "Teşekkür ederim."

"Bu makaleyi yazıp videoyu yayınlamadan önce bir şey daha söylemeliyim."

Brandy'nin kaşları çatılır ve ben de meraklanırım. "Ne?"

"Emin misin?"

"Neden şimdi bunu soruyorsun?"

"Çünkü söylediklerin gerçekten çok iyiydi. Sadece iyi ve samimi bir şekilde söylemekle kalmadın, aynı zamanda herkesin ilgisini çekecek gerçek kanıtlara da değindin, üstelik Devlin Saint de işin içinde. Hepimiz bunun viral olacağını biliyoruz. Birkaç gün önce sana bunu söylemezdim. Bana izin vermiştin, ben de yayınlardım.

Ama son zamanlarda bakış açım biraz değişti. Meslektaşlarımdan

Devlin'e babasının kim olduğu hakkında sorular sorarken gördüm. Muhtemelen ben de aynısını yapardım. Bu bir haber değeri olan olaydı, değil mi?

Brandy ve ben göz göze geldik ve ikimiz de başımızı salladık.

"Evet, mesele şu. Onunla tanıştım. Ve onu dinledim.

Geçen geceki konuşma. Ve bu açıklama onu mahvetti. Bu bir haberdı ve onu kamuoyunda sorgulamaya hakları vardı. Ama acaba bunu yapmamaları gerekmez miydi diye düşünüyorum. Bu yüzden yayınlamadan önce biraz daha düşünmeye çalışıyorum. Gerçekten istediğin bu mu?

Tamamen şok oldum. Corbin hakkındaki görüşümü değiştirmiştım, ama bunu hiç beklemiyordum. Onun vazgeçmeye hazır olduğu şeyi düşündükçe gözlerim doluyor. Harika bir makale ve bununla birlikte gelen ilgi. Ve bunu dostluk

ve saygıdan dolayı yapıyor. Kim tahmin edebilirdi ki?

Brandy'nin zihni benimki gibi dağılmamış. Ve hiç de duygusal görünmüyor. Bunun yerine, kameraya doğrudan bakarak şiddetle başını sallıyor. "Sorduğun için teşekkürler. Ama evet. Yayınlamanı istiyorum."

Corbin'in yüzündeki ifade mutlak bir sevinçle değişir. "Peki, tamam. Tek bilmek istediğim buydu. Brandy, tatlım, az önce kariyerimi kurtarmış olabilirsin. Teşekkür ederim."

Gülüyorum. Eski Corbin'i görmek güzel. Dünya yeniden eksenı etrafında dönmeye başlamış gibi hissediyorum.

"Peki, işimiz bitti mi?" diye soruyorum.

O başını sallar. "Yayınlanmadan önce sana bir mesaj atarım, böylece hazırlıklı olursun. Bunu hızlı yazabilirim ve birkaç saat içinde yayınlatabilirim. Sorun yok, değil mi? Mümkün olduğunca çabuk istersin."

"Kesinlikle," diyor Brandy. "Walt bu konuyu çok sıkı takip ediyor gibi görünüyor. Adının her türlü sosyal medyada trend olduğunu görüyorum."

medyada trend olduğunu görüyorum."

"Anladım. Yazıyı yazıp, grafikleri hazırlayacağım ve yayınlayacağız. Onunla. Seni haberdar edeceğim. Ve bu özel haber için tekrar teşekkürler. Hey, Ellie, neredesin?"

Yüzümü görebilmesi için tekrar eğildim. "Teşekkürler," dedi.

"Rica ederim. Bizi gururlandır. Seni evden çıkarmak istemeyiz."

O burun kıvrır. "Şimdi kapatıyorum. Yapacak işlerim var." Ve sonra, sözünü tutar.

Brandy uygulamayı kapatıp dizüstü bilgisayarını kapatır, sonra bana döner. "Aman Tanrım," der.

Ona sarılırım. "Tamamen doğru olanı yaptın. Seninle gurur duyuyorum."

"Neyden gurur duyuyorsun?" Soru arkamızdan geliyor ve ikimiz de irkiliriz, suçluluk duyarak ayrılırız ve Devlin'e döneriz.

Brandy'nin gözlerine bakıyorum ve o da bana bakıyor, sonra Devlin'e dönüyor. "Sadece Christopher'ı unutmaya çalışıyorum, biliyorsun."

"Uh-huh." Kollarını göğsünde kavuşturur. "Denemek ister misin? Yine mi?" Brandy başını sallar. "Hayır. Her şey yolunda. Ama biraz yorgun hissediyorum. Ellie'ye sorabilirsin ya da bekleyebilirsin. Bu bir sır değil ki. Artık olamaz da."

İkimize birden bakar. "Gidip uzanacağım." O odadan çıkarken başımı sallarım, sonra Devlin'in kollarına girerim.

"Bana bunun ne olduğunu söyleyecek misin?"

Ona yaslanıp başımı sallıyorum. "Hayır. Yakında öğreneceksin, o haklı. Sadece en iyi arkadaşımınla gerçekten gurur duyduğumu söyleyeyim."

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Öğleden sonra saat üç civarında haberler nihayet yayıldı ve Brandy'nin röportajı canlı yayına girdiğinde Devlin bilgisayar başında çalışıyordu. Birdenbire, ekranında sürekli yanıp sönen bildirimler yüzünden hiçbir şey yapamaz hale geldi.

İlk başta onları önemsemedi, ama sonra okudu. Kısa süre sonra videoyu buldu ve izledi. Videoyu kapıldı, hem kendisine hem de Brandy'ye verilen destekten memnun kaldı ve Brandy'nin durumu ele alış biçiminden bir erkeğin olabileceği kadar gurur duydu.

Ellie'nin yatak odasında çalışıyordu, ama oradan ayrılıp Brandy'yi, çanta işleri için stüdyoya dönüştürdüğü çalışma odasında buldu. "Bunu yapmak zorunda değildin."

"Biliyorum." Ona gülümsedi, hem kendiyle gurur duyuyor hem de yaramazlık yapıyormuş gibi görünüyordu.

"Yine de yaptığın için mutluyum. Bir keresinde sana emin olana kadar yapmamamı söylemiştim ve o röportajda emin olduğunu anlayabildim. Söylediklerin... çok anlamlı. Ve bence önemli olacak."

"Umarım öyle olur. Onun için yaptım."

Adam gülümsedi. "Benim tarafımda olduklarını söyleyen insanlardan zaten çok destek aldım. Bu yüzden teşekkür ederim."

Ona yaklaştı ve o da ona sarıldı.

"Hayatıma tekrar girdiğine çok sevindim," dedi kadın. "En çok da Ellie'nin hayatına geri döndüğüne sevindim. İkiniz birbirinize çok yaklaşıyorsunuz."

"Bu konuda seninle tartışmayacağım." Dikiş makinesine doğru başını salladı. "Seni rahat bırakayım. Bir şeye ihtiyacın var mı? Su? Çay?"

"İyiyim. Ama teşekkürler."

Ona başparmağını kaldırarak selam verdi, sonra kendine kahve yapmaya gitti Kendisine. Lamar'ın uğramasını umuyordu, çünkü kızın

video istasyona herhangi bir çağrı getirip getirmediğini bilmek istiyordu, ama dedektif bugün Ellie'ye uğramamıştı ve Devlin onun bomba soruşturmasının ortasında olduğunu varsayabilirdi.

Öğle yemeği henüz bitmişti, ama Brandy'nin videosu uzun ve zorlu bir günü sonlandırmış gibi hissediyordu. Kahvesini alıp arka verandaya gitti, Ellie'yi yazarken bulacağını düşünerek.

Ancak Ellie şezlongda uyuyordu.

Buna şaşırmadı. Sonuçta, çok zor bir gün geçirmişlerdi.

Şimdi Devlin kendini bitkin ve yorgun hissediyordu ve Ellie'ye katılıp biraz kestirmek istiyordu. Gününün büyük bir kısmını bilgisayar ekranları ve Saint's Angels'ın çeşitli üyeleriyle teorileri ve şüphelileri gözden geçiren video konferanslarla geçirmişti. Herkese görevler vermişti ve sabah boyunca küçük ayrıntılarla raporlar vermişlerdi, ama bunların hiçbir bombacıyı bulmaya onları yaklaştırmış gibi görünmüyordu. Muhtemelen Blackstone ile ilgiliydi, muhtemelen orospu çocuğu dışarı çık — ama bunu kesin olarak bilmenin bir yolu yoktu.

Onların lehine olan tek şey, ekibin Blackstone'un evinden aldığı ve Tamra'nın sahildeki yürüyüşten sonra ona verdiği kutu, ön kapıya gittiğinde elinde değildi. Eğer elinde olsaydı, Ellie ile konuşmak için geri döndüğünde onu kapının yanına koyacağı için yanmış olacaktı. O zaman tüm bu istihbaratı kaybedeceklerdi.

Bunun yerine, kutu Shelby'nin bagajındaydı ve o, çoğu zamanını O gün, bir ipucu bulabilmek umuduyla bilgileri inceleyerek geçirdi. Ancak, aklına gelen tek şey, o kompleksde geçirdiği yıllardan tanıdık birkaç isimdi. Birlikte oynadığı çocuklar, babasının kurallarını izleyen erkeklere dönüşmüştü.

En az bir düzine ismi tanıdı ve bir düzine daha tanıdık geldi. Franklin Dewitt gibi, babası yıllarca Kurt'un muhasebesini yapmış adamlar. Joseph ile çok yakın olan Romeo Duarte. Aurelia'nın küçük kardeşi Manuel Espinoza. Çocukken büyük bir zorba olan, sonra daha da büyük bir zorba haline gelen Carlos Garcia.

On altı yaşında Kurt'un güvenliğini sağlamıştı, bunu yapan en genç kişiydi, ama çocuk çılgın yeteneklere ve Kurt'un sadakat olarak gördüğü türden bir öfkeye sahipti.

. Liste uzayıp gidiyordu, o kadar çok isim vardı ki. O kadar çok anı. O kadar çok lanet olası olasılık.

Ve aralarından herhangi birinin bombayı yerleştirdiğini bilmenin bir yolu yoktu. Doğru izi takip edip etmediğini bile bilmenin bir yolu yoktu. Adamlardan birini bulup sorguya çekene kadar bunu bilmenin bir yolu yoktu.

İçlerinden biri bir şeyler biliyordu, bilmeleri gerekiyordu.

Ya bilmiyorlarsa? O zaman Devlin ve ekibi başlangıç noktasına geri dönecekti. O zamana kadar iyimser kalmaya devam edecekti.

Blackstone'un merkezi Chicago'da olduğu için, Penn ve Claire operasyonun ön saflarında yer alıyorlardı. Ancak şu ana kadar iyi haberler vermediler ve Devlin, umduğu gibi hızlı bir çözüme ulaşmak yerine, operasyonun uzun süreceğini olacağından endişeleniyordu.

Ekiple koordinasyonun yanı sıra, yangınla ilgili sigorta şirketinden gelen telefonlarla, patlama ve babası hakkındaki gerçeklerle ilgili basından gelen telefonlarla ve vakıf destekçilerinden gelen, destek teklifinde bulunan veya bilgi isteyen telefonlarla uğraşıyordu.

ve babası hakkındaki açıklamalarla ilgili telefonları ve vakıf destekçilerinden gelen, destek teklif eden veya basın toplantısından sonra bile

daha fazla güvence isteyen vakıf destekçilerinden gelen aramalarla uğraşıyordu. Brandy'nin hikayesi ve Devlin'in Walt'u alçaltarak kahramanlık yaptığına dair aramalar da cabası.

Tamra, şükürler olsun ki, vakıfta her şeyi hallediyordu ama Devlin orada olması gerektiğini biliyordu. Bir gün daha bekledikten sonra oraya gidecekti. Önce her şeyin güvende olduğundan emin olması gerekiyordu. Lamar, polisin evi gözetlemesini ayarlamıştı, ama burada kendi ekibinden daha fazlasını istiyordu ve işler

sakinleşene kadar buraya gelmelerini sağlamıştı.

Elbette, en çok istediği şey El'in yanına kıvrılıp uyumaktı. Kural olarak, gerçeklikten kaçan biri değildi, ama o anda kemikleri yorgundu ve net düşünemediğini biliyordu. Bir anda başına çok fazla şey gelmişti. Yaşanacak çok fazla şey, cevaplanacak çok fazla soru vardı.

Belki de biraz uykuya ihtiyacı vardı. Belki bu kafasını boşaltırdı. Belki...

Telefonunun keskin çaldığı ses onu düşüncelerinden kopardı. Arayan Lamar'dı ve Devlin hızlıca "Bekle" diyerek telefonu açtı.

Telefonu, Ronan'ın geldiğini de gösteriyordu ve arkadaşına yeni alarm kodunu mesaj attı. Bu kodu, eve girebilmek için

değiştirmeye başladıkları yeni alarm kodunu mesajla gönderdi, böylece arkadaşı eve girebilsin.

"Tamam," dedi Lamar'a. "Kusura bakma. Devam et."

"Brandy'nin videosundan sonra iyi haberler aldık," dedi Lamar.

Devlin, dedektifin Brandy'nin ona haber vermeden bunu yaptığını öğrenince memnun olmadığını biliyordu. Ama nedenini anladığını söylemiş ve sadece bunu önceden bilseydi, video yayınlandığında ona destek olmak için yanında olabilirdi diye üzülmüştü.

"Neler oluyor?" diye sordu Devlin.

"Walt, birinin kendisine saldırı suçlamasını geri çekmesi için para teklif ettiğini söylüyor."

Devlin daha dik oturdu. "Kim?"

"Bilmiyor. Anonim olduğunu söyledi. Ayrıca, o koşullarda parayı kabul etmenin aptalca olduğunu kabul ettiğini, ama şikayetinden vazgeçmeyeceğini söyledi. Onu gerçekten dövdün."

"Bu koşullar altında, mahkûmiyet konusunda çok endişeli değilim. Mahkûmiyetinden endişelenmiyorum. Ödemeyi yapan kişiyi teşhis etmesi için ona sabıka fotoğraflarını gösteriyor musun?"

"Evet, ama şu ana kadar bir şey yok."

"Çok yazık. Beni haberdar et, tamam mı?" Devlin telefonu kapatmak üzereyken Lamar devam etti.

"Hepsi bu kadar değil. Sabah ilk iş olarak seni ve Brandy'yi karakola çağırmak istiyorum. Görünüşe göre Walt bir görüşme yapmak istiyor. Hazır mısın?"

"Bu bir hukuk davası. Polisi neden karıştırıyor?"

"Avukatı bize dava açmamız için baskı yapıyor. O da bu konuyu ele almak istiyor olmalı. Açıkçası, bu işin içinde olduğum için mutluyum. Brandy'ye bakmamı kolaylaştırıyor."

"Ne olmasını beklediğini bilmiyorum, ama ben varım." En azından o pişin gözlerinin içine bakmak istiyordu. Ve Walt'un da onun gözlerinin içine bakmasını istiyordu. "Ne zaman?"

"Yarın sabah dokuz için bir konferans salonu ayırtacağım."

Devlin tereddüt etti.

"Hadi ama dostum. Bu iyi bir şey."

"Hayır. Bu yüzden tereddüt etmiyorum. Sadece Brandy'yi bu kadar çabuk tekrar bu duruma sokmaktan nefret ediyorum. Ama haklısın. Gidip onunla konuşacağım. Yoksa onu çoktan aradın mı?"

"Hayır. İstersen arayabilirim."

"Gerek yok," dedi Devlin. "Ona haber vereceğim ve itiraz etmezse yarın görüşürüz."

Brandy öne eğildi ve mahalleden çıkarken, sabah güneşi üzerlerine parıldarken, sevgiyle elini gösterge panelinin üzerinde gezdirdi. "Shelby'yi restore ettirdiğine çok sevindim," dedi dedi. "Onu özlemiştim."

"Ben de öyle," dedi Devlin, Tesla'sını da özlediğini söylemeden. Bombalamada yok olması, Shelby'yi ödünç almalarının sebebiydi ve Ellie'ye, restore edilmiş bebeğine çok dikkat edeceklerine söz verdiler.

"Onu tamir etmek için inanılmaz bir iş çıkardılar," diye devam etti Devlin. "Shelby'nin Ellie için ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

Brandy koltuğunda kıpırdadı. "Bunu anlamam benim için çok önemli. Anlaman çok önemli. Daha da önemlisi, Shelby'nin onun için neden bu kadar önemli olduğunu anlamam." Tereddüt etti, sonra ekledi, "Sen onun için iyisin, biliyorsun. Dürüst olmak gerekirse, daha önce tam olarak emin değildim."

O, bir

"Yani, o şehre geldiğinde, ben onu uzaklaştırmak için elimden geleni yaparken mi?"

Brandy güldü. "Evet, o konuda feci şekilde başarısız oldun." Devlin sırıttı. "Aslında, ben hiç denemedim bile."

"Anlıyorum. Ama demek istediğim o değildi. Çocukken demek istedim. Yani, senden çok hoşlanıyordum. Hatta, film gecesi için pizza almayı teklif ettiğin ilk günden beri senden hoşlanıyordum. Ama sonra sizler ilişkiye girdiniz ve bunu bilen tek kişi bendim ve bunu sır olarak saklamak zorundaydım ve bu beni korkuttu."

Omuzları inip kalkarken içini çekti. "Ben sadece... Sanırım, ikiniz çok iyi gidiyordunuz ama senin onu incitecek yaşlı bir adam olduğundan korktum.

Sanki bu ilişki uzun sürmeyecekmiş gibi hissettim. Sonra sen gittin ve ben senden nefret ettim."

"Bu yüzden kendimden nefret ettim."

"Sanki ikinizin kaderi kötüymüş gibi görünüyordu, biliyor musun? Ve ben hep senin biraz musallat olmuş gibi hissediyordum." Omuzlarını silkti. "Sanırım gerçekte de öyleydin."

"Evet," dedi Devlin, hafifçe gülerek. "O zamanlar sırlar hayaletler gibi bana yapışmıştı."

"Ama artık değil mi? Benimle olanları kastetmiyorum. Benimle, Lamar'la ya da başka biriyle ilgili sırlar olması umurumda değil. Ama yine de biraz endişelendiriyor. Tekrar gidebilirsin diye."

"Hayır," dedi, hayatında yaptığı herhangi bir "Artık Ellie'den sır saklamıyorum. Ve ona yemin ettiğim gibi sana da yemin ederim. Onu asla terk etmeyeceğim."

Brandy onu bir dakika inceledi, sonra memnun bir şekilde başını salladı. "Peki, tamam o zaman."

"Ona evlenme teklif ettim." Bunu ona söylemek niyetinde değildi, ama sözler ağzından döküldü. Hemen pişman oldu. Bunu en yakın arkadaşına söylemek Ellie'nin görevi değil miydi? Emin değildi. Tek bildiği, bu konuşmanın bağlamında, bunun Brandy'nin bunu bilmesinin kendisi için önemli olduğunu söyledi. Sadece onu kız kardeşi gibi sevdiği için değil, bir daha asla El'i incitmeyeceğine dair ona güvence vermek istediği için.

Brandy ona şaşkın şaşkın baktı. "Nişanlandın mı? Aman Tanrım, onu öldüreceğim. Bana tek kelime bile etmedi."

"Evet, sanırım ağzımdan kaçırmışım. Ve hayır, nişanlı değiliz. Gerçek şu ki, o hayır dedi."

"Olamaz."

O güldü. "İnan bana, ben de senin kadar şaşırdım. Ama nedeni makul."

Brandy homurdandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Öyle mi?"

"Çıkmak istiyor. Çocukken seni rahatsız eden o gizli saklı ilişkilerden kurtulmak istiyor. daha açık bir ilişki istiyor, şimdiye kadar olduğundan daha fazla zamanı birlikte, herkesin içinde geçirmek istiyor. Ve ben bunu anlıyorum. Hatta destekliyorum. Sonuçta parmağında bir yüzük olduğu sürece."

"Bu hoşuma gitti," dedi Brandy. "Bana söylediğin için teşekkürler. İkiniz için de çok sevindim. Sanki nişanlanmak üzere nişanlanmışsınız gibi."

O güldü ve ikisi birbirlerine kısa bir gülümseme attılar, sonra birkaç blok boyunca sessizce sürdüler. İleride bir kaza vardı, bu yüzden başka bir yola saptı ve karakola arka yoldan gitti.

"Peki bunu neden yapıyoruz?" diye sordu Brandy ve Devlin ne demek istediğini sormasına gerek kalmadı.

"Lamar bunun yardımcı olacağını düşünüyor. Walt'un bundan sonra suçlamaları düşürebileceğini düşünüyor."

"Buna inanıyor musun?"

"Senin ona yapabileceğin reklamdan kaçınmak için mi? Evet. Bence iyi bir şansımız var."

"Ama...?"

Devlin güldü. "Beni çok iyi tanımaya başladın," dedi. "Ama o bir joker kart ve ben ne olacağını bilmiyorum..."

"Oh!"

Devlin ona baktı ve onun telefonuna baktığını gördü. "Ne oldu?"

"Ellie'den. Acil bir durum olduğunu söylüyor. Hemen geri dönmemiz gerektiğini. Kahretsin, arabayı döndürebilir misin? Yola çıktığımızı mesaj attım."

O zaten, tadilatla olan bir alışveriş merkezinin otoparkına dönüyordu. Otoparkta bulunan birkaç arabayı ve işçilerin kamyonetlerini kaçınarak bir daire çizdi. Shelby'nin burnunu tekrar caddeye çevirmeye çalışırken, aynı arabalar gaza basarak Shelby'yi çevrelemek için ileriye doğru hızla ilerlediler.

Maskeler takmış siyah giysili adamlar arabalardan atlayarak silahlarını onlara doğrulttu.

İkisi ateş ederek lastikleri patlattı. Diğer dördü silahlarını doğrudan onlara doğrulttu.

Yanında Brandy inliyordu ve o, hiç yardımcı olmayacağını bildiği halde, onun korkusunu hafifletmek umuduyla elini uzattı.

"Arabadan in," dedi adamlardan biri. "Bizimle geliyorsun."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Öncesinde...

Devlin, Devlin Saint Vakfı'nın muhteşem beton, çelik ve camdan yapılmış ofis binasının lobisinde duruyordu. Mimar Jackson Steele ile saatlerce Devlin'in vakıf hakkındaki vizyonunu ve dünyaya yansıtmak istediği imajı tartışmıştı.

ve dünyaya yansıtmak istediği imajı tartışarak saatler geçirmişti.

Şimdi, yavaşça daire çizerek dönüyor, inanılmaz yüzen merdiveni, misafirperver resepsiyon alanını ve Pasifik manzaralı muhteşem bir açık terasa açılmak için kenara itilebilen inanılmaz cam duvarı inceliyordu.

"Mükemmel," dedi yanında duran adama

"Hayal ettiğim her şey ve daha fazlası."

Jackson Steele gülümsedi. "Öyle olacağını düşünmüştüm," dedi, sahte alçakgönüllülükten uzak bir adam olarak. "Burada bir kabul duygusu var. Ama malzemeler sert ve serttir, ahşap gibi sıcak değildir."

"Yardım ettiğimiz insanların yaşadıklarını yansıtıyor." "Aynen öyle," dedi Jackson. "Kimse bilinçli olarak fark etmeyecek, ama içlerinde bir yerlerde, bu binanın senin misyonuna uygun olduğunu anlayacaklar."

Devlin tamamen aynı fikirde olduğunu belirtmek için başını salladı. Dünyaca ünlü mimarın, ya da "yıldız mimarın" itibarını bu kadar hızlı bir şekilde nasıl kazandığını görebiliyordu.

. "Bu görevi kabul ettiğinize sevindim," dedi Devlin. "Halkın gözünde daha iyi bir imaj yaratmak için daha iyisini isteyemezdim."

"Devlin Saint Vakfı'nda inanılmaz bir iş çıkaracaksın. DSF'nin misyonuna layık olmalıyım."

Bu doğrudu, diye düşündü Devlin. DSF'nin tüm amacı, babası ve onun gibi adamların neden olduğu zararı telafi etmektir.

Kadınlara ve çocuklara yardım etmek. Hapis yattıktan veya zorla çalıştırıldıktan sonra rehabilitasyona veya iş eğitime ihtiyaç duyanlara yardım etmektir.

zorla çalıştırılan, uyuşturucu üretimi ve diğerk benzer iğrenç alanlarda çalışanlara yardım etmektir.

Yardım etmek ve eğitmek istiyordu. Danışmanlık ve evlat edinme hizmetleri sunmak. Babası gibi aşağılık adamların ördüğü örümcek ağına yakalanmış insanlar için dünyayı yeniden düzeltmek için elinden geleni yapmak. O insanları yeniden güçlü kılmak, böylece kurban etiketinden kurtulup başından beri olmaları gereken insanlar olmalarını sağlamak istiyordu.

Jackson'ın bunu az da olsa anlaması, Devlin'i beklediğinden daha fazla etkilemişti. Adam yetenekli ve vizyonerdi ve projesine inanıyordu. Ve bu geri bildirim ve destek, dünyaya bedeldi.

Aynı zamanda, Jackson'ın Steele'in ne diyeceğini merak etmekten kendini alamıyordu. Arkadaşı Ronan'ın Saint's Angels adını verdiği bir organizasyondur.

Angels, DSF ile hiçbir bağlantısı yoktu, ama Devlin için aynı derecede önemli bir oluşumdur.

Çok açık bir şekilde yardım sağlarken, Angels'ın misyonu daha özeldi: babası gibi adamların kurban yaratmasını önlemek ya da kurban yarattıklarında intikam almak.

Bu, çocukluğundan beri hayalini kurduğu bir görevdi. Yıllar nce Laguna Cortez'den ayrıldığı andan itibaren bu görev için çalışmıştı.

Saint's Angels, Alex Lopez'in ortadan kaybolmasının ve Devlin Saint'in doğmasının sebebiydi. O yıllar boyunca bir hayalet gibiydi yıllar boyunca bir hayalet olmuştu ve ölümcül bir hayalet, Angels'ın şu anda peşinde olduğu türden insanları ortadan kaldırıyordu. Tamamen inkar edilebilir olsa da, hkmetin desteğiyle becerilerini geliştirmiş ve bu becerilerini kullanarak ordudan özgürlüğünü kazanmıştı. bu becerilerini kullanarak kazandı.

Angels ve Vakıf olsa bile, dünyadaki acıyı ve yozlaşmayı ancak bir parça azaltabileceğini biliyordu, ama kurtardığı veya yeniden inşa etmesine yardım ettiği her hayat buna değdi. Bunu elde etmek için çok büyük bir bedel ödemişti ve bunun en küçük kısmı Ellie'den uzaklaşmak değildi.

Buna değdi, diye düşündü. O asla onun olamayacak olsa da, şu anda kurduğu hayat ona yeterli olacaktı.

Öyle olmak zorundaydı.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Şimdiki zaman...

Devlin ellerini direksiyondan çekti ve yavaşça havaya kaldırdı. Yan tarafa bakıp başını salladı ve Brandy'ye de aynısını yapmasını işaret etti. Brandy'nin yüzü solmuştu, tamamen bembeyaz olmuştu ve dehşet dalgalar halinde dalgalar halinde yayılıyordu.

Ona bu durumu atlatacaklarını söylemek istedi. Her şeyin yoluna gireceğini, ama hiçbir şey söylemedi. Birincisi, onu kaçırانların tetik parmaklarının kaşıntılı olup olmadığını bilmiyordu. İkincisi, tutamayacağı bir söz vermekten korkuyordu. tutamayacağından korkuyordu.

Evi gözetlemekle görevli polislerden birinin onları takip ettiğini biliyordu. Bir an için, polisin saldırıyı görüp telsizle haber verdikten sonra yoluna devam ettiğini umdu. Ama sonra haydutlardan birinin diğerine konuştuğunu duydu. *Domuz köşede öldü* ve Devlin'in durumlarının bildirilmiş olacağına dair umudu tamamen yok oldu.

"Arabadan çık, seni lanet olası piç." Ses tanıdık gelmiyordu. Kaba bir ses. Devlin hafızasındaki seslerle eşleştirmeye çalışsa da başaramadı. Önemli değildi. Bu adamın Joseph Blackstone ile bağlantısı olduğunu biliyordu. Arabalarının neden çalındığını biliyordu ve Blackstone'un adamlarını hafife aldığı için kendini suçluyordu. Liderleri olmadan, gerçekten dağılıp gideceklerini düşünmüştü.

Şimdi ise, hayatını savaşmaya adanmış türden adamlar tarafından hayatını savaşmaya adanmış türden adamlar tarafından çevrelenmişti. Ve Brandy, hayatı boyunca korumaya çalıştığı türden bir kadındı. Yine de, onun yaptığı seçimler yüzünden ölümle karşı karşıyaydılar.

"Hadi, sürtük," dedi bir diğeri, yolcu tarafını açarak Brandy'nin kolunu tuttu. Brandy, kemeri çözmek için el yordamıyla uğraştı. emniyet kemeri taktı ve ona ellerini yukarıda tutmasını söyleyerek bağırdı.

"Kaçmaya çalışıyor, seni orospu çocuğu," dedi Devlin. "Kemerini bağladığını görmüyor musun?"

Yanındaki silahlı adam, silahının kabzasıyla Devlin'in alnına vurdu. "Kapa çeneni."

Devlin'in başı çınladı ve çarpmanın etkisiyle ışık parlamaları gördü. O pisliği yumruklamak istedi. Ona saldırıp yüzünü parçalamak istedi. Teke tek olsa onu yenebileceğini biliyordu. Ama bu durumda şansı yoktu ve kavga başlatırsa kavga başlatırsa, kazanma şansı çok az olsa bile, Brandy'nin varlığının şansını azalttığını çok iyi biliyordu.

Sonunda, ikisinden biri ölecekti ve eğer o kişi Brandy olursa, bununla yaşayamazdı.

Sonuç olarak, o aptal bir adam değildi; kavga etmeyecekti. Ve onun da kavga etmesine izin vermeyecekti. "Ne diyorlarsa yap," dedi ona, adama dik dik bakarak ve ona tekrar vurması için meydan okuyarak. "Sadece ne diyorsa tam olarak yap."

Yanındaki adam hiçbir şey söylemedi. Sadece silahıyla ikisine de arabadan çıkmalarını işaret etti.

"Ellerinizi arkanızda tutun," dedi üçüncü adam. Brandy'nin gözleri Shelby'nin üzerinden Devlin'inkilerle buluştu ve orada gördüğü dehşet, midesini burktu. "Her şey yoluna girecek," dedi ve bunun bir yalan olmaması için umutsuzca dua etti.

"Ne diyorsun sen?" dedi adamlardan biri.

İkisine en yakın duran iki adam, ellerini arkadan bağlamak için kablo bağları kullandılar. Devlin'in bir kez daha tanışma şansı vardı. Adamlar başlarına torbaları geçirip boyunlarına gevşekçe bağlamadan önce Brandy'nin dehşete kapılmış gözleri. Torbalarda göz delikleri yoktu. Karanlıkta kalmıştı, sadece altından biraz ışık sızıyordu.

Sonra biri onu dirseğinden tutup ileri itti.

Bir motorun çalışmasını, ardından fren sesini duydu. Yukarı çıkması söylendi, sonra sertçe içeri itildi. Başka bir çift el onu yakaladı ve bir bankın üzerine oturttu, o da park yerinde gördüğü minibüslerden birinde olduklarını düşündü.

"Otur," dedi onu kaçıran kişi. "Ve çeneni kapat."

Söyleneni yaptı ve çuvalın içinden duyduğu hareketlerden, Brandy'nin de de aynı şeyi yaptığından emindi. İyi. Durum berbat, ama

işbirliği yaparsa, o kadar uzun süre dayanır ve şansları o kadar artar.

Kimi kandırıyordu ki? Şansları sıfırdı. Bir süre kimse onların kaçırıldığını bile bilmeyecekti, kaçırıldıkları yeri ise hiç bilmeyecekti. O, alışveriş merkezinin çevresinde polis ve kendi ekibinin minibüsü tespit etmesine ve ardından izini sürmelerine yardımcı olacağını umuyordu.

Sonunda, Brandy ve Devlin'in kaybolduğunu fark ettiklerinde, Ellie ve Lamar'ın Shelby'yi bulabileceklerini umuyordu. Kazadan sonra ona bir takip cihazı taktırmıştı ve uygulama El'in telefonundaydı. Bu, El'in yapacağı ilk şey olacaktı.

Ama bu, Devlin ve Brandy'nin Gitmişti. Tek umutları, arkadaşlarının minibüsü zamanında bulup takip edebilmeleriydi. Ve bunun çok zayıf bir umut olduğunu biliyordu.

Bu düşünce onu mahvetti.

O sabahın hatırası, Ellie'nin dudaklarına hızlıca kondurduğu öpücüğün son öpücükleri olacağı korkusuyla birlikte onu sardı. . *Hayır.* Böyle düşünmesine izin veremezdi. Aklını açık tutmalı ve onu zihninin ön planda tutmalıydı.

O ve Brandy bir şekilde bu durumu atlatacaktı. Başka bir sonuç kabul edilemezdi.

Minibüsün diğer tarafında Brandy'nin nefes alıp verişini duyuyordu. Onu teselli etmek istiyordu onu teselli etmek istiyordu, ama bunu yaparsa ikisinin de cezalandırılacağından korkuyordu.

Bunun yerine Ellie'ye odaklandı. Onun kollarına geri döndüğünü hayal etmeye. Bu durumdan kurtulmaya. Sonuçta yetenekleri vardı. Eğitimi vardı. Ama bu bir film değildi ve silahlı yarım düzine adamla savaşması imkansızdı. Özellikle de Brandy çapraz ateşleyken.

Bunun yerine, istihbarat toplamaya odaklandı. dönüşlere, yolun yapısına dikkat etti. Minibüsten normal bir araca geçtikleri ana dikkat etti.

Kaldırımın değiştiği, arabanın hızlandığı, otoyolda oldukları ve başka bir otoyola girdikleri anları anlayabiliyordu.

İç kesimlere, diye düşündü. İç kesimlere doğru gidiyorlardı ve ne kadar yol kat ettiklerini tahmin edebilmek için saymaya çalıştı.

hiçbir işe yaramayabilirdi, ama bu bir bilgiydi ve o anda, bilgi onun elde edebileceği tek şeydi.

Yola konsantre olmanın diğer bir yararı da, Ellie'nin de tehlikede olduğu konusunda kafasını kurcalayan korkuyu uzak tutmasıydı. Bildiği kadarıyla, evde ikinci bir baskın olmuştu ve Ellie de kaçırılmıştı.

Bilmiyordu. *Bilemezdi.*

Ve varış noktasına ulaştıklarında ona ne yaparlarsa yapsınlar, Devlin o korkunç bilgi boşluğunun en kötü ceza olacağını biliyordu.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

"Lanet olsun Lamar, bilmiyorum!"

Arkadaşıma bağırdığım için üzgünüm, ama tamamen çıldırmış durumdayım. "Tek bildiğim, Brandy'den endişelenmememi ve eve dönmekte olduklarını söyleyen tuhaf bir mesaj aldığım."

Mesaj telefonuma gelir gelmez Ronan'ı aradım, ama sesli mesaja düştü. Hemen ardından Lamar'ı aradım, önce Ronan'ı aramış olmaktan hiç suçluluk duymadan. Devlin ve Brandy'nin başı dertte ve Ronan kurallara bağlı biri değil.

Onun yardımına çok ihtiyacım var, ama Lamar'ın benim tarafımda olmasına da çok minnettarım.

"Derin nefes al." Sesi sakın ve dengeli, ama onu yeterince tanıyorum, onun da endişelendiğini biliyorum. "Yoldayım. Buluşacağımız yeri söyle."

"Kavşağın köşesindeki terk edilmiş alışveriş merkezi." Hancock ve Grace Caddesi." Brandy'nin arabasındayım ve onun sistemine bağlı olmadığım için telefonumu hoparlöre aldım. ama aynı zamanda alışveriş merkezine vardığımda neyle karşılaşacağımdan çok korkuyorum ve polis olarak sahip olduğum tüm özgüvenim bu krizde tamamen yok oldu.

Uyuşmuş ve korkmuş durumdayım. Ama kendimi düşünmeye zorluyorum. Konuşmaya zorluyorum. "Yaklaşık bir mil uzaktayım."

"Hemen arkada olacağım. Telefonu kapatma ve herhangi bir şey olursa, geçip git. Beni Anladın mı?"

Yutkunuyorum, sürmeye devam edecek gücüm olup olmadığından emin değilim, ama neden bunu yapmak zorunda olduğumu anlıyorum. "Evet. Ne olursa olsun. Acele et."

Konuşmaya korkarak, hatta sessizliği uzatarak, Lamar'ın telefonun diğer ucunda olduğunu bilmek bana güven veriyor.

Aşırı tepki vermediğimi biliyorum — Brandy'nin bana o mesajı göndermesi için hiçbir neden yok — ama bunun sadece korkunç, dehşet verici bir karışıklık

korkunç, dehşet verici bir karışıklık olduğunu umuyorum.

Ne oluyor? Endişelenme? Sana geri dönüyoruz.

Bir yandan, Brandy'nin mesajı açıkça bir acil durum olduğunu ima ediyordu, ama sanki yardım isteyen benmişim gibi geliyordu. Oysa ben yardım istememiştim. Öyleyse Brandy neyden bahsediyordu?

Tek bildiğim, onların Shelby'de olduğu, Shelby'yi takip edebildiğim ve Shelby'nin şu anda bir kilometreden daha az bir mesafede park ettiği.

bir blok ötede. Brandy'nin küçük Ford'unu son hızla sürerek park yerine doğru yarışıyorum, sonra Shelby'nin yanında gürültüyle duruyorum.

"Ellie?" Lamar'ın sesi hoparlörden zayıf geliyor.

Sesimin titrediğini duyuyorum, "Gittiler" diyorum.

Kapıyı açıp kendimi Shelby'ye doğru fırlatıyorum. Hiçbir şeye dokunmuyorum, ama sanki yer döşemesinde saklanıyorlarmış gibi kabine bakıyorum. Ama gitmişler. Hiçbir iz, hiçbir ipucu yok.

"Hiçbir şeye dokunma." Lamar'ın sesi Ford'un açık kapısından geliyor ve ben telefonumu almak için geri dönüyorum, sonra sanki beni ayakta tutacakmış gibi ona sıkıca tutunuyorum.

"Lamar..." Korkuyu duyuyorum ve kendimden nefret ediyorum. Daha güçlü olmak istiyorum, ama değilim ve asfaltın üzerine çökmek için tüm gücümü kullanıyorum. asfalta yığılmamak için tüm gücümü kullanıyorum.

"Hiçbir şeye dokunma," diyor Lamar tekrar.

"Biliyorum. Dokunmadım. Parmak izlerini almaları gerekiyor."

"Bir blok ötedeyim ve bir ekip gönderdim. Sadece parmak izleri değil. Araba tuzaklanmış olabilir."

"Tanrım..."

"Bu kadar açık sözlü olduğum için üzgünüm, ama senin zarar görmeni istemiyorum."

Başımı sallıyorum. Anlıyorum, gerçekten. Ve eğitimime, mirasına derinlemesine bakmaya çalışıyorum, ama hiçbir şey aklıma gelmiyor. Sevdiğim adam ve dünyadaki en iyi arkadaşıma bir şey oldu ve ben düzgün düşünemiyorum.

Söz verdiği gibi, Lamar hemen arkamda. Arabasını yanımda durdurur ve arabadan dışarı fırlar. "Yardım yolda,"

diyor, ama uzaktan gelen siren sesleri bunu zaten bana söylüyor. "Şimdi her şeyi bir kez daha gözden geçirelim."

Ona her şeyi bir kez daha anlatıyorum — nasıl metin, metin hiç mantıklı gelmiyordu ve ben bir şeylerin yanlış olduğunu fark ettim. "Ve şimdi araba burada ama Devlin ve Brandy yok. Yani açıkça haklıyım."

Yanımda Lamar başını salladı. "Evet, bence haklısın."

Yumruğumu dudaklarıma sıkıca bastırıyorum, sanki bu garip ve rahatsız edici baskı gözyaşlarımı tutacakmış gibi. İşe yaramadı ve bir sonraki hatırladığım şey, Lamar'ın beni teselli etmeye çalışırken kollarında olduğumdu.

Ama teselli olamıyorum. Devlin ve Brandy'yi bulana kadar teselli olamayacağım, olamam da. Ama gözyaşlarımı kontrol altına almayı başarırım ve Lamar'dan uzaklaşırım, yanaklarım ıslak ve kalbim hızla atıyor.

Çaresizim ve bundan nefret ediyorum.

O beni tutarken, diğer polisler de geldi ve ekip, terk edilmiş binalarda yaşayan ve bir şey görmüş olabilecek

. Görünüşe göre sahibi finansmanını kaybetmiş ve bu alan evsizlerin sığınağı haline gelmiş

. "Güvenlik kameraları var," diyor Lamar. "Benton bankayla konuşuyor. Umarım hacizden sonra kameraları çalışır durumda bırakmışlardır."

Bu hareketlilik beni rahatlatıyor, ama yeterli değil. Hiç de yeterli değil.

Bir sonraki adımı sormak için tekrar Lamar'a dönüyorum, ama o zaten bana bakıyor, alnı kırıışmış. "Ne?" diye soruyorum.

"Devlin'e bunu zaten söyledim, belki duymuşsundur. Walt, dava açması için yüz bin dolar aldığını itiraf etti."

"Yani o da bu işin içinde mi?" Sesimin inanamama duygusuyla yükseldiğini duyuyorum. Walt bir pislik, ama hiçbirimiz onu bombalama olayında görmedik. O bir mızımız, savaşçı değil. Ve onun bir kaçırma olayını gerçekleştirebileceğini hayal edemiyorum.

Lamar başını salladı. "Sanmıyorum. Anonim olduğunu yemin ettiğini söylüyor. Biri ona gelip dava açması gerektiğini söylemiş dava açması gerektiğini ve bunu yaparsa adamın patronunun ona ödeme yapacağını söylemiş. O dava açmış, onlar ödeme yapmış ve o da bununla işin bittiğini söylemiş."

"Ona inanıyor musun?" Ben inanıyorum, ama Lamar'ın da fikrini almak istiyorum, özellikle de şu anda yargı gücüm bozuk olduğu için.

"İnanıyorum," diyor Lamar. "O bir pislik, evet, ama aptal bir pislik değil."

"Katılıyorum. Başını belaya soktuğunu fark etti ve bildiği her şeyi sana anlattı."

"Doğru," diyor Lamar. "Sonunda bunu biz de fark edecektik, ama onun kendi başına bu konuyu gündeme getirmesi onun lehine bir puan."

Bu adamdan ne kadar nefret etsem de, ona katılmamak elde değil.

Aklım karışık bir şekilde odada dolaşmaya başlıyorum. "Hâlâ onu izliyorlar," diyorum. "Yani, şu anda değil belki, ama izliyorlardı. Bu, Walt'un Devlin'i dava etmesini sağlamakla ilgili değil, manipülasyonla ilgili. Eminim Walt'a bu toplantıyı talep etmesini onlar önermiştir. Öyle değil mi?"

Lamar kaşlarını çatı. "Evet. Bu onun fikriydi."

"Devlin'i yalnız ve kendini güvende hissettiği bir anda yakalamak için bir yol bulmaları gerekiyordu. Polis karakoluna giderkenki gibi."

"Brandy'nin bunu kamuoyuna açıklayacağını öngöremezlerdi. Ama Brandy arabada olduğu için bu fırsatı kaçırmayacaklardı."

"Oh, Tanrım," diyorum, onun da bu olaya karışmış olmasından nefret ederek ve onun çok korkmuş olduğunu bilerek.

Hâlâ hayatta olduğunu varsayarsak.

Bu düşünce beni biraz boğuyor, sonra kendimi toparlamak için çaresizce çabalıyorum.

"Video var!" Tanımadığım bir polis, park yerinin karşısından Lamar'a el sallıyor, sözleri kendimi toparlamama yardımcı oluyor. Lamar ve ben o yöne koşuyoruz, ama görüntüyü görür görmez kusmak istiyorum — Devlin ve Brandy, elleri bağlı ve yüzleri örtülü, beyaz bir panel vanın arkasına itiliyorlar.

Ama hayattalar. En azından o anda, ikisi de hayattaydı.

"Trafik görüntülerini kontrol etmeye başla," diye emir verir Lamar. "Bu pisliklerin izini sürelim."

"Lamar," diye başlıyorum, ama telefonum çaldığında duruyorum. Mesajları bıraktıktan sonra Ronan için özel bir zil sesi programlamıştım ve

şimdi beklentiyle gerginleşiyorum. "Ben... bunu cevaplayayım. Ronan arıyor. Ona olanları anlatmalıyım."

Lamar, Ronan ve Devlin'in yakın olduğunu biliyor. Ancak, bildiği tek şey bu.

Başını sallar, başka bir memura işaret eder, sonra ben telefonumu kontrol ederken aceleyle uzaklaşır.

Arama değil, mesaj.

Beş dakikaya orada olurum. Bir bahane uydur. Benimle geliyorsun.

Nefesim kesilir ve Lamar'a bakarım. Ronan'ın birtakım bilgileri olmalı bilgisi olmalı, ama kaçırılma olayını nasıl öğrendiği bir muamma. Ama Lamar'a Saint's Angels'tan bahsedemem.

Onun yerine, Lamar'a Ronan'ın benim isteğimle geldiğini ve Lamar çalışırken yalnız kalmamam için birlikte ayrılacağımızı söylemeye karar veriyorum.

Bu hikayeye hiç şüphe duymuyor, çünkü video görüntülerini çeken teknik elemanla konuşmaya çok dalmış durumda.

"Beklememiz gerekmez mi?" diye soruyorum Ronan'a, o arabayı durdurduğunda. O asla nerede olduğumu sordu ve Devlin'in Brandy'nin arabasına bir takip cihazı yerleştirmiş olabileceğini fark ettim. Ya da telefonuma. Bunu daha sonra soracağım.

Şu anda, bunu yaptığına seviniyorum.

"Hayır. Minibüsü Fashion Island'da terk ettiler. Polisler yakında farkına varacak. Ondan sonra, yol çıkmaza girer."

"Fashion Island mı?" Orası Newport Beach'te bir açık hava alışveriş merkezi. "Devlin'in başının dertte olduğunu nereden bildin?"

"Saatinden," diyor Ronan. "Üzerinde takip cihazı var. SOS sinyalini tetikledi." Rahatlamış ve umutla karışık bir nefes veriyorum. "Onu buldunuz mu? Ronan, nasıl..." "Ellie, hayır." Sesinde pişmanlık duyuyorum. "Saati bulduk."

Sesi sert. "Charlie ve Grace hala orada çalışıyorlar."

Kanıt. Görünüşe göre kaçırılanlar onlara tulum giydirmişler. Giysilerini ve saati çöp konteynirinde bulduk.

saat de güzel. Suçlular için cazip bir şey ama onu çöpe atmışlar.

Suçlularımız dikkatli davranıyor.

"Peki ya Brandy'nin kıyafetleri? Gerçekten onlarla mı? Öyle olduğunu bilmek hoşuma gitmiyor, ama en azından hayatta olduğu anlamına geliyor. Şimdilik.

Derin bir nefes aldı ve ellerini direksiyona sıkıca tuttu. "O kadın bunu hak etmiyor. Çok fazla şey yaşadı

çok şey yaşıadı."

"İyi olacak," diyorum, ama sesimin titrediğini duyuyorum.

"Göründüğünden daha güçlüdür," diyor Ronan, bana yan gözle bakarak. "Röportajını dinledim. Bunu atlatacaktır."

Onun beni teselli etmeye ve sakinleştirmeye çalıştığını takdir ederek başımı sallıyorum, ama durumu biliyorum. Bu senaryoda bir tür kurban olabilirim, ama diğer tarafta da bulundum. Ve gücün her zaman önemli olmadığını biliyorum, gerçek şu ki Brandy'yi ya da Devlin'i bir daha asla göremeyebilirim.

Çaresiz hissetmekten kesinlikle nefret ediyorum ama sonraki bir saat boyunca böyle hissediyorum. Bu süre zarfında, halihazırda devam eden şeylerin gerçekleşmesini istiyorum ama henüz bir sonuç alınamadı.

Charlie, Grace ve resepsiyonda gördüğüm birkaç kişi gibi şehirde bulunan Saint's Angels üyeleri sahadalar. Ronan mutfaktan koordinasyonu sağlıyor. Ve bilgisayar konusunda bir dahi olduğunu bilmediğim Reggie, Seaside Inn'den uzaktan çalışıyor. trafik kamera sistemine girerek.

Ben mi? Mutfakta volta atarken kendimi işe yaramaz hissediyorum.

"Harika," diyor Ronan. "Bunu araştır." Kulaklığını dokunarak aramayı sessize alıyor, sonra Reggie'nin Fashion Island'dan ayrılan bir Toyota'nın görüntüsünü bulduğunu ve açının arka koltuğu görebilecek kadar iyi olduğunu söylüyor. "Başında çanta olan bir yolcu. Bundan daha kesin bir şey olamaz."

"Tamam," diyorum. "Daha fazla kamera takmaya ne dersiniz? Rotayı belirleyebilir miyiz?"

"Üzerinde çalışıyoruz. Ayrıca polisle de koordinasyon halindeyiz," diyor ve ben şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Gerçekten mi?"

"Ne gerekiyorsa yapıyoruz. Ekipteki herkes yasal olarak lisanslı birer dedektif. Reggie plakayı bildirdi ve arama emri çıkarıldı. Kimse görürse bize haber verecek. Bu arada biz de kendi araştırmamızı yapıyoruz."

Otuz dakika sonra kapı çalındı. Güvenlik uygulamasını kontrol ettim ve Reggie olduğunu görünce kaşlarımı çattım.

"Neden buradasın?" diye soruyorum. "Trafik kameralarını izlemen gerekiyordu."

Soluk ve yorgun görünüyor, düz kahverengi saçları at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmış. Ronan ile bana bakarken burnunun köprüsünü sıkıştırıyor.

Ronan ile benim aramda bakıyor. "Çıkmaza girdik," diyor. "Ellie, çok üzgünüm. Onu tekrar alacağız, ama şu anda tamamen karanlıkta kalıyoruz."

Bütün vücudum buz gibi soğudu. "Neden bahsediyorsun?"

"Toyota'yı takip ediyorduk. Bazı trafik kameralarında onu bulmayı başardık. 10 numaralı otoyolda doğuya doğru gidiyorlardı."

"Tamam, tamam. Ne oldu?"

"Onları kaybettik, ama tekrar bulacağımızı düşündük. Genelde öyle olur ve eyalet genelinde birçok kaynağımız var. Sorun şu ki, arabayı bulduk."

"Arabayı bulduk da ne demek?"

Ronan'a bakar. "Terk edilmiş," der. "Olanları bize gösterecek hiçbir kamera bulamadığımız bir bölgede. Devlin ve Brandy'nin başka bir araca aktarıldığını varsayıyoruz, ama aracın neye benzediğini ve nereye gittiğini bilmiyoruz."

"Aman Tanrım," dediğimi duyuyorum. "Hayır, hayır, hayır."

Ronan'ın elinin omzumdaki baskısını ve sakin sesiyle "Onları tekrar bulacağız" dediğini hissediyorum. Tek söylediği bu, ama nedenini bilmesem de kendimi biraz daha iyi hissediyorum. Tek bir tek bir ipucumuz bile yok.

"Araba tam olarak nerede?" diye soruyorum. "Ve onu kim buldu?"

"Arabayı yerel polis buldu," diyor Reggie nazikçe. "Riverside'da ve en iyi tahminimiz, onları dağlara götürdükleri yönünde. Ama bu sadece bir tahmin."

"Kahretsin," diyor Ronan. "Orada kameralar sınırlı ve terk edilmiş binalar ve sezon dışı olduğu için kapalı olan evler nedeniyle bu zor olacak. Üzgünüm Ellie," diyor, "ama bunu sana bunu yumuşatamam."

Kafamı sallıyorum. "Hayır. Öyle yapmanı istemem. Ben sadece..." Sesim kesiliyor ve Reggie uzanıp elini sırtıma koyuyor.

Baskı hoşuma gidiyor. Beni sakinleştiriyor. Ama yeterli değil. "Peki, bir sonraki adımımız ne?"

"Tabii ki aramaya devam edeceğiz. Bölgenin haritalarını alıp onları kaçıranların ilgisini çekecek kadar izole bir yer var mı diye bakacağız, sonra bir ekip gönderip her yeri tek tek kontrol ettireceğiz. Ama alan çok geniş. Dürüst olmak gerekirse, en iyi umudumuz onların bizimle iletişime geçmesini beklemek olabilir."

"Sence arayacaklar mı?"

"Umarım öyledir," diyor Ronan. "Ama bu intikamla ilgiliyse..."

Gerisini duymama gerek yok. Ne anlama geldiğini biliyorum. Devlin ve Brandy büyük bir belada ve onları nasıl kurtaracağımızı hiç bilmiyoruz.

Telefonum titriyor, aşağı bakıyorum, umutsuzca Devlin'den geldiğini umuyorum, ama gelmeyeceğini biliyorum. Arka cebimden çıkarıp açıyorum. Sonra kilit ekranındaki mesajı okuyunca nefesim kesiliyor.

Şafakta ölecekler.

Ronan beni tutana kadar dizlerimin titrediğini fark etmiyorum bile. Telefonu alıyor, mesajı okuyor ve sonra kötü bir küfür ediyor.

"Neredeyse öğlen oldu," diyorum, sesimin titremesinden nefret ederek boğazım gözyaşlarıyla dolmuş durumda. "Onları nasıl bulacağız?"

Sorum havada asılı kalırken, kapı çalınır. Ronan ve Reggie'ye bakarım, ama başka bir ekip üyesini beklemedikleri açıktır. Ronan hala telefonumu elinde tutmaktadır ve güvenlik uygulamasını açar güvenlik uygulamasını açıyor ve "Orospu çocuğu"

diye mırıldanıyor. "Ne?" diye soruyorum. "Kim o?"

Kapıya yaklaşırken silahını çekiyor ve Reggie de aynısını yapıyor. Şu anda silahım yok, ama Brandy'nin evinde güvende olsam da silahım olması gerektiğini biliyorum.

Geri çekilip öncülüğü onlara bırakıyorum. Ronan kapıyı açıyor ve ben nefesimi tutuyorum. Çünkü orada duran kişi Christopher Doyle.

OTUZ ALTI. BÖLÜM

Yine onun yanındaydı.

Devlin nasıl olduğunu bilmiyordu, nedenini bilmiyordu, tek bildiği Ellie'nin tekrar kollarında olduğu ve sonunda kendini tam hissettiğiydi. Ellie hiçbir şey söylemedi, sadece ona baktı, gözleri onun gözlerinin derinliklerine bakıyordu.

Bu anı kaybetmek istemiyordu, onu hissetmeyi, onu hissetmeyi, sanki onu çevreliyor gibi. Sanki onu koruyor, onu örtüyor gibi, ama nedenini hatırlayamıyordu. Tek bildiği bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordu. Ama şimdi... şimdi her şey yeniden yoluna girmişti.

Ona uzandı, kızın sisin içinde kaybolup gitmesi üzerine kaşlarını çattı, ama elini geri çektiğinde kız geri döndü.

"El?" O sadece gülümsedi, sonra ellerini uzatıp onun yüzünün iki yanına bastırdı. Bu tuhaf bir dokunuştı, sanki elektrikle öpülmek gibiydi. Ve onun yüzüne tekrar baktığında, sanki gözleri alev almış gibiydi.

Dudakları açıldı ve iki kelime söyledi: *"Uyan."*

Kaşlarını

çattı. *"Uyan."*

Bir kez daha başını salladı. Anlamıyordu. Uyumuyordu. Ellie'yle birlikteydi. Olmak istediği yerdeydi ve...

"Devlin, Devlin, lütfen, lütfen uyan!"

Sanki cennetten koparılmış gibiydi. Başını zonkluyordu ve kusmak üzereydi. Etrafındaki her şey griydi. Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Bir direğe yaslanmış duruyordu, elleri arkada birbirine bağlanmıştı, hareket edemiyordu. Mücadele etti ama bağları çözemedi.

"Devlin?"

Brandy. Gerçeklik ona çarptığında derin bir nefes aldı. Yavaş yavaş, oda netleşmeye başladı. Başı zonkluyordu ve onları minibüsten çıkarıp arabanın arka koltuğuna taşımadan önce, onları yakalayanların sert ve hızlı bir şekilde ona çarptığını hatırladı. aracın arka koltuğuna oturtmadan önce, sert ve hızlı bir şeyin kendisine çar

Kaçıranlar, çantalarını ancak bu odada olmadıklarında çıkardılar sadece bu odada, direklerle bağlıydılar. Ve sonra, Devlin çantadan çıktığında, yine kafasına vurmaya başladılar.

"Devlin?"

Brandy'nin sesindeki aciliyeti duyabiliyordu, ama —düşünüyordu—çok yavaş hareket ediyordu.

"Devlin, iyi misin?"

"Evet. Evet, sadece sersemlemişim."

"Seni öldüreceklerini sandım. Yani, gerçekten öldüğünü sandım."

Sesinde korku ve gözyaşlarını duyabiliyordu. "Henüz ölmedim," dedi ve kızın

küçük bir kahkaha attığını duyunca memnun oldu. "Bizi buraya bağladıklarından beri odada mıydılar?

Bizi burada bağladıklarından beri odada mıydılar? Hiç yüzlerini gördün mü?

Nerede olduğumuzu biliyor musun?" "Hayır. Ama uzun bir yol kat ettik."

"Ve yüksekliğe," dedi, anıları geri gelmeye başladıkça.

Kulaklarının patlaması, arabanın açısı, gerginlik...

motor. Kuzeye, sonra doğuya gitmişlerdi ve onun en iyi tahmini, Interstate 10 otoyolundan çıkıp muhtemelen Big Bear'a doğru gitmiş olduklarıydı.

Ancak bu sadece bir tahmindir. "Ne kadar süredir baygındım?"

"Sanırım birkaç saat. Seni öldürdüklerini sandığım için çok korktum. Sonra konuşmaya başladın. Ellie'yi çağırdın." Arkadaşının adını söylerken boğulan sesini duydu. "Devlin, geri dönebilecek miyiz?"

"Tabii ki döneceğiz." Başka ne diyebilirdi ki? O bunu hak etmişti. gerçeği, ama onun bununla birlikte gelen korkuyu yaşamasını istemiyordu. En azından şimdilik. En azından durumu tam olarak değerlendirebilene ve belki de —sadece belki— olumlu bir sonuç elde etme şansları olup olmadığını kararlaştırabilene kadar. sonuç elde etme şansları olup olmadığına karar verene kadar.

"Bilgiye ihtiyacımız var. Nihai hedeflerini bilmemiz gerekiyor. Bu da zamana ihtiyacımız olduğu anlamına geliyor. Sakin kalabilir misin? Bana güvenebilir misin?"

"Sakin kalmak mı? Bilmiyorum. Sana güvenmek mi? Kesinlikle. Ama dürüst olmak gerekirse Devlin, sen gerçekten harika bir adamsın, ama kolların arkadan bağlı halde bir mahzende dururken ne yapabileceğini bilmiyorum."

Sesinde mizah vardı, ama aynı zamanda çılgınca bir ton da vardı. Korkmuştu ve sakın kalmak için elinden geleni yapıyordu.

Şu ana kadar bu konuda iyi iş çıkarıyordu.

Onun şu anki durumuna gelince, kız yanılmıyordu. "Kablo bağlarını çıkarıp bileklerimi iple bağladılar gibi hissediyorum. Bu doğru mu? Beni bağladıklarını gördün mü?"

"Evet. Bizi arabadan çıkardılar ve seni tekrar dövdüler, sonra seni içeri taşıyıp yere attılar. Bana ne yapacaklarını bilmiyordum, ama sonra beni de hemen arkandan buraya getirdiler. Beni direğe ittiler ve sonra bir ip çıkardılar. Beyazdı. Naylon sanırım. Kollarımı arkama attılar ve bileklerimi birbirine bağladılar."

"Sana zarar verdiler mi?"

"Hayır." Bir süre durdu. "Bütün vücudum uyuşuyor ve çok açım, ama iyiyim. Ayak bileklerimi de direğe bağladılar. Ama sana bunu yapmadılar. Nedenini bilmiyorum."

O da emin değildi, ama öğreneceğini hissediyordu. "Ne tür bir düğüm attıklarını gördün mü?"

"Hiçbir fikrim yok. Üzgünüm."

"Önemli değil." Neden bu soruları sorduğunu bilmiyordu. Zaten bilekleri o kadar sıkı bağlanmıştı ki, parmaklarıyla iplere tutunması imkansızdı.

Ama düğüme bağlı olarak, yeterince kıpırdanırsa belki gevşetebilirdi. Bundan şüpheliydi — onu bağlayan kişi ne yaptığını biliyordu elbette — ama yetkinliği asla hafife almazdı. Belki de onu esir alan kişi düğümlerden hiç anlamıyordu.

"Çok üzgünüm. Hiç yardımcı olamıyorum ve şimdi sen..."

"Sessiz ol," dedi nazikçe. "Harika gidiyorsun. Nefes al, Brandy. Sadece nefes al."

"Büyük Devlin Saint'ten ne kadar da mükemmel bir tavsiye."

Sözler odada yankılandı ve Devlin kıvrılsa da konuşanı bulamadı.

Ancak sesinde tanıdık bir şey vardı ve konuşan kişi önüne çıktığında onu tanıyacağından emindi. Geçmişten gelen bir hayalet. Eski bir hayatın hayaleti.

Arkasından yaklaşan ayak seslerini dinledi. Brandy'nin kesik kesik nefes alıp verişini duydu ve onu elinden alabilmeyi diledi. . Sonra adam görüş alanına girdi. Devlin'den birkaç yaş küçük, ancak daha yıpranmış, tıknaz bir adamdı.

Derin gözleri küçük ağzına göre çok büyük görünüyordu ve koyu renk saçları şişkin, bebek gibi yüzünü çerçeveliyordu.

O zaman gördü — çocuğun yüzünün yetişkinin yüzündeki yansımasını. yüzünde bir çocuğun yüzünün yansımasını gördü. On yıldan fazla süredir görmediği bir adamdı. Manuel Espinoza. *Manny*.

Aurelia'nın küçük kardeşi.

"Manny? Gerçekten sen misin?"

"Vay vay. Sanırım gururum okşandı." Sesi alçak, derin ve yankılıydı. Radyo sesi gibi. Ve konuşan adamın yüzüne uymayan bir ses. "Büyük Devlin Saint kim olduğumu biliyor. Kim inanırdı ki?"

"Bunu neden yapıyorsun?"

Manny ona yavaşça ve dikkatlice göz kırptı, sanki bir baykuş gibi. "Tanrım, *Devlin*. Bunun açık olduğunu sanıyordum. Her şeyi kaybetmen için."

Devlin anlamadığını belirtmek için başını salladı. "Para mı istiyorsun? Sana para veririm. Bu konuda sorunum yok. Onu bırak, bu konuyu konuşalım."

Manny ona doğru iki adım attı, Devlin'in yüzüne yaklaştı, sonra elini uzattı ve karnına sert bir yumruk attı. Devlin'in ciğerlerindeki tüm hava boşaldı

Devlin'in ciğerlerinden tüm hava çıktı ve refleks olarak dizlerini kendine doğru çekti.

Sonra Manny ona tekrar yumruk attı ve Devlin, ayak bileklerinin Brandy'ninki gibi bağlanmamasının nedenini anladı. Manny kavga illüzyonu yaratmak istiyordu.

Devlin'in tekme atmasını, Manny'ye öfkeyle saldırmasını istiyordu. Ama Devlin bunu yapmayacaktı. Seni bağlayan bir işkenceciye tekme atmanın bir faydası yoktu. Tabii bir planın yoksa. kazanmak.

Ve korkunç gerçek şu ki, Devlin'in hiç bir planı yoktu. Yıllardır hiç olmadığı kadar çaresizdi. Çaresiz ve Brandy'den sorumluydu ve bu gerçeklik ona ağır geliyordu.

Bir plana ihtiyacı vardı, ama bir plan yapabilmek için Manny'nin nihai amacını bilmesi gerekiyordu.

"Söyleyecek bir şey yok, *Aziz*. Bu tam bir saçmalık. Sen sadece aziz kılığına girmiş bir kurtsun, seni sikik pislik."

Devlin tepki vermemeye özen gösterdi. Bunun yerine, Manny'nin "Bana hakaret etmek ve yumruk atmak için beni bağladın mı? Ne oldu Manny? Birinci sınıftan hiç geçemedin mi?"

"Sakın..."

"Beni ringe ağırmalıydın. Ringde karşılaşabilirdik. Adil bir dövüş yapabilirdik."

"Siktir git," dedi Manny ve tekrar karnına yumruk attı.

Devlin nefes nefese kaldı, gözlerinin arkasında ışıklar parladı, ama gözlerini Manny'den ayırmadı ve sesine bir keskinlik katarak şöyle dedi "Ama sen her zaman biraz hilekârdın, değıl mi? Oynadığın tüm o bilgisayar oyunları? Aurelia, kazanabilmek için onları nasıl yeniden programladığını anlattı. Bilgisayar becerilerine sahip olduğun için seninle gurur duyuyordu. Ben ise senin kötü bir kaybeden olduğunu düşünüyordum."

"Hile mi? Ben mi? Bu senden gelen bir şaka olmalı. Çünkü hile yapmak, sahneyi hazırlamaktan ibarettir, değıl mi? Ve sen sahneyi dünya çapında hazırladın. Kendini yeniden yarattın, kuralları iğnedin. Oyunu tekmeledin ve yeniden baştan başladın."

Bir adım daha yaklaştı, başını geriye eğdi ve Devlin'in gözlerine alaycı bir bakış attı. "Söylesene, *azizim*? Kim daha büyük bir kural ihlalcisi, Manny Espinoza mı, Alejandro Lopez mi?"

Devlin hiçbir şey söylemedi. "Ee?"

Devlin dilini tuttu. Manny bir adım daha attı, Devlin ona saldırıp tekme atmaya karar verirse ulaşamayacağı bir mesafede durdu . Elini uzattı ve iki parmağını çevirdi. Hemen ardından, tamamen siyah giyinmiş bir adam yanına koştu. Muhtemelen arabadaki adamlardan biriydi. Silahı vardı ve onu Devlin'in dizine doğrulttu. "Bir kasını bile kıpırdatırsan, dizini kaybedersin. Anladın mı?"

Devlin sesini sabit tuttu. "Anladım."

"Neden bunu yaptığımı bilmek ister misin?" Manny'nin sesi yumuşaktı, ama sertti. "Çünkü her şeyi kaybetmeni izlemek istiyorum. Her lanet şeyi. İtibarını, evini, kadını, arkadaşını kaybetmeni izlemek istiyorum."

Brandy'ye yan gözle baktı. "O bizim asıl planımızın bir parçası değildi. Yanlış kızı yakaladığım için üzgünüm, ama eminim onun ölümü seni de rahatsız edecek." Dönüp Brandy'ye baktı. "Üzgünüm, tatlım. Yanlış yer, yanlış zaman, yanlış arkadaşlar."

Brandy'nin boğazı hareket etti, ama başka bir tepki vermedi ve o anda, onunla gurur duymakla kalmadı, tecavüzden sonra nasıl bu kadar iyi başa çıktığını ve kamuoyuna açıklamak için nasıl güç bulduğunu anladı. Brandy Bradshaw, kimsenin fark etmediğinden daha güçlüydü.

Tabii ona bunları söyleyemezdi. Hayır, hayatlarını tehlikeye atmadan ona bakamazdı bile. Dikkatini Manny'ye vermesi gerekiyordu. Eskiden tanıdığı, intikam peşinde bir canavara dönüşen bu çocukla bir zamanlar tanıdığı, intikam peşinde bir canavara dönüşen bu çocukla nasıl başa çıkacağını bulması gerekiyordu. "Bana nedenini söylemeyecek misin?"

"Neden? Sen ne tür bir aptalsın? Benden her şeyi aldın. Senin yüzünden kız kardeşimi kaybettim. Akşamları seninle çok eğlenirdi. Ben yatmak zorundaydım. Gitmek zorundaydım. Ama küçük Alex Lopez istediği her yerde olabilirdi. Sen Joseph'i de aldın, bunu inkar etmeye bile kalkışma. Ve en kötüsü ne biliyor musun? Kurt'u da aldın."

"Bunu benim yaptığımı kim söylüyor?"

Manny sadece güldü. "Gerçekten beni aptal mı sanıyorsun?" Devlin'e baktı. "Kabul et. Onu öldürdüğünü kabul et."

Devlin ateşle oynadığını, lanet olası bir yılanı kışkırttığını biliyordu, ama bir kez olsun

Gerçek. Kurt'u hayranlıkla izleyenlerin, o piçi ortadan kaldıranın kendisi olduğunu bilmelerini istiyordu.

Manny'nin gözlerine bakarak yavaşça ve net bir şekilde, "Evet. Onu ben öldürdüm," dedi.

Manny'nin bu itiraf karşısında çılgına döneceğini düşündü. Silahlı adama onu vurmasını emredeceğini düşündü.

onu vurmasını emredeceğini düşündü. En azından Devlin'i tekrar karnından yumruklayacağını düşündü.

Devlin tüm bunlara hazırlıklıydı, ama Manny gülmeye başladığında hazırlıklı değildi.

"O sana her zaman arkanı kollamanı söylerdi," Manny, kahkahalar dinince dedi. "O sana her zaman, görmediğin düşmandan korkman gerektiğini söylerdi. Öyle değil mi? Öyle değil mi?" Devlin sadece başını salladı.

"Demek dersini pek iyi almamışsın, değil mi? Çünkü beni hiç görmedin, değil mi?"

"Hayır Manny, senin geldiğini hiç görmedim. Sanırım çok fazla şey bekliyordum . Kız kardeşin gibi yürekli olacağını düşünmüştüm. İyi biri olacağını düşünmüştüm. Ne yazık ki yanılmışım."

"İyi mi? *İyi* mi? Ben inanılmazdım. Sen gittikten sonra, baban benim oldu. Beni severdi. Bana güvenir. Bütün bilgisayar işleri için beni kullanırdı. Ben onun için çok *önemliydim*. Ve sen onu *öylece* elinden aldın," diye ekledi, parmaklarını şıklatarak. "Şimdi bunun nasıl bir şey olduğunu göreceğiz. Ama merak etme. Senin güzel Elsa'nı öldürürken izlemene izin vereceğim. Ve bil ki, blöf yapmıyorum."

Devlin'i buz gibi bir korku sardı. Manny Ellie'yi çoktan kaçırmış mıydı? Ellie şu anda bu binanın içinde bir yerde miydi? Manny onu buraya getirip Devlin'in gözleri önünde öldürmeyi gerçekten planlıyor muydu?

Hayır. Hayatta olmaz.

Devlin bu sözlerle sarıldı ve öfkesini beslemelerine izin verdi. Hayır. Hayatta olmaz.

"Her şey," diye devam etti Manny, "Hayatın da dahil. Kurduğun her şey yerle bir olacak. Sevgili temelinin, onu öldürdüğünü öğrendikten sonra ayakta kalacağını mı sanıyorsun?" "Onu mu?"

"Senin küçük sürtük kız arkadaşın, başka kim olabilir ki? Aşk kavgası gibi görünecek ve ihtiyaçları olan tüm DNA'ya sahip olacaklar. Bunun için şimdiden teşekkürler. Ve bunun acı vermesinden çok fazla endişelenme.

sen öldükten sonra deri parçalarını ve kanı alacağız." Omuz silkti. "Ya da almayabiliriz. Eğlenceli hale getirebiliriz."

Manny güldü. "Neredeyse unutuyordum. O öldükten sonra, ona gönderdiğin tüm o iğrenç mesajlar ortaya çıkacak.

ona zarar vermekten bahsettiğın mesajlar. Ona kendini kollaması gerektiğini yoksa bedelini ödeteceğini söyleyen mesajlar.

"Ben asla..."

"Herkes senin nasıl bir adam olduğunu öğrenecek. Onu benim değil, senin öldürdüğünü görecekler. Onu öldürdün çünkü yapabiliirdin."

Odanın diğer ucunda Brandy nefesini tuttu. Devlin ona bakmaya cesaret edemedi ona bakmaya cesaret edemedi. Gözlerini Manny'den ayırmadı. "Seni hasta piç kurusu."

Devlin nefesini düzenli tutmaya çalışırken bu sözler havada asılı kaldı. Sakin kalmalı ve öfkesinin onu ele geçirmesine izin vermemeliydi.

Düşünmesi gerekiyordu.

Duygularıyla hareket edemezdi, akıllı davranmalıydı. Dikkatli ve kesin olmalıydı. Ellie'nin hayatı buna bağlıydı.

Sonuç olarak, oradan çıkması gerekiyordu. Ellie'nin ona ihtiyacı vardı. Ama yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Sıkışıp kalmıştı ve kurtlar etrafını sarmıştı.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

"Christopher?"

Kapının eşiğindeki adama bakıyorum, içimi korku kaplıyor, çünkü bunun bir tesadüf olması imkansız. "O nerede? Devlin ve Brandy nerede?"

Ne yapmaya niyetlendiğimi bile bilmeden öne doğru adım atıyorum, ama aniden güçlü bir el tişörtümü çekerek beni geriye doğru iter. Ronan hızlı bir hareketle beni arkasına iter ve Christopher'ın çenesinin altına bir silah namlusu dayar.

Christopher tamamen hareketsiz duruyor, çenesi yukarı doğru eğik ve boğazındaki adem elmasının sallandığını görebiliyorum. Nabızı gergin derisinde atıyor. Hiçbir şey söylemiyor ve Ronan'ın gerginliğini göz önünde bulundurarak, ben

Bence en iyisi bu. Ronan onu vursa da umurumda değil, ama ön verandadaki kanı temizlemek hiç de hoşuma gitmez.

"Tek bir yanlış hareket, seni öldü sayarım," diyor Ronan. Yavaşça silahı geri çekiyor ve Christopher'ın çenesini indirmesi için izin veriyor.

"İçeri gir," emrediyor ve Christopher'ın arkasından kapıyı tekmeliyor.

"Şimdi konuş," diyorum. "Devlin ve Brandy nerede?" "Ben, ben yardım etmek için geldim. Onları kaçırmaya yardım etmedim.

Bununla

"Neden sana inanmalıyız?" diye soruyorum. "Beni SUV ile ezmeye çalıştın, seni orospu çocuğu."

"Sana neden inanmalıyız?" diye soruyorum. "Beni SUV'unla ezmeye çalıştın, seni orospu çocuğu."

"Bunu yapmak istemedim. Joseph yapmam gerektiğini söyledi. Lütfen, lütfen bana inan. Sana vurmam için elimden geleni yaptım. O mutlu değildi. Ondan sonra benden gerçekten memnun değildi."

Ronan'a bakıyorum, gözlerim onun buz gibi soğuk gözleriyle buluşuyor. Ne düşündüğünü hiç bilmiyorum. Benim için ise tek düşündüğüm Devlin ve Brandy.

"Devlin ve Brandy'nin nerede tutulduğunu biliyor musun?" Bu soru, yanıma gelen Reggie'den geliyor, yüzünde sert bir ifade var. "Çünkü aksi takdirde, bize hiçbir faydan yok."

Nefesimi tutarak Christopher'ın cevap vermesini bekliyorum, sonra biri kapıyı yumruklayınca irkiliyorum ve Lamar'ın sesini duyuyorum.

"Lanet olsun Ellie, beni içeri al."

Ronan'ın gözlerine bakarak düşüncelerini okumaya çalışıyorum ama ifadesi tamamen düz. Sorgulamada çok iyi olmalı diye düşünüyorum ve kapıyı açması için ona başımı sallıyorum.

Lamar içeri dalar, sonra Christopher'ı görünce birden durur. Christopher'dan Ronan'a, sonra bana bakar.

"Peki," diyor. "Sanırım doğru kararı vermişim."

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Resmi olarak elimizde hiçbir şey yok. Seninle geliyorum."

"Lamar..." Kafamı sallıyorum. "Biz... Yani, ah, lanet olsun."

"O, kurallara uymaya niyetli olmadığımızı kastediyor," diyor Ronan düz bir sesle.

"Ama onları geri almayı planlıyorsun."

"Kesinlikle," diyor Ronan.

Lamar, Christopher'a sert bir bakış atıyor. "Ve bir ipucun var." "Öyle görünüyor," diyorum.

"O zaman ben de varım."

Yutkunuyorum. "Emin misin? Sonuçları..."

"Bu Brandy için," diyor ve elimi tutuyor. "Ve Devlin için."

Gözlerimi kırıştıtarak başımı sallıyorum.

Ronan, görünüşe göre tatmin olmuş, dikkatini Christopher'a geri çevirir. "Lanet soruyu cevapla. Nerede tutulduklarını biliyor musun? tutulduklarını biliyor musun?"

"Biliyorum, en azından öyle düşünüyorum. Bu yüzden buradayım. Malzemeleri getirmem gerekiyor. Ama Manny, Brandy'yi kaçırdı ve..."

"Manny mi?"

"Devlin'in bulunduğu tesisteki çocuklardan biri," diyor Ronan.

"Joseph'in yardımcılarında biri."

Christopher başını sallıyor. "Onun neler yapabileceğini biliyorum.

Düşündüm ki..." "Ne?" diye sorarım.

Yere bakar. "Tek istediğim yardım etmek. Lütfen," der, sesi titrer. "Brandy'yi kaçırdılar."

Sesindeki acıyı duyuyorum ve bunun beni etkilemesine izin vermemeye çalışıyorum. "Beni öldürmeye çalıştın," diyorum tekrar, bu sefer Lamar'ın elini sıkıca tutarak.

"Joseph yüzünden. O benim ailemdi. Sahip olduğum tek ailemdi. O yüzden yardımımı istediğinde kabul ettim. Devlin'i severim ve buna asla razı olmamalıydım. Ama sen bilmiyordun Joseph'i tanı mıyordun."

"Hepsi geçmişte kaldı. Şimdi sana neden güvenmem gerektiğini söyle." Çünkü, lanet olsun, Christopher'ın bizim çözümümüz olduğunu düşünmek istesem de, onun çok daha büyük bir tuzağın yemi olma ihtimalinin daha yüksek olduğunu biliyorum.

Beni ve Lamar'ı sırayla süzdü ve Reggie ile Ronan'ın birbirlerine bakışıklarını gördüm.

"Onu seviyorum," diyor Christopher, gözleri bana dikilmiş. "Brandy'yi seviyorum. Bana neden inanmayabileceğini anlıyorum," diyor Ronan alaycı bir ses çıkarırken, "ama ben kimseyi incitmek istemedim."

"Seni lanet olası piç kurusu," diye homurdanıyor Ronan.

Christopher çekinir ve aceleyle devam eder. "DSF'ye geldim çünkü Joseph beni orada istiyordu. Anna ona Devlin'in gerçekte kim olduğunu söylemişti. Kitaplarımı kamuflaj olarak kullandım ve tek yapmam gereken Devlin hakkında bilgi toplamaktı. Nereye gittiğini, kimlerin

önemli kişiler. Joseph'in ona karşı kullanabileceği her şey."

Titrek bir nefes alır. "Ve evet, Joseph Devlin'e ulaşmanın en iyi yolunun seni ortadan kaldırmak olduğunu düşündüğünde, ben de buna yardım ettim."

Bunu pişmanlık duyuyorum. Gerçekten. Bana inanmadığını biliyorum ve umurumda bile değil. Ama Brandy konusunda bana inanmalısın. Onu seviyorum. Onu alması gerekmiyordu. Bugün Devlin'le birlikte olmaması gerekiyordu.

Ronan bana bakıyor ve ben ne yapacağımı bilmiyorum. Bu adamdan nefret etmek istiyorum ve nefret ediyorum da. Ama bir yanımda onun için üzülüyor.

O, yanlış nedenlerle güce sahip olan güçlü bir kardeşin peşine düşen naif bir adam. Şimdi o öldü ve Christopher kayboldu. Brandy'yi sevse de sevmese de, o asla onun inandığı gibi bir adam değildi.

Ama bunların hiçbirisi önemli değil. Gerçekten önemli olan tek şey, onun onu sevip sevmediğine inanıp inanmadığım. Çünkü eğer seviyorsa, o zaman gerçekten

bize yardım etmek için burada olabilir. Ve bu da bizim gerçekten bir şansımız olabileceği anlamına gelir.

Daha da önemlisi, bu Christopher'ın muhtemelen *tek* şansımız olduğu anlamına geliyor

çünkü Devlin ve Brandy'nin nerede olduğunu biliyorsa, ya da sadece bildiğini söylüyorsa bile, bu riski almaya hazırım.

"Silahı indir," diyorum Ronan'a. İskandinav tanrısı üzerimde yükseliyor, yüzünde inanamayan bir ifade var. "Ne diyorsun sen? Bu operasyonu sen yönetmiyorsun."

"Tabii ki ben yönetiyorum. En iyi arkadaşım. Erkek arkadaşım. Tüm kalbimle sevdiğim adam. Burada risk altında olanlar onlar. Ben değil, sen değil, Lamar değil, Reggie değil. *Onlar*. Ve onları geri getirmek için gerekirse ruhumu şeytana satmak da dahil, elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Onu dinlersen, gerçekten ruhunu şeytana satmış olabilirsin. Anlamıyor musun? Eğer bu Devlin'in yaptıklarının intikamıysa, O zaman en iyi plan seni oraya götürüp Devlin'in önünde öldürmek. Onu izletmek. Onu öldürmek mi? Önemli değil. Devlin bundan çok daha fazlası için eğitildi. Ama senin ölümünü izlemek? Onu yıkabilecek tek işkence şekli bu olabilir.

Bu şekilde düşünmemiştim ve düşünmeden Reggie'ye baktım. O da başını salladı. "O haklı."

Kemiklerime kadar üşüdüm. "Risk altında olabileceğim için öylece durup bekleyemem," dedim.

"Risk altında olmayacaksın," diyor Christopher. "Ya da orada olduğunu bilselerdi risk altında olurdun. Ama bunu onlara söyleyen ben olmayacağım

. Sana yemin ederim. Brandy'nin hayatı üzerine yemin ederim."

Sesindeki tutkuyu ve heyecanı duyabiliyorum. Onu ve Brandy'yi birlikte gördüğüm tüm anları düşünüyorum. Bu adamın oturma odamda güldüğü anları düşünüyorum.

Sonra kararımı veriyorum. "Eğer bu yanlış bir karar ise, sorumluluk bana ait. Ama ona güveneceğiz. Ve ikinizin de benim kararımı uygulamanızı istiyorum."

Reggie'nin onuruna, başını hafifçe sallayarak benim şartlarımı kabul ettiğini gösteriyor. Lamar da aynısını yapıyor.

Ronan o kadar uysal değil. Bana cevap vermek yerine Christopher'a bakar. "Tam olarak ne sunabilirsin?"

"Nerede olduklarını biliyorum. Onlara erzak götürmek için orada buluşmam gerekiyor. Yıllar nce Joseph burayı satın almıştı. Yani en az on yıl önce. Big Bear'a yakın, bir geçidin üzerinde bulunan bir kulbeydi. Eski bir geçit, Kızılderili yollarından biri. İlk başta bir kulbeydi, Sonra daha sonra avcılar tarafından kullanıldı. Ve sonra WPA döneminde, bir şey inşa etmeye çalışırken ofis alanı olarak kullanıldı. yol. Ama hiç bitirilmedi. Yani orada sadece yarısı yapılmış kk bir yol ve dağların içine oyulmuş gibi duran o ıssız kulübe vardı. dağların ortasında duruyordu."

"Devam et. Kulübede mi?"

"zerine bir ev inşa etti, ama evet. Kulübe evin dibinde. Bir zamanlar orada madencilik yapılıyordu, sonra da yerleşimciler Amerikan yerlileriyle ticaret yaptıkları bir yer oldu. Çok tarihi var. Aslında oldukça ilginç. Bununla ilgili bir kitap yazmayı düşündüm, ama..."

"Christopher." Sesim sert ve keskin. Ne tür bir kitap yazmak istediği umurumda değil. Devlin ve Brandy'nin nerede olduğunu bilmek istiyorum.

"zgnm, zgnm." Ellerini kot pantolonuna siler. "Evet, işte orada olacaklar. O kadar çok katman üst üste inşa edilmiş ki, taş bir bodrum katı var. Onları oraya koyacaktır."

"Peki onlarla ne yapmayı planlıyor?"

Christopher omuz silkiyor. "ldrmeyi. Ama nce Ellie'yi istiyor. beni bu yüzden gönderdi. Sana söyledim. Devlin'in ölmeden önce acı çekmesini istiyor." "Beni Manny'ye götürmen gerekiyor."

"Evet. Malzemelerle birlikte."

"Bu bir tuzak," diyor Lamar. "Bir tuzak olmalı."

"Yemin ederim ki değil," diyor Christopher. "Lütfen. Lütfen, Brandy'nin güvende olduğundan emin olmalıyım. İlk öldüreceği kişi o olacak. Bunu yapacak.

Devlin'i cezalandırın, böylece kendini zayıf hissetsin. Ve Ellie'yi getirdiklerinde ne olacağını

bilsin. Ellie'yi getirdiklerinde ne olacağını. Onun fazla zamanı olduğunu sanmıyorum. Bana gvenmiyorsan sorun değil, ama lütfen en azından bana inan."

Ronan Reggie'ye bakar ve Reggie sessiz mesajı anlar. Duvara yaslanır, silahını çıkarır ve rahatça nişan alır.

Ona. "O üçü biraz sohbet ederken biz burada beklesek nasıl olur?"

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Mahvolduk, değil mi?" Brandy fısıldadı ve Devlin'in sesinde duyduğu dehşet, Manny'nin yaptıklarından daha çok onu işkenceye maruz bıraktı. yaptığı her şeyden daha fazla acı verdi.

"Henüz pes etmiyorum," dedi, o da fısıldayarak. Artık yalnızdılar, ama kapıların arkasında insanların dinlediğini hayal ediyordu. Konuşmalarının bir anlamı yoktu. Kaçış planları falan yoktu.

"Ama..."

Gözlerini kapattı ve nefes aldı, durumlarının gerçekliğini kabul etti.

"Ama evet, durumumuz iyi değil. Üzgünüm, Brandy."

"Bana gerçeği söylediğin için mi? Zaten kendim de anlayamazdım sanki."

"Bunun bir tuzak olduğunu baştan fark edemediğin için. Ayı arabalarla gitmemizi ya da Lamar'ın bizi istasyona götürmesi için bir devriye arabası göndermesini önceden düşünemediğin için. Buradasın çünkü benimle birlikteydin.

Onunla birlikteydin." Sanki babasıyla yeniden yaşamaya başlamış gibiydi. Bir arkadaş edindi

arkadaş edindi, bir eğitime yakınlaştı ve sonunda onlar öldü. Sanki babası en ufak bir mutluluk belirtisini bile koklayıp, onu yılan derisi botlarının topuğuyla ezmeyi kendine görev edinmiş gibiydi.

yılan derisi botlarının topuklarıyla ezmeyi kendine görev edinmiş gibiydi.

"Bu senin hatan değil, Devlin. Ve henüz ölmedik." Sesi güçlüydü, ama titremesini inkar edemezdi.

"*Henüz ölmedik*. Henüz *ölmedik* mi?" Manny'nin sesi mağara gibi odada yankılandı. "Bana *henüz* kelimesinin bu denkleme nasıl uyduğunu açıklamak ister misin? Çünkü henüz kelimesi sana çok hızlı yaklaşıyor."

Dönerek gölgelerdeki birine işaret etti. "Kızı getirin. Buraya getirin."

"Hayır!" Devlin'in ağzından bir yalvarış çıktı. "Onu rahat bırakın. Onun bununla hiçbir ilgisi yok."

"O senin için önemli. O, siktiğin orospunun en iyi arkadaşı. Ve orospu burada olmadığına göre, bu da iş görür."

Devlin kıvranarak tüm gücüyle tekmeledi, ama bunun hiçbir faydası olmadı.

Brandy'nin ağzını tıkadıklarını, sonra da onu çözdüklerini izledi. Onu önüne sürükleyip, bir makara kullanarak tavana baş aşağı asarken kalbi burkuldu. Ve sonra, aman Tanrım, gerçekten boynunu kesti. Çok fazla değil, ama kanın yavaşça akıp gitmesi için yeterliydi, ancak yerçekimi kanın pıhtılaşmasını engellediği için

Onun gözyaşlarını ve dehşetini gördü. Onu kurtaracağını haykırmak istedi, ama ne yapabilirdi ki? Hayatını adadığı her şey, inşa ettiği her şey, ve bu zavallı, masum kadını kurtarmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Manny yaklaştı, sonra silahı çenesinin altına dayadı. "Beni tekmellersen ateş ederim. Gözlerini kapatırsan ateş ederim. Onun ölümünü izleyeceksin, Saint. Ve kurallara uyarsan, belki o öldükten sonra seni de öldürürüm ve değerli Ellie'nin ölümünü izlemekten kurtarırım." Silahı kurdu. "Ama yine de, muhtemelen yapmayacağım."

"Seni öldüreceğim," diye homurdandı Devlin. "Yemin ederim, bir şekilde, sen benimsin."

"Hayır," dedi Manny. "Hiç sanmıyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, bu oyun artık eskidi." Sanki esniyormuş gibi yaptı. "Sıkıcı. Sanırım, onun da seni takip edeceğini bilerek ölmene izin vereceğim, çünkü sen bu konuda hiçbir şey yapamayacak kadar güçsüz olduğunu bilerek ölmene izin vereceğim."

Bir adım geri attı, Devlin'i baştan aşağı süzdü, sonra geri gelip silahı tekrar yerine koydu. "Sen aziz değilsin, Ama bu saçmalığa inanıyorsan, dua etmenin zamanı geldi. Çünkü duyacağın bir sonraki ses, silahımın patlaması olacak."

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Ronan'ın Land Rover'ının yanında dururken annemin nişan yüzüğünü parmağımda çeviriyorum. Kulübeye bakan bir tepedeyiz ve Lamar ve Saint's Angels ekibi hazırlık yaparken ben sinirli ve korkmuş bir şekilde volta atıyorum.

"Seninle birlikte girmek istiyorum," diyorum Ronan'a, Christopher'ı Reggie ve diğerlerinin bulunduğu yere götürdükten sonra geri döndüğünde

"Burada bekleyemem." "Bekleyebilirsin ve bekleyeceksin."

"Lanet olsun, Ro..."

"Hayır. Beni dinle. Sen bunun için eğitilmedin. Ne kadar süre devriye polisiydin? Beş dakika mı? Ateş edebilirsin, ama eğitilmedin. Devlin'i kurtardığımızda, onu korumaya çalışarak seni korumaya çalışarak dikkatinin dağılmasını ister misin? Çünkü benim amacım onu oradan olabildiğince çabuk ve güvenli bir şekilde çıkarmak. Onu ve Brandy'yi. Zihni açık olmalı. Senin tehlikede olduğunu düşünürse zihni açık olabilir mi sence?

tehlikede olduğunu düşünürse zinde olabilir mi sence?"

"Ronan..." Bu sefer sesim, dökülmemiş gözyaşlarıyla ağırlaşmış.

Omuzları düşer ve ilk kez bu adamın savunmasız olduğunu görürüm.

"O seni seviyor Ellie. Sen onun zayıf noktasısın. Şu anda bir zayıf noktaya ihtiyacı yok. Onu sana geri getireceğime güven."

Yutkunuyorum. "Ya

başaramazsan?" "O zaman ikimiz

de benden nefret edebiliriz."

Gözlerimi kırıştıtararak gözyaşlarımı tutarım ve başımı sallarım. "Yani sadece beklemem mi gerekiyor?"

O başını sallar. "Hayır. Silahlısın. Ve burayı bu bölgeyi gözetliyorsun. Christopher da seninle olacak. Ona güveniyorum, ama yine de güvenmiyorum. Hala bir tuzak olabilir ve o da Oscar

kazanacak bir performans sergiliyor olabilir. O yüzden o içeri girmeyecek ve eğer tuhaf bir şey yaparsa, o küçük piçi ortadan kaldırı." "

Başımı salladım, sonra Glock'umu kontrol ettim, şarjörün dolu ve namluda bir mermi olduğundan emin oldum.

İç çekip Land Rover'a yaslanıyorum. Aşağıda, Christopher'ın bize söylediğine göre, ağaçlar ve kayaların arasında kamufle edilmiş arka çıkışın olduğunu söyledi. Ekip, Devlin ve Brandy'yi oradan getirecek.

İçeri girmeyeceksem, buradan kıpırdamadan burada kalacağım.

Christopher, elleri arkada kablo bağıyla bağlı olarak yanıma gelir.

"Şimdi bekleyeceğiz," der.

Land Rover'ın ön tarafına yaslanıyorum. "Evet," diyorum, kendimi sakın tutmaya çalışarak, "bekliyoruz."

On beş dakika sonra, artık sakın değilim. Çılgına dönmeye başlıyorum. Ekip, eve sızdıktan ve muhtemelen taş mahzene indikten sonra gözden kayboldu. Ama ben hiçbir şey göremiyorum hiçbir şey göremiyorum. Ve hiçbir şey duyamıyorum.

Christopher önümde volta atıyor ve ben ona durması için bağırarak küfür ediyorum. "Beni delirtiyorsun," diyorum ona. "Şimdiye kadar çıkmış olmaları gerekmez mi? Neden çıkmadılar?"

"Bilmiyorum. Üzgünüm."

Ondan uzaklaşıp dikkatimi tekrar kayalara ve ağaçlara veriyorum.

Arkamda onun ayak seslerini duyuyorum, sonra birdenbire beni uçurumdan aşağı iteceği korkusuyla hızla dönüp bakıyorum.

Ama bir saldırı görmüyorum. Pişmanlık görüyorum. Gözleri yaşlarla doluyor. "Onu gerçekten seviyorum," diyor. "Onu kurtarmak zorundalar. Kurtarmak zorundalar."

Kendi gözlerimden yaşlar süzülürken başımı sallıyorum. Düşünmeden ona uzanmaya başlarım, acımı paylaşan başka birine sarılmak isterim. Ama son anda donakalırım, yüzünü fark ederim. İlk başta kafam karışır. Sonra onun omzumun üzerinden bir yere baktığını anlarım.

Dönüp vadiyi aşağıya doğru baktığımda nefesim kesildi. Bir silüet gördüm, sonra bir tane daha. Bütün ekip çalılıklardan çıkıyordu.

Sarı saçlı birini görüyorum ve Christopher'ın yumuşak, neşeli bir çığlığı duyuyorum.

Ve sonra...

Sonra ben de nefesimi tutuyorum. Çünkü Ronan Brandy'yi taşıyor ve Devlin de yanlarında. Durup yukarı bakıyor, gözlerimiz buluşuyor ve o anda hayatımda hiç bu kadar mutlu olmadığımı düşünüyorum.

Ona seslenmek istiyorum, ama henüz güvenli olmadığını biliyorum. Bunun yerine, Christopher ile sevincimi paylaşmak için arkamı dönüyorum, ama bunun yerine korkuyla çığlık atıyorum.

Çünkü orada koyu saçlı, bebek yüzlü bir adam duruyor ve silahını göğsüme doğrultmuş.

"Seni lanet olası küçük sürtük," diyor. Ve sonra, dünya anlamını yitirirken, ateş ediyor.

KONU 40

Daha önce...

Dua etme zamanı geldi. Çünkü duyacağın bir sonraki ses, silahımın patlaması olacak.

Bu iğrenç sözler Devlin'in kafasında yankılandı ve o bunların doğruluğunu anladı. En azından mümkün olduğunca fazla acı vermek için neredeyse tekme atacaktı.

Ama bu dürtüyle mücadele etti, çünkü başına gelecek tek şeyin kafasının uçması olacağını çok iyi biliyordu. Ama Brandy...

Brandy işkence görecekti.

Şimdi... Tanrım, şimdi... Acı hissetmiyordu. Korku, evet. Rahatsızlık, elbette. Ama acı değil.

Devlin karşı koyarsa, Manny'nin onu indirip işkence edeceğini biliyordu. Derisini yüzecekti. Tecavüz edecekti. Yakacaktı.

Ve Devlin'e izlettirirdi.

Manny bunu açıkça söylememiş olabilir, ama Devlin biliyordu. Biliyordu, çünkü babası da öyle yapardı.

Bu yüzden kendini tuttu. Çünkü destek olmadan, karşı koymanın bir anlamı yoktu.

Manny yaklaştı, namlu Devlin'in şakağına doğru hareket etti. "Kendini çok akıllı sanıyorsun. Ama beynini duvara sıçratınca öyle olmayacaksın. *Şimdi*," dedi ve sonra güldü...

Lanet olsun, Devlin irkildi.

"Sen lanet olası bir korkaksın," diye kıkırdadı. Gerçekten *kıkırdadı*. "Büyük Devlin Saint lanet olası bir korkak. Ah dostum, keşke baban..."

Kablam!

Bir an için Devlin, Manny'nin ateş ettiğini sandı. Sonra gerçeği anladı ve dizlerini kaldırıp sertçe itti. Manny çoktan dönmüştü, silah da onunla birlikte hareket ediyordu ve Devlin tekme atarken başını çevirdi ve o pislik yere düştüğünde, silah elinden uçtuğunda memnun oldu.

Manny ayağa fırladı, sonra ekip odaya daldığında karanlık bir köşeye koştu. Yakındaki, bağlantılı odalarda ve yukarıda, Devlin çatışmanın devam ettiğini duydu. Bu odada, Devlin Ronan'ın Lamar'ın ardından içeri daldığını gördü.

"Brandy!" diye bağırdı Devlin. "Yaralı."

Ronan ona doğru koştu, Lamar ise dönerek Devlin'i bağlamaya yardım eden haydutlardan birinin göğsüne sert bir tekme attı.

Sonra Lamar, devasa odanın içinden Devlin'e doğru koşarak onu kurtardı.

"Ellie?"

"Dışarıda," dedi. "O iyi." "Bizi nasıl buldun?"

"Christopher," dedi Lamar. "O küçük pislik başardı." Odanın diğer ucundan, ekibin "*temiz!*" diye bağırışlarını duyabiliyordu. Lamar'ın telsizi cızırdadı ve Devlin, Reggie'den gelen son bilgileri dinledi. Ev temizdi, Manny'nin adamları ya ölmüş ya da yakalanmıştı.

Ama Manny ortadan kaybolmuştu.

"Bu bina çok eski. Bir yerlerde bir hırsız deliği vardır," dedi Devlin. Onu mülkten uzaklaştıracak bir tünel ya da onlar temizlenene kadar kalabileceği bir saklanma yeri. Ama onu bulacaklardı. Devlin, ekibinin onu bulana kadar durmayacağını biliyordu.

Ronan ayağa kalkarken, "Brandy?" diye sordu.

"Başı dönüyor. Çok kan kaybetti, onu muayene ettireceğiz, ama yarasını sardım ve iyi olacak. Hadi," dedi Ronan ona, sesi Devlin'in hiç duymadığı kadar nazikti. "Kollarını boynuma dolan."

"Ben iyiyim," dedi Brandy. "Sadece başım dönüyor."

"Ben tutuyorum."

"Geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi, göz kapakları sarkmış halde. "Gerçekten, gerçekten ölmek istemiyordum."

"Hayır," dedi Ronan. "Bu çok kötü olurdu." Devlin ve Lamar'a çok şey anlatan bir bakış attı. Kurtarıldıkları için duyduğu sevinç. Yaşadıkları acılar, özellikle Brandy'nin yaşadıkları için duyduğu üzüntü.

"Gidelim," dedi Devlin. "Takımın geri kalanı taramayı bitirebilir."

Ronan, taş bir koridora doğru yol gösterdi. Çürümüş ahşap kapının deliklerinden birkaç ışık huzmesi karanlığı yarıyordu.

Lamar

kapıyı itti ve Ronan, Brandy'yi kucağında tutarak önden gitti. Devlin onların arkasına düştü ve Lamar da onları takip ederek, açık alana çıkarken çevreyi kontrol etti.

Sonra Devlin yukarı ve sola baktı ve aniden durdu.

Ellie.

Gözlerine baktı ve o tekil an için, dünyada her şey yolundaydı. Sonra arkasını döndü ve Devlin'in dehşetiyle, Manny'yi aynı tepenin üzerinde gördü. Ve sonra, *aman Tanrım*, Manny silahını kaldırdı.

Bir hareket bulanıklığı ve ardından silahın keskin sesi. Devlin kalbi patlayacak sandı, sonra gerçeklik ortaya çıktı. *Ellie hala hayattaydı.*

Gördüğü bulanık görüntü Christopher'dı, Ellie'ye yönelik kurşunu o yemişti.

Ama Ellie hala oradaydı, Manny de öyle, ve oh, Tanrım, o piç kurusu ileri atılmış ve Ellie'yi yakalamıştı, ve şimdi o...

"A!!"

Devlin döndüğünde Lamar'ın ona bir silah attığını gördü. Bu onun silahı değildi. Doğruluğunu bilmiyordu.

Ama başka seçeneği yoktu ve zaman da yoktu.

Tek bir çıkış yolu vardı ve Devlin'in yapabileceği tek şey, ortalık yatıştığında Ellie'nin kollarında olmasını dua etmektir.

KONUŞMA

Titriyorum.

Lanet olsun, Christopher ayaklarımın dibine düştü ve ben gerçekten titriyorum ve bunun için kendimden nefret ediyorum. Ama çok korkuyorum. Gerçekten ve içtenlikle.

Korkmuştum. Ölmekten değil, ölüm beni uzun zamandır korkutmuyordu. Devlin'i bir daha görememekten korkmuştum. Bu şansı kaybetmekten, elimizden alınmasından korkmuştum, özellikle de o bu kadar yakinken.

"Seni lanet olası küçük sürtük," saldırgan hırlıyor. "Demek onun hoşlandığı tatlı küçük orospu sensin."

Refleks olarak tepki verip kaçmaya çalışıyorum, ama o üzerime atlayıp beni yakalıyor

beni kendine doğru çeker. Christopher'ın üzerine tökezlerim ve saldırganım saçımı koklar gibi yapar, sonra yanağımı yalar. "Güzel kokuyorsun.

Tadı da güzel. Seni neden sevdiğini anlıyorum. Eminim seni özleyecektir."

Silahını kaldırmaya başlar ve korku yine içimi kaplar çünkü sadece birkaç saniye ömrüm kaldığını çok iyi biliyorum. Korku, kayıp ve Devlin... Tanrım, Devlin.

Çat!

Islak kanı hissediyorum. Dokuyu. Keskin kemik parçalarını. Sersemlemiş, kafam karışmış bir şekilde sallanıyorum. Kafam karışık.

Ama hala hayattayım.

Hayatta mı?

Elimi uzatıp başımı yokluyorum. Saçımda ve derimde ama kafam sağlam. Yavaşça aşağıya bakıyorum. Ve sonra, lanet olsun, beni rehin tutan bebek yüzlü adamın cesedinin üzerine kusuyorum

Gözünde bir delik var ve kafatasının arkası parçalanmış. Boş uçlu mermi.

Nasıl?

Aklım çalışmıyor ve dizlerimin üzerine çöküyorum.

İki cesedin arasında otururken, o zaman ancak ne olduğunu anlıyorum. Uçurumun kenarına sürünerek gidip vadiye bakıyorum. Devlin'i arıyorum ama orada değil.

Orada değil mi?

Dizlerimin üzerine çöküp tırmanmaya başlıyorum, sonra donup kalıyorum. Uzuvarların kırılma ve ayakların vurma sesleri duyuyorum ve saklanacak bir yer ararken geri çekilmeye başlıyorum, ama sonra yapraklar kenara itiliyor ve Devlin görüş alanıma giriyor.

"Ellie. Bebeğim, bebeğim, iyi misin?"

O dizlerinin üzerine çökmüş, ben de ona sarılıp ağlıyorum. Hıçkırarak ağlıyorum aslında, günün olayları beni sararken. Onu kaybedebilirdim. Kahretsin, kendimi bile kaybedebilirdim. Ve yine de buradayız, hayattayız.

Mutlu bir şekilde hayattayız.

"Brandy?"

O başını sallıyor. "Ronan'la birlikte. O iyi olacak. Biraz kan kaybetti. Ronan ona meyve suyu içiriyor."

Başımı sallıyorum, bunu sindirmeye çalışıyorum, ama yapamıyorum. Aklımda tek tutabildiğim şey, onların güvende olduğu.

"Hadi," diyor, ayağa kalkmama yardım ediyor. "Seni ona götüreceğim."

Beni diğer SUV'lardan birine götürüyor. "Onu öldürdün. Beni tutan adamı. Vadinin öbür ucundan onu vurdun."

"Manny," diyor düz bir sesle. "Ve üzgünüm." Kafam karışık bir şekilde gözlerimi kırpıyorum.

"Riskliydi. Tamamen aptalcaydı. Eğer nişanım tutmamış olsaydı, seni öldürebilirdim... ama başka ne yapabileceğimi bilmiyordum ve ben..."

"Beni kurtardın," diyorum kararlı bir şekilde. "O beni öldürecekti. İkimiz de bunu biliyoruz."

Biraz sakinleşmeye başlıyorum ve onu durduruyorum, ellerini ellerime alıyorum. "Artık gerçekten bitti mi?"

"Evet. Gerçekten bitti." Aşağıya bakıyor, sonra elimi kaldırıyor, parmağı sol elimdeki tek taşlı elmas yüzüğe gidiyor.

"Bana söylemek istediğin bir şey mi var?"

Gülmekten kendimi zor tutuyorum. "Bir tılsım," diyorum. "Nişanlanmış olsaydık, beni bırakıp ölemezdi. Bana bunu asla yapmazdı."

O gülümsüyor ve bence bu dünyadaki en tatlı ses.
"Asla," diye onaylar. "Ama bir süre sadece çıkmaya ne oldu?"

Gözlerimi kırpıştırıp gülümserim, gözlerim yaşlarla doludur. "Sana ihtiyacım var, Devlin. Seni sahiplenmem gerek. Buna ihtiyacım var," derim, elimi kalbime bastırarak.

"Ben de," diyor yumuşak bir sesle.

"O zaman nişanlıyken çıkabiliriz." "Ne istersen, El. Sen benim olduğun sürece."

"Her zaman," diyorum.

Ve sonra, tüm takımın gözleri üzerimizdeyken, kollarının arasında eriyip, sevdiğim adamla uzun, yavaş bir öpücükte kendimi kaybettim.

EPILOG

Güneş ufukta asılı duruyor ve Pasifik'i parlatıyor. Vakfın terasının kenarında durmuş, gelgit havuzlarına ve ötesindeki canlı okyanusa bakıyorum.

"Çok güzelsin," diyor Devlin, yanıma gelip elimi tutarken. "Sanki ateşe batırılmış gibisin."

Başımı eğip ona bakıyorum. Çenesinin kıvrımı, yüzündeki savaş izi. "Sen de bir savaşçı gibisin. Ama sanırım öylesin."

"Senin için her zaman savaşacağım."

"Biliyorum," diyorum, o kolunu bana dolarken ona yaklaşılarak. Arkamızda bardakların tıkırdaması ve konuşma sesleri duyuyorum. Sonuçta bu bir parti, ama bu birkaç dakika boyunca Devlin'i kendime sakladığım için suçluluk duymuyorum.

Çok kısa sürdü, yaklaşan topuk seslerini duyduğumda düşünüyorum. Ama omzumun üzerinden bakıp Tamra'yı ve onun arkasında küçük partinin diğer konuklarını gördüğümde gülümsüyorum. "Gelmişsin!"

"Geciktiğim için çok üzgünüm," diyor ve hepimizin ellerini tutuyor. "Ve tebrikler. Büyük gün ne zaman?"

"İlkbaharda," diyorum. "Mart ayında." "Heyecanlı mısın?"

"Tabii ki." Devlin'e gülümsüyorum. "İkimiz de heyecanlıyız."

O gülümser. "Daha fazla ilgi odağı olmaktan ne kadar mutlu olduğumu bilmiyorum, ama Ellie için kesinlikle mutluyum. Ve vakıf için ek tanıtımdan da."

Gözlerimi devirdim. Bu geceki parti, yakında çıkacak olan kitabım *Saints and Sinners'ı* kutlamak için arkadaşlarımdan bir araya geldiği bir parti. Kitap şimdiden baskıya girdi ve şu ana kadar ön siparişler, ön incelemeler ve genel olarak ilgi çok iyi. İnsanlar,

Kurt'un oğlu olan hayırsever hakkında okumak için sıraya giriyorlar, hayat boyu süren aşkımız ve kaçırılma gibi daha ilginç detaylardan bahsetmiyorum bile.

. Hatta Los Angeles'ta çok önemli bir isim olan Michael Holt gibi yapımcılardan da telefonlar aldık.

yine de, vakıf ve Devlin'in yaptığı tüm iyilikler hakkında farkındalık yaratmaktan dolayı çok heyecanlıyım.

Konuşurken, Brandy ve Lamar gelip bize katılıyorlar. Ronan'ın da gelmesini bekliyorum, ama o hala ateşin başında, görünüşe göre Reggie, diğer birkaç Melek ve kitabı adadığım Corbin ile konuşuyor gibi görünüyor. Sonuçta, bunu öneren oydu.

Ronan bize katılmasa da, gözlerinin bu yöne, daha doğrusu Brandy'ye doğru baktığını görüyorum.

Aralarında bir şey olup olmadığını ona sormak üzereyim, ama o tamamen habersiz görünüyor.

"Tamra'ya geri kalanını anlattın mı?" diye soruyor ve sırrımı saklamanın gerginliğiyle neredeyse titrediğini görebiliyorum.

Devlin gülüyor, sonra hafifçe kışıma vuruyor. "Biri anlaşmamızı bozdu."

"Brandy'ye izin verilir," diyorum. "Oda arkadaşı kuralları."

"Evet, Brandy," diyor ve ikisi gülümsüyorlar. Her zaman iyi anlaşmışlardır, ama Big Bear'daki korkunç olaydan sonra, onların arkadaşlığı, benim Ronan ile olan arkadaşlığım gibi, gerçekten sağlamlaşmıştır. Tekrar ona bakıyorum —hâlâ Brandy'ye bakıyor mu diye merak ederek—ama o tamamen Reggie'ye odaklanmış durumda. Kaşlarımı çatıyorum. Belki de hepsi benim hayal gücümdü?

"Ahem," diyor Tamra. "Geri kalanı? Tam olarak neyi kaçırıyorum?"

"Ben de kaçırıyorum," diyor Lamar, beni güldüren bir şekilde elini kaldırarak. "Onaylamadığımı belirtmek isterim."

Devlin'e bakıyorum, önümüzdeki hafta resmi olarak duyurmadan önce Ronan'ı buraya getirip haberi ona vermek isteyip istemediğini merak ediyorum. İstemediği belli ve gözlerimi kısarak, tabii ki Ronan'a haber verdiğini anlıyorum, tıpkı benim Brandy'ye haber verdiğim gibi.

Gözlerime bakar, sonra eğilir ve sadece benim duyabileceğim kadar yumuşak bir sesle fısıldar. "Daha sonra birbirimizi cezalandıracağız," der ve ben kahkahayı bastırmak zorunda kalırım.

Tekrar konuşabildiğimde, Devlin'in elini tutuyorum. "Bir randevumuz var," diyorum. "Kitap çıktıktan sonraki Cumartesi günü evleneceğiz."

Brandy tabii ki nedimem olacak. Ama beni damada teslim etmeni umuyordum?" Lamar'ın elini tutuyorum.

"Ellie, şaka mı yapıyorsun? Tabii ki yaparım."

Ona gülümserim, gözlerim biraz yaşarır, ki bu aptalca bir şey çünkü ben o kadar duygusal biri değilim. Ama belki de öyleyimdir.

Sonra Tamra'ya bakıyorum, ama konuşan Devlin oluyor. "Bana bir anne kadar yakın oldun," diyor. "Yeminlerimizi ederken bizimle birlikte olursan, bu bizim için büyük bir onur olur."

"Oh." Gözlerinde yaşlar görüyorum ve sonra başını sallıyor. "Tabii ki yaparım," diyor, ikimizi sırayla bakarak. "Biz bir aileyiz."

Yanaklarımdan gözyaşlarının aktığını hissedene kadar ağladığımı fark etmiyorum.

"Ellie?" diyor Brandy.

Devlin'in elini sıkıyorum ve arkadaşlarıma, aileme gözyaşlı bir gülümseme atıyorum. "İyiyim," diyorum. "Sadece mutluyum."

Ama bundan daha fazlası var ve Devlin'in gözlerine baktığımda, onun anladığını biliyorum. Bir zamanlar, bu kasabada her şeyimi kaybettim. Ama şimdi, Devlin ve sevdiğim insanlarla birlikte, yeniden dünyaya sahibim.

Sinner's Game'de Brandy ve Ronan'ı kaçırmayın!

J. KENNER'IN DİĞER ESERLERİ

The Fallen Saint Serisi

[My Fallen Saint](#)

[My Beautiful Sin](#)

[My Cruel Salvation](#)

[Sinner's Game](#)

Devlin ve Ellie'yi seviyorsanız, JK'nin Stark World kitaplarını mutlaka okuyun!

Stark Saga

Her şeyin başladığı, ödüllü ve uluslararası çapta en çok satan seride Damien Stark ile tanışın...

Onu elde etmek için her bedeli ödeyecekti...

[beni serbest](#)

[bırak beni](#)

[sahiplen](#)

[beni tamamla](#)

[beni al](#) (novella)

[beni al](#) (novella)

[oyunumu oyna](#) (kısa roman)

[beni baştan çıkar](#) (kısa

roman) [beni açığa çıkar](#)

(kısa roman)

[en derin öpücük](#)

(novella) [beni baştan](#)

[çıkar](#) (novella) [beni](#)

[sabitle](#)

[beni tut](#) (novella)

[beni memnun et](#)

(novella)

[benimle kaybol](#)

[damien](#)

[beni şımart](#) (novella)

[beni memnun et](#) (novella & bonus içerik) [beni](#)

[sev](#) (novella)

[beni kucakla](#) (novella)

[büyüle beni](#)

[Stark okuma sırası SSS](#)

Stark Security

Karizmatik. Tehlikeli. Son derece seksi.

[Seninle Parçalanmış](#)

[Senin Gölgen](#)

(Seninle Parçalanmış'ın ön bölümü)

[Seninle Parçalanmış](#)

[Seninle Mahvolmuş](#)

[Seninle Yıkılmış](#)

[Seninle Yok Edilmiş](#)

[Seninle Anılarım](#) (kısa roman)

[Seninle Mahvolmuş](#)

The Steele Books/Stark International:

Onu canlı hissettiren tek erkek oydu.

[Adımı](#) [Söyle](#)

[Dizlerimin](#)

[Üzerinde](#)

[Derimin Altında](#)

[Cesaretimi Kabul Et](#) (kısa öykü [Steal My Heart](#) dahil)

Stark International Novellaları:

Jamie ve Ryan ile tanışın - o kadar ateşliler ki ortalık yanıyor.

[Beni](#)

[Evcilleştir](#)

[Beni](#)

[Baştan](#)

[Çıkar Beni](#)

[Kışkırt](#)

S.I.N. Üçlemesi:

Birlikte olmaları yanlıştı...

...ama ayrı kalmak daha da zordu.

[En Kirli Sır En](#)

[Sıcak Karışıklık](#)

[En Tatlı Tabu](#)

En Çok Aranalar:

Üç güçlü, tehlikeli erkek. Üç

şehvetli, baştan çıkarıcı kadın.

[Aranıyo](#)

[r Ateşli](#)

[Tutuşm](#)

[uş](#)

Stark World Hikayeleri:

Stark evreninde geçiyor.

[Kötü Grind](#)

[Kötü Dirty Kötü](#)

[Torture Beni](#)

[Haklı Çıkar](#)

Aşağıdaki serilerde ara sıra Stark World

Easter yumurtaları bulunur

Ayın Adamı

Bu ayın erkeği kim...?

[Down On Me](#)

[Hold On Tight](#)

[Need You Now](#)

[Start Me Up](#)

[Get It On](#)

[In Your Eyes](#)

[Turn Me On](#)

[Shake It Up](#)

[All Night Long](#)

[In Too Deep](#)

[Light My Fire](#)

[Walk The Line](#)

[Royal Cocktail](#) (bonus kitap)

[*Bar Bites: Ayın Erkeği Yemek Kitabı \(J.](#)

Kenner & Suzanne M. Johnson)

Blackwell-Lyon:

Sıcaklık, mizah ve bir parça tehlike

[Sevimli Küçük](#)

[Yalancı Güzel](#)

[Küçük Oyuncu](#)

Seksi [Küçük](#)

[Günahkar](#)

[Baştan Çıkarın Küçük Alaycı](#)

JK'dan daha fazlası:

Düşmüş Aziz Serisi

Onun dokunuşu, onun günahıdır. Onun sevgisi, onun kurtuluşudur.

Düşmüş Azizim

Güzel Günahım

Zalim Kurtuluşum

Yükselen Fırtına:

Julie Kenner olarak yazıyor

Küçük kasaba draması

Yükselen Fırtına: Fırtına Yükseliyor

Yükselen Fırtına: Sessiz Fırtına

PARANORMAL

Şeytan Avcısı Futbolcu Anne

Julie Kenner olarak yazıyor

Buffy gibi... büyümüş hali!

Paranormal kadın kurgu

Carpe Demon

California Demon

İblisler Sonsuza

Kadar Yaşar Deja

İblis

Tanıdığın İblis (kısa öykü) Demon Ex

Machina

Pax Demonica

Şeytanın Günü

Karanlık Zevkler Serisi: Milyarder

ölümsüz aşk hikayesi Karanlığın

Okşaması

[Karanlıkta Beni Bul](#)
[Zevkte Beni Bul Tutkuda](#)
[Beni Bul Zevkin](#)
[Okşaması](#)

Kefaret Günlükleri

Romantizm içeren seksi, kıyametvari bir kentsel fantezi üçlemesi!

[Karanlıkta Doğmak](#)
[Gölgelerde](#)
[Kaybolmak](#)
[Safağa Teslim Ol](#)

Olağanüstü Senin

Julie Kenner olarak yazıyor

Seksi paranormal romantik komedi maceraları!

[Komşu Kızdan Çok Daha Fazlası Kaos,](#)
[Çöpçatanlar ve Biraz Büyüleyici Görünmez Bir](#)
[Korumanın Büyüleyici Aşk Hikayesi Kazara Baba](#)
[Olan Bir Adamın "Süper" Gizli Hayatı Sihirli Bir](#)
[Görevde Olan Bir Hayduta Asla Güvenme](#)
[Seksi Bir Kahraman ve Muhteşem Bir Makyaj \(Sayılır!\) Dünyayı Nasıl](#)
[Kurtardı? Seksi Bir Şekil Değiştiricinin Baştan Çıkaran Cazibesi](#)

Diğer Paranormal Okumalar

Kısa ve Seksi

[Onun Kötü](#)
[Dokunuşu Günahı](#)
[Baştan Çıkarmak](#)
[Kaderle Oynamak](#)

[Tam kitap listesi için buraya tıklayın](#)

YAZAR HAKKINDA

J. Kenner (namı diğer Julie Kenner), *New York Times*, *USA Today*, *Publishers Weekly*, *Wall Street Journal* ve çeşitli türlerde yüzden fazla roman, novella ve kısa öykü yazan uluslararası en çok satan yazarlar listesinde 1. sıradadır.

[Kitaplarının/serilerinin listesini burada bulabilirsiniz!](#)

JK ile iletişimde kalın ve yeni yayınları ilk öğrenen siz olun: **JK'nin metin uyarılarına abone olmak için 21000'e JKenner yazıp gönderin.**

[J. Kenner Facebook Sayfası](#)
[Facebook Hayran Grubu](#)
[Haber Bülteni](#)

www.jkenner.com

My Cruel Salvation bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır; bunlar gerçek değildir ve olaylar, kurumlar veya kişilerle (yaşayan, ölmüş veya ölümsüz) herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Acımasız Kurtuluşum Telif hakkı © 2021 Julie Kenner

Kapak tasarımı: Michele Catalano, Catalano Creative

Kapak resimleri Deposit Photos'tan alınmıştır: YAY images tarafından çekilmiş Siyah Zemin Üzerinde Mumlarla Kırmızı Güller ve alarm.marina.yandex.ru tarafından çekilmiş Gül

Yapraklarıyla Kırmızı Gül.

ISBN: 978-1-949925-97-5

Martini & Olive Books tarafından
yayınlanmıştır V-2021-4-11D

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak basılı veya elektronik ortamda çoğaltılamaz, taranamaz veya dağıtılamaz. Yazarın haklarını ihlal eden telif hakkı korumalı materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin. Bu eser kurgusal bir eserdir. İsimler, yerler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve kurgusal niteliktedir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, olaylar veya kuruluşlarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

İçindekiler

Kapak	
Başlık	
Sayfası	
Başlık	
Sayfası	
İçindekiler	
Acımasız Kurtuluşum	
Hakkında Bölüm 1	
Bölüm 2	
Bölüm 3	
Bölüm 4	
Bölüm 5	
Bölüm 6	
Bölüm 7	
Bölüm 8	
Bölüm 9	
Bölüm 10	
Bölüm 11	
Bölüm 12	
Bölüm 13	
Bölüm 14	
Bölüm 15	
Bölüm 16	
Bölüm 17	
Bölüm 18	
Bölüm 19	
Bölüm 20	
Bölüm 21	
Bölüm 22	
Bölüm 23	
Bölüm 24	
Bölüm 25	
Bölüm 26	
Bölüm 27	
Bölüm 28	

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Epilog](#)

[J. Kenner'ın diğer](#)

[eserleri](#) [Yazar](#)

[hakkında](#) [Telif](#)

[hakkı](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

